

19231. No 1
31975/1924.1. P. 1, 2, 3, 3, 4

(NN° 4+5)

Ч. 1.

Львів, 1. листопада 1924.

Рік I.

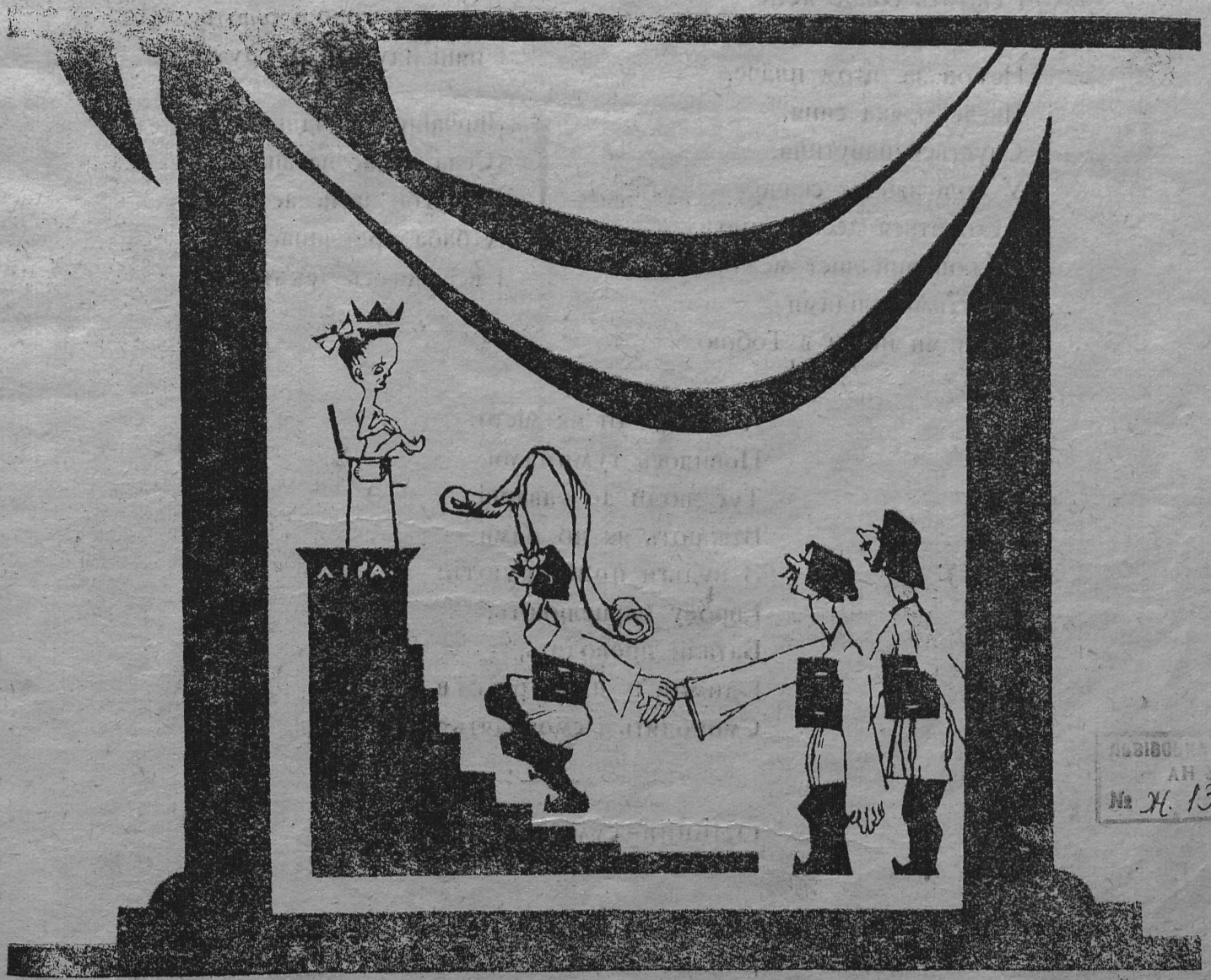
ЗМІСТ

IV
ЖС-17023/1924-1

ЖУРНАЛ САТИРИ ТА ГУМОРУ

НАШІ ПЕРЕД ЛІГОЮ НАРОДІВ.

ЛІБІВОНА БІБЛІОТЕКА
АН 307
№ Ж. 1307 П

Блаженні віруючі...

Рис. М. ВУТОВИЧ.

ОСІННІ НАСТРОЇ.

Осінь...

Під лісом огник блисне
 То блисне то погасне,
 Блідий димок сіріє
 Вітрець холодний віє
 І світить сонце ясне.
 Задума тиха ходить
 Немов за літом плаче,
 Лягає мряка синя,
 Снується павутина,
 У полі зайчик скаче.
 І скотиться десь сумно,
 Пожовклий лист межою
 Забутими слідами
 Куди ми йшли з Тобою.

Тихо...

Далеко, гень, далеко
 (Далеко ледви чути)
 Село людьми забуде:
 Голодні вівці блеють,
 Свинки в городі риють,
 І п'яні йдуть в рекрути.
 Звичайно, як іділля:
 (Села у нас не знають)
 Дід зуби затискає
 А баба проклинає
 І всі, чогось чекають...

А місто... от як місто:
 Повилось туманами,
 Тут люди до каварні
 Втікають як до мами
 З нудги політикують:
 Європу парцелюють;
 Баталії проводять,
 І димом з папіросів
 Смородять і смородять

Осіnnий сум наводять.

„Студіюм“

Відомий учений і зна-
ний дзялач, Міхал Яцко,
приїхав на днях до сто-
лиці і відбув ряд конфе-
ренцій. (Із Газет)

Столичний город. Кабінет пре-
мієра-міністра. Обстановка люксу-
сова. На стінах висять всі попередні
міністри фінансів, — очевидно мал-
ьовані. Долівка застелена грубо
скірами з хребтів податників. В кім-
наті тихо, чути як нові податки
ростуть... За бюрком сидить сам п.
Ексцеленція з олівцем у руці, по-
хилений над свіжим проєктом від-
ходоного податку. Затирає радісно
руки...

— Шойно тепер їх притисну!
Золотий скарб держави, стане нічим
Колумбові яйця! (Рахує на „щотах“).
Входить лякей.

— Ясно освічений пан міністр
освіти...

(Ексцеленція зпершу кривиться,
опісля робить приемну міну).

— Просити!

(Входить міністр освіти з текою
під пахою, лице його сяє як ре-
флексор Овчарського на балю „По-
радні Матерей“).

— Слуга колегі.

— Слуга, чесьць. Прощу сідати.
Пан міністр певне в справі грамот-
ної школи для безграмотних рад-
ників міністерства освіти?

— Ні. Цим разом приходжу в
справі універ... — хотів сказати „сту-
діюм“ — очевидно з новим, знаме-
нитим проєктом. Кажу Ексцеленції,
маю кандидатів, нічим почіви
Томаш... і тим подібні.

(Ексцеленція підскакує нервово
на кріслі та чіхається в потилицю).

— Ну, знаєте, тих проєктів нині
більше чим бандитів на креслах.
Коби вже раз вилізли з цієї плу-
танини: аби хоча, цей проєкт до-
брий і останній!

— Знаменитий і правдоподібно
останній. Знаєте Равіч?... Це там, де
сидять звичайно... Околиця чудова,
в горах, хай всі німецькі універси-
тети сховаються!...

— Знаю, знаю, ну?

— Там дамо „студіюм“... Одно
ціле крило цієї поважної будівлі
дасться опорожнити негайно. Пред-
бачую три виділи: теологічний,
філософічний і правничий. Канди-
дати на організаторів професури
готові. Годяться на всі умовини.

(В кімнаті затихає, Ексцеленція
склонив голову в поважній задумі.
Потім лице його прояснюється,
ясніє і сяє.. Встає та приязним же-
стом простягає руки до міністра).

— Друже, камінь з грудей зняв
моїх... так то практично, дешево й
безпечно подумане: Очевидно го-
джуся, давай організаторів!

— Вони є, вони є навіть тут у
ждальні...

Просьте, розуміється, про-
сїть! — (Сїдає у фотель і прибирає
маєстатичну позу)

Міністр відчиняє двері до ждаль-
ні:

— Прощу панів!... прощу дуже...
(Входять Міхал Яцко, кс. Ілько і
пос. Кравчишук). Міністр підсуває
крісла.

— Прощу сідати.

Сїдають.

Премієр: — Панове позволять,
що приступимо зразу до речі. Ві-
домо: Час то злоті! Значиться, па-
нове підіймаються організації того
нібито „студіюм“?..

Яцко: — З приємністю..

Кс. Ілько: — Овшем...

Кравчишук: — Ова, чомуби ні...
згарнізуєм іно сі дивити!..

Яцко дає знак Кравчишукови —
мовчати.

— Кравчишук хитро: — Гі, гі...

Премієр: — Пане Яцко, підій-
мається також викладати на цім ні-
бито „студіюм“?

Кравчишук (втручується): — Як
ми колега вчора карти виложив то
найсі циган який сховає!..

Кс. Ілько (тихцем, штовхаючи йо-
го в бік): — Та ціхо, хампетю якийсь!

Премієр (до міністра освіти, на
боці): — Що це за індивідум?

Міністр: — дуже солідний дзя-
лач. Можеб так його на бібліоте-
кара?

Премієр до Яцка: — Ну як?..

Яцко: — З приємністю, розумі-
ється.

Міністр осв: — Прочитайте про-
єкт організації пане Яцко! Маєте,
здається, готовий?!

Яцко: — Маю. (виймає з ки-
шені плік паперів і читає):

„Фільософія: — організую я.
Теологія: — кс. Ілько, який ви-
кладатиме разом теологію мо-
ральну. Право: — радник Палко-
вацький. Кождий з нас, розуміється,
добирає собі на власну руку про-
фесорів та доцентів.

Премієр: — Добре..., а чи той
Палковац і вже викладав на якому
університеті?

Яцко: — Він сам, ще ні, але має
габілітуватися. Натомісьць тіточний
брат бабки його нареченої, викла-
дав колись на університеті (Підлогу
паркетами, — прим. складача).

Міністр осв.: — Але право знає?

Яцко: — Знаменито. Мало що
не цілими днями сидить в карному
суді. До „карного“ він ідеальний:
спеціально інтерпретує право су-
пруже..

Міністр: Пальці лизати... до-
гадуєся. Отже, коротко студіюм
готове.

Кравчишук: То сі знає... то
сі розуміє...

Ілько: Ціхо!

Яцко: Універ... хотів казати,
студіюм я беру на себе. Можу
його пустити в рух, навіть і зараз.

Премієр: Знаменито! Отже,
дякую панам: справа значиться вирі-
шена і негайно відійде до політич-
ного комітету ради міністрів. Думаю,
що це пекуче питання розв'яжемо
з обопільним вдоволенням. — До
побачення!

Яцко: — Слуга ніщи...

Ілько. Падам до нуг.

Кравчишук: Шанувані...

(Радісно усміхаються і виходять)
Премієр до міністра: Де
ви вирвали такі окази?!

Міністер: Правда?.. аж за
добрі

Прем: За добрі як за добрі,
але в сам раз.

(Потапають у глибоких фотелях
і закурюють пахучі Гавана. Приемна
мрійлива мовчанка, яка переходить
поволі в транс.)

— Chat-noin.

Із наших товариств.

Українська „Бесіда“.

На засіданю Української „Бесі-
ди“ у Львові, старий емерит виді-
ловий.

Під Вашою лисою управою, отче
голово, розвій „Бесіди“ дуже видат-
ний. Патріоти вступають грім'яльно
тепер в члени і тому треба зазда-
легідь постаратися о новий наклад
„Членських Грамот“.

Голова: — Я знав, що коли ми
позбудемось „Українського Театру“
то всі патріоти з вдячності, що
проф. Возняк не буде їх лаяти за
це, що не ходять до театру, всту-
плять грім'яльно в члени „Бесіди“.

І як бачите панове, не поми-
лився!..

Просвіта.

Голова Просвіти Г. Алуцинський
до інж. П. Авліковського:

Ви пояснювали, на попередних
Загальних Зборах Просвіти, що
в усьлях винайму, наших Угерців
Виняських було застережено, щоби
винаймаючий ці добра патріот, роз-
плодив для маючої там повстати
школи, — одного „расового“ Когу-
та... Скажіть пане П. Авліковський,
кілько вже маємо від того Когута
яєць, бо і з цього треба зложити
справу на найближчих зборах...

Всі виділові похвалюють цю гад-
ку, та кивають головами

П. Авліковський оправдується,
що мігби і нині, злати справу, але
забув в Сільськїм Господарі льога-
ритми і тому не може докладно
обчислити тих яєць.

Рішено відложити обчислен-
ня до найближчого засідання

Теперішні діти.

Перед склепом, де продають забавки, батько до сина, який не дає йому спокою:

- Та що ти мене мучиш, паяца не хочеш, коника не хочеш, може цю банду, що грає?!
- Я не хочу такої банди!
- А якуж?!
- Я хочу диверсійну...

У вагоні.

Молода добродійка до старого Жида:

- Тут для не курячих ..
- Ну?...
- Ви здаєся не зрозуміли: для непальонцих!
- Ну, ну, я вім: я ші до пані не палі, естем юж старші чоловік!

- Маю для тебе жєнцх.
- Кажіть який віц, — білявий, чорнявий, кучерявий?
- Ні.
- А який?
- Лисий.

В інституті Василіянок.

Мати настоятелька: Мої панночки, за два місяці св. Андрея Приготовіться з гарним концертом в честь Ексцеленції!

Матуристки: А мати настоятелька попросять Ексцеленцію, щоби зніс целібат?..

Чистий рахунок.

- Пане меценас, чи за собаку, коли зробить вона шкоду, платиться?
- Певно, що платиться.
- То заплатіть, будь ласка, 5 зол. за вашого пса: вліз до комірки і зів мені цілий сальцесон...
- Добре. А ви доплатіть ще 5 зол., бо за правну раду належить мені 10 золотих.

Збори Союзу Українок

На зборах Союзу Українок не можуть прийти до згоди що до вибору голови. Всякі пропозиції та комбінації не виходять. Тому одна члениця радить пошукати когось серед мушин на голову. У другій кімнаті є між іншими заступник жіноцтва, проф. Б. Резовський та Др. В. Лошинь.

Голова Зборів: Чи пані конечно хотять на голову мужеського члена?..

(Тишина...)

— Можеби покласти ще когось з мушин?

?!

Гробовий голос заступника жіноцтва, проф. Б. Резовський ізза дверей:

— Я найрадше поклавби паню С. Тернюкову..

Голова: Якжеж пані.. не знати чи схоче котрийсь з панів?

Голос Др. В. Лошиня ізза дверей:

— Я схочу, оскільки пані згодяться підімною широко працювати...

(На салі слідє порушення. Народи оживлюються).

Ти в'дійшла...

(Поезія в прозі).

Із записника мого приятеля „День і ніч кохання“).

Сиджу тихо, пробудившись з томлячого, мрійливого сну, без комірця і без краватки...

Омліваючий, тяжкий запах „шіпру“ говорить мені, що перед хвилиною була Ти, тут .. На засохлих губах лежить ще подих безтями... Ще чую дотик гарячих уст...

Тепер, не має вже Тебе; не має мого — портфелью

Вагрові троянди, вкладені ніжною Твоею ручкою у флякон на столі, звисли сумно головки, жалюючи: Тебе вже не має.

Ти в'дійшла ..

Чому Ти оставила це хабазя, а портфель забрала злющасна?...

Твої ясні, голубі очі стоять уперто переді мною. На шії чую ще м'який дотик Твоїх сніжнобілих рамен, о божеська...

Тону, потапаю у споминах, радію ними та. — — Ах забрала Ти мені серце, серце, думки і цих кількадесять нужденних, пренужденних злотих польських... Останні Могікане моєї сухітничої кишені. За шож нині їстиму обід, о скоронога...

Другі вечірком питимуть: у Лясоцкого, Кучека — а я?... Хиба воду?...

В моїй кімнаті вже ясно, запах троянд морочить голову. З кутків здіймається безмежна туга, словиває мене цілого, шепоче до мене:

— Нема її, нема, нема...

— Чого нема, вона верне — кричить шось в розболілій душі — вона верне. Она верне... і портфель віддасть...

Ой і годинника нема?...

— Нема, нема, нема...

Ти в'дійшла ..

Та чомуж, відходячи, оставила Ти запашні троянди, а портфель і годинник забрала?...

А в моїй кімнаті несеться далі омліваючий запах „шіпру“, в шлунку скитить голод. У мене в кишені три гроші. За шож обід зім, нещасний?..

Нема Тебе скоронога...

Але нещасна Твоя годівня, як упадеш ще раз у мої руки... Chat noir.

Телеграми.

Прага. (Агенція Г. Е.) Сюда приїхав проф. Р. Смальський. Виголосив сам до себе промову і подякував сам собі за труди, в імені неприсутніх студентів та професорів.

Прага. (Агенція „Схід“.) Зараз повернувся по обов'язковій командіровці посол і уповноважений по ліквідації посольства УНР. в Берліні д-р Роман Стоць Смальський якому було доручено, по відсутності інших вимог, з'ясувати деякі питання, відносно наміченої ним особистої плянровки, по сформірованню майбутнього пленума професорського стажу, який являється не дійсним, по причинам, котрі буде негайно заповдано після наміченої ним другої поїздки.

Пропонуємо, подати це до дальшого відома.

Прага. (Агн. Гал. Ем.) На днях прибули тут галицькі учені і письменники Юра Бабій та Олесь Шкрумеляк.

Делегат професійних спілок, обіднаних духових співробітників, привітав їх із приїздом та майбутнім ювілеєм, заявляючи, що тутешній уряд піде на зустріч усім вимогам достойних гостей, надіючись, що з їхнім приїздом піднесеться не до пізнання духова продукція еміграційного тіражу.

Після обіду, зложили достойні гості вінець на гробі незнаного поета

В уряді.

— За цю прислугу, дістанете від мене тону вугля...

— Тону вугля?... Добродію, ви числіться зі словами, знаєте що мене за це чекає: я маю жінку і діти!

— То кажіть відразу, що ви маєте жінку і діти. Значиться маєте кухню і піч. В такому разі, дістанете дві тони вугля!

Добра няня.

— Не давай ще дитини до води, там температура 38 степенів.

— Та йдіть пані, де таке мале розуміється на температурі!

На вихіднім з тюрми.

Директор тюрми до політичного в'язня:

— Сподіюся, що ми більше, не побачимося.

— Чомужто? Ви може зредуковані?!

Візит.

— Ваша Ексцеленціє! якась пані!...

— Ділі?...

— Друга якась...

— Те старе пудло з „Комітету“?

— Не.

— Просіть!...

— Пане графе я... в... справі... (Ніжно мягкий, схвильований погляд).

— Проше ласкаве!... потихо! Що за нужкі... а очи.

(Короткий, уриваний погляд знавця).

— Тут?... Ту проше!... Ви годней!...

— Я пане графе...

— Слухам упшейме...

— Я в справі мужа...

— Розумем!... потихо: що за влоси! пан?

— Враца до ойчизни?...

— Так, але в справі катедри...

— Ах пані о тей справе. Тиле клопотуф!

— Пані жінка? (довгий, дипломатичний погляд). Муж пані значить... можна блище? Пані, пшебачи, але так для венкшей певносьці...

Ох ми дипломати, а ще за граціцов...

Стіни уха і т. д. мають... А еще

те Немци і большевікі... Пані Українка? Я над жице Українцуф...

— Овшем! Такі пожондни, вишталіони і відни учони...

Постарамсе...

А з тим другим, пан грабя ні слуфка...

Добже?... Я проше... і монж также...

— Алеж я тилько з паньов... власьціве з менжем. Юж телеграфуе... ажеби цось там тимчасем на мейсцу...

— Може ласкава пані знову за кілька дні...

Цалуе рончки...

— Войтек! Гербате подаць... і на другі раз юж мі той старей баби не впуцаць!...

(р.)

Год порозумітись.

— Ти оженився?

— Егеж...

— Чув я, що твоя жінка високообразована?!

— Так, говорить шістьма язиками а я пятьома і годі порозумітись.

Заст. ПОДУШКА.

Романс.

Наш огонь в тумані гине;
Шепчуть стомлені уста:
Нію, нас ніхто не стріне —
Розійделось близь хреста.

Ніч миме і блисне ранок,
Ти майнеш, буйним крилом
І підеши, в юрбі цигак
За перелетним шагром.

Пригадай колись кохана
То працання близь хреста
Як танкам шаленим плян
Вчуеш спрагу на устах.

Мольо.

Чіпка на ловах

Відомий фейлетоніст н. Галактіон Чіпка, захорів нервово недугою, з причини наступів, які повели на нього жінки з вищою освітою за фейлетони в „Ділі“, і мусів виїхати на лікування в перемишлянські праліси, де займається ловами.

- Чіпка!... то ти не є ворогом жінок?!
- Ніколи.
- Тільки в Ділі, а на ділі ні?!
- На ділі... ні...

Автентично.

Муж до жінки:
— Чомуж ти не пішла на збори С. Українок?!

Жінка: — Знаєш, що не маю ще зимового капелюха!

Приятелі.

— Ти що більше любиш: оперу чи каву?

— Мені найбільше подобається радничкова покоївка Ганя.

Вершок наївності.

— Яка в тебе брудна шия... брудніша ніж моя!

— Е! — я рік старша від тебе.

Тепер шин д ти.

Мамуся до 4-літнього Ромчика:
— Ти знова нечемний Ромчик!

Тепер вже мушу сказати татові...
Ромчик: Розуміється! Жінки всі однакові. Ніколи не додержують тайни.

Я допивав чорну каву. Нарас — стрінувся з парою очей: дивились на мене! Сині. Такі дуже сині, аж сірі.

Коли я запримітив опустившись до долу. Бачу тільки кінчик носа і два рівних рядочки брів: „Вивікорф“ під білим капелюшком.

Дивилась на мене чи не дивилась?.. Може мені видалось!..

Попробую.

Витягаю папіроску і дивлюся

Ага!... о есть...

Ну, так Зиов втікли.

Другого дня так само: Застаю білий капелюшок, на тім самім місці

— Чи.. можна?

— Прошу...

— Чому так самотно?

— ?!

— Пані скучно? Самі..

— Мало таких як ви!

— Яких?

— Таких сміливих.

Слово по словечку. Розбалакались.

— Не зношу жінок.

— Якто?

— А так.

— Виж самі жінка.

— Не зношу! Я зовсім мужеський тип. Знаєте, як би це не викликувало сензації я ходила б по мужеськи.

— Що ви?

— А так. Бачите, жіночі одяги, мені прямо остогидли. Не могу дивитись на них. Все нагадують тую білу рабиную.

— Цікаво...

— Зважте, подумайте серіозно: Сьогоднішня жінка? Ну і хто вона? Рабиня. Звичайна рабиня, яка, хто зна чи визволиться так скоро!. Дозвольте папіроску...

— Алеж прошу!

— Закурила. З її маленьких уст пішла струйка пахучого диму

— Ви знаєте... Вірте мені.. Я не хочу, щоб ви мене эле зрозуміли..

— Алеж пані, я просто захоплений вами. Мені в мойому життю не траплялося бачити такої жінки. Ви.. ви, просто мій, літами вимріяний ідеал!..

Засміялась. Очима.

— Кілько я мріяв, пані, щоби знайти жінку — якусь иншу жінку від усіх теперішніх: Жінку з якимись вищими цілями, і думками Теперішня жінка для мене — пуста.. тіло бездушне..

— Ах, так! — І пустила білий клубок диму. Лице зарум'яніло.

— І я не люблю жінок. Таких. Загалом жінок.. Не люблю.

Потім ми дивились на себе, говорили, і прямо пестили себе — думками. При відході запали ще „брудершафт“ і були від тоді на „ти“.

Не знаю скільки разів ми стрічались. Довго проводили хвили і години на строго научній диспуті: рішали навіть сексуальні проблеми. Спокійно, без зайвої жемани; як муштина з мушиною! І я щораз то більше став цінити її і поважати.

Та одного разу — вона раптом зірвалась з місця і не подаючи руки побігла до дверей: Прощайте!

— Нуська! Друже мій! Приятелю мій! Що сталося!

Не вернула.

Тільки на другий день я дістав коротеньку записку:

„Шановний Пане! Ви знаєте із наших диспут що не люблю баби в жіноці. Як-же могу любити її в мущині? Прощайте!“

Ельф.

Редакційні дорадники

До нашої Редакції приходять багато дорадників. Подають свої пляни і переконують, як то з практичного боку покести журнал.

— Коли ви рішилися на таке небезпечне діло, то після мене... мусите задоволити широкі круги читачів: треба його видавати ефективно: з мистецького боку без найменших закидів! Тому не жаліть коштів на графіків, друк, кліші та на співробітників... Журнал між іншим, мусить бути таний. Конкурентційно таний! Обовязково таний! бо знаєте, що дорогих книжок, чи там журналів, у нас не купують: Це добре затямте собі панове!

— Я знову думаю — каже другий дорадник — що тут рішає сам зміст... Головно, треба багато еротики і масного „репертуару“...

— Добродію, ви хибно поінформовані. За цей масний „репертуар“ відпокували бл. п. „Маски“. Деякі передплатники, головню батьки, виписували цілі тиради: „Ми маємо доньки! Що ви нам посилаєте такі журнали!“...

І порадьте.

— Ні, ні, — він не має рації — каже перший дорадник — Еротики мало, масних річей як найменше! Найбільше політики! Обовязково політики!...

Вбігає третій.

— Видаєте журнал? Цікаво! Маєте на стільки грошей... Знаєте, що видавець „Масок“ п. Мольо Голубець продав через Маски хату... А той, як його називають, Кренжаловський, що мав спілку з „Будяком“ то не міг довго отрястися. Аж перестав видавати Будяка і що йно тоді, купив собі два кіна Варшаву і Краків чи там Ванду...

— Будь ласка, оставте нас добродію! вже вуха болять від цих рад!...

— Та я нічого... я з доброго серця. Мені Вас просто жалко...

— Пусте, це все осінні настрої: ми не діти і знаємо, що робимо!

— Може бути, але... Ала! я хочу вам поручити одного співробітника. Він така сила, що може багато зробити до газети!

— Ми знаємо що він сила, але то що він може зробити до газети, не надається; хіба що, газета надасть до того.

— Так думаєте?

— Певно...

Може ми вам мішаємо?...

— Помішайте краще собі а тепер, будь ласка, не перешкоджуйте, бо забираєте даром час!

(Новий Час забирає — прим. складача).

Між наймолодшими письменниками.

— Ти чув... Анатоль Франс помер.

Найвищий час! Нехай вже хтось другий трохи пише.

Все є, тільки грошей нема.

— Ну, вийде ваш журнал „Без муки нема науки“?

— Так. Все вже готове: Назва є, начальний редактор є, відповідальний ред. є, вексели бланкети виповнені, ціни означені, проспекти вислані, тільки — нема ще фондів. Р.

Золоті слова молодого поетика

Не треба бойкотів, ліпше якби наша молодіж, і то всі до одного, — зробила це без бойкоту. І коли гак станеться, то будьте певні, що мої слова сповняться!...

Гарні вигляди

Вона: Як тільки поберемось, ділитиму з тобою усі турботи!

Він: На щастя, тепер, не маю турбот.

Вона: Тепер ні — аж поберемось!

В каварні.

Оден з редакторів „Діла“ до гостя:

— Як „Слово Польське“ могло передрукувати статтю де Кургене Чи ці редактори не зійшли з глузів?!

— Ну...?! а стаття Томашівського?!

Політики.

— Показується з цього, що наші справи, ведені до кінця косеквентно, при певній невідсутности національної честі, солідарности і характерів... — хочби така справа універзитетська — могли мати, повний успіх. А головню, колиб недіставались в непочитальні руки!

— А які наші справи діставались у почитальні руки?!

— Що?... ви думаєте певно про мене! Пане товаришу, це свинство!...

Кажуть, що

під цего рубрикою, почавши від найближчого числа, будуть помшувані дописи з провінції: правдиві і з достовірним засвідченням наших постійних співробітників.

Редакція „Зива“.

Наші за границею.

Прага: На днях прибули тут відомі письменники О. Бабій та Ю. Шкрумеляк. Східна Тел. агенція.

Коли Олесь Бабій та Юра Шкрумеляк, перейшли небезпечні реїони та опинилися на брукках золотої Праги, їм на зустріч вийшов заслужений представник еміграції.

— Чого тут шукаєте панове?

— Шукаю людини каже Бабій сумовито.

— А ви?...

— Я шукаю жінки! — відповідає не загикуючись, Юра неоправний.

— Но, но, зле ви вибрались. Тут не ма дурних, шукайте краще доброї стипендії!

І пішли шукати.

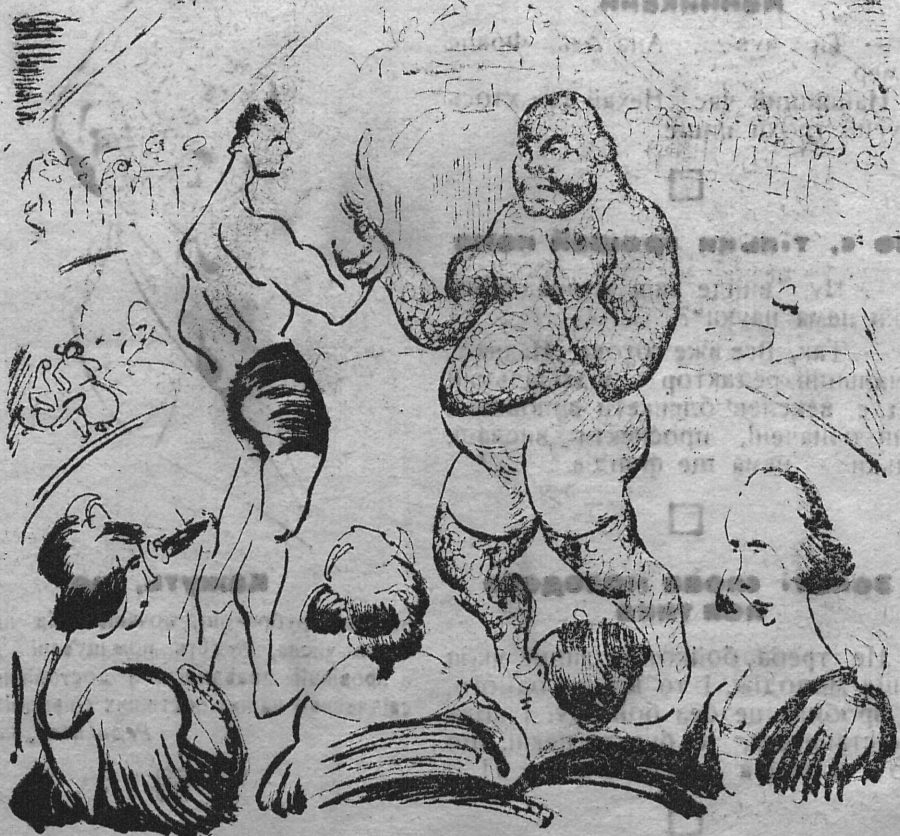

Український „Домейко і Довейко“.

В одному з фейлетонів „Діла“, у згадці про приїзд президента і „наліпки“ вимінено неправдиво, чесне імя п. Курца, власника фризійерні при вуд. Руській.

П. Курц, має жаль до автора цього фейлетону, мовляв „чого той Чіпки чіпався, — як то не я, а мій сусід Фукс! Я все через нього біду маю: він в Дністрі, і я в Дністрі, я Курц а він, Фукс“.

Потішмо себе. Врешті і ми, діждалися свого Домейка та Довейка.

Бамбуля.

Пані між собою.

— Як ви гадаєте, чи такий атлет багато заробляє за вечір?

— Це байдуже, бо і так з цього нічого не має...

?!

— Те, що він заробить поклавши на лопатки мушину, тратить у такий самий спосіб з жінкою...

На лопатки.

— Я знаю з певних жерел, — що статтю Томашівського, поміщено тільки на те, щоби вже раз цього шкідливого балакуна, покласти на лопатки.

— Я бачу, що ви ще досі не перестали думати про — цирк Корнацького!

Злоба.

— Ви любите діти?..

— Тільки чужі..

— В такому разі, чому не женитесь?!

На забаві.

— Чому не говорите зі своєю жінкою?

— Бо я прийшов забавитись!

З автентичних оголошень „Діла“.

Гості з провінції, полагоджуйте свої потреби у Карпяка..

Львів, Куркова 11. Полагодите там, скоро і солідно.

Чому посла жидівського клубу боряться проти податків?

— ?!

— Бо голова цього клубу, Др. Райх, крім всяких податків, доходних, оборотних, водоцонгових, — мусівби платити ще податок від свого назвиска.

Наші бажання.

Підстаршини з Волі Народа, посварились зі старшинами Н. Часу.

Ми від себе бажаємо, щоби при найближшій нагоді, одні зістали старшинами а другі — генералами.

В кооперативі.

— Дятку! Та не плюйте на підлогу, видите, що тут стоїть написан: не плювати на підлогу!

— А як тут стоїть написано аби їсти тільки цукорки Фортуна, то я, маю їсти тільки цукорки Фортуна?

Чи не досить часто.

Муж: Ти мене тільки тоді цілуеш, як потребуеш грошей.

Жінка: А може не досить часто?

Почтова скринка.

Вп. Буцманюк, І. Іванець, О. Бабій, Ю. Шкрумеляк Прага: дайте знати про себе!

Батович — Ляйціл: Одержали. Очікуємо дальшої посылки. Лист в дорозі. Рівночасно і до Бодя.

Л. Перфецький і П. Карпенко — Краків: Незабудьте помянути.. Очікуємо!

Нацьо Гар. — Відень: Просимо надіслати ліпших віців чим на картці.. Може колективно?

Янко Ше... — Станиславів: Просимо, як за давних днів не забувати.

Від Адміністрації.

Перше число оцего журналу висилаємо як число оказове. — Просимо надіслати передплату, якої висоту подаємо нище. — Хто одержить оказове число, а не бажає стати передплатником, зволить повернути нам бодай кошти за це число в висоті 80 сот.

„ЗМЗ“ виходить двічі в місяць. Чвертьрічна передплата виносить 3-50 зол., поодинокое число 50 сот. Для Америки 1 доляр річно, для Чехословаччини 40 кч.

Видає і за редакцію відповідає Осип Боднарівч. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Руська 18.

По конфіскації другий наклад.

Ціна 50 сот.

ч. 1.

Львів, 1. листопада 1924.

Рік I.

81975

IV

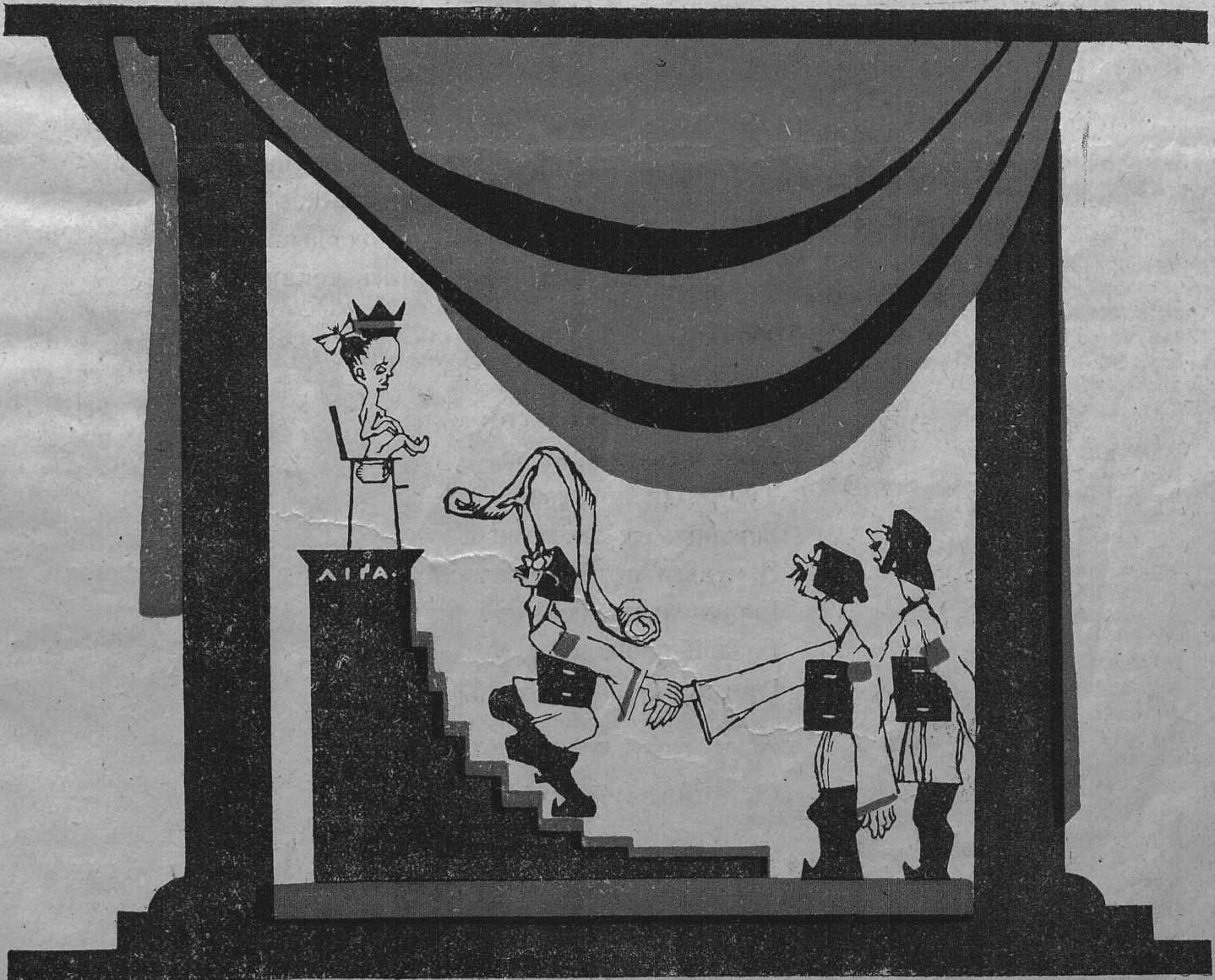
Же-17023

1924-1/27P

ЗМІСТ

ЖУРНАЛ ЧАТИРИ ТА ГУМОРУ

НАШІ ПЕРЕД ЛІГОЮ НАРОДІВ.

Блаженні віруючі...

Рис. М. БУТОВИЧ.

Львівська бібліотека
АН УРСР
№ Ж-1308 П

ОСІННІ НАСТРОЇ.

Осінь...

Під лісом огник блисне
То блисне то погасне,
Блідий димок сіріє
Вітрець холодний віє
І світить сонце ясне.
Задума тиха ходить
Немов за літом плаче,
Лягає мряка синя,
Снується павутиня,
У полі зайчик скаче.
І скотиться десь сумно,
Пожовклий лист межою
Забутими слідами
Куди ми йшли з Тобою.

Тихо...

Далеко, ген, далеко
(Далеко... ледви чути)
Село людьми забуте:
Голодні вівці блеють,
Свинки в городі риють,
І п'яні йдуть в рекрути.

Звичайно, як іділля:
(Села у нас не знають)
Дід зуби затискає
А баба проклинає
І всі, чогось чекають...

А місто... от як місто:
Повилось туманами,
Тут люди до каварні
Втікають як до мами
З нудьги політикують:
Європу парцелюють;
Баталії проводять,
І димом з папіросів

Осінний сум наводять.

Зиз.

„Студіум“.

Політична сценка, величини 168 рядків, сконфіскована. На це місце входить інший матеріал.

Вороги чи приятелі.

— Добродію, я вам постійно даю на ціли, а ви ще насилаєте мені від Інвалідів, Рідної Школи, Просвіти і — всяких інших ваших приятелів!..

— Приятелів... хтож вам казав! це найбільші мої вороги!

— Я прийшов тебе просити... Женюся! Будь, мені за свідка!..

— Добре. Впевняю тебе, що я ще ніколи не кинув приятеля в нещастью.

Цілком ясно.

— Слухай, що є з тими бойкотованими?

— Признаюся тобі, що не визнаюся на тих містеріях: мабуть є якісь норми...

— Наприклад?..

— Наприклад: Директор або член Надзірної Ради, якоїсь поважної інституції, коли має доньку, або відомий патріот, коли має сина, то їх не обов'язує бойкот. Так само тих що вже покінчили або поздавали докторати.

— А так, тепер розумію... цілком ясно.

З оповідань Цяпки Скоропада.

(Війна з Москалями).

— То не правда, що Москалі пють горівку при всяких нагодах. Москаль любить її пити у двох випадках: коли на столі є оселедець і колн на столі, нема оселедця...

Як були ми під Болехомом, ще, тисяч дев'яťсот п'ятнадцятого року, то прийшлося в цім пеклі пропадати...

Москалів більше п'ять соток валить на мене... Я маю живих всего 10 чоловік. Що тут робити... Кажу я вдарити в скорострільні: І все — лягло покотом!.. Півтора тисяча трупів!.. а кілька тисяч живих залапав...

— Кажете, що їх було всего п'ятьсот; а ви забили стільки тисяч та ще й залапали?..

— Ну.. Москалів загалом дуже багато... Відома річ, що Москалі великий народ... Їх числять понад 100 мільонів!..

— Одного разу, пішов я на розвідку. В Карпатах сніг, мороз. Недай Бог! Аж тут Москалі!.. — Стой!!! — кричить один і хапає мене за полу. Ну, думаю — собі: амінь! Що тут його робити? Витягаю багнет і... фалать! Відтяв полу, а сам в ноги! Корчами аж зашуміло!..

— А що Москаль?

— Що Москаль?.. — То ціла історія з тим москалем. Він, бачите, йде до свого командіра тай голосить: Так і так, такий то а такий, полонив і привів ворожого, дуже небезпечного старшину... Дивиться, — а тут тільки кінець сукна з могого плаща... Чудася!..

— Ну, а як ви дізнались, що так було?

— Та в тім й річ: Я бачите, другої ночі пішов на те саме місце і зловив того самого Москаля а той докладнісенько розказав як було...

Як пють пиво.

(Етнографічна студія.)

Коли Англієць одержує „гальбу“ пива в ресторані, а бачить на ньому муху, кидає погляд повний горди і мовчки виходить.

Француз кличе кельнера, показує йому з обуренням муху, платить і не пючі, виходить.

Німець — робить авантуру добуває муху і каже дати собі нове пиво.

Українець пє пиво так, щоби мухи не вилити, а коли муха лишається на дні „гальби“ — показує її кельнерові і не платить за цю гальбу.

Росіянин випиває з мухою.

Китаєць витягає муху, кладе її на бік, випиває пиво, а на прикінці проглітає муху на десерт.

(Землякам на увагу: Коли мухи нема, то на кожний випадок треба її принести зі собою).

Із наших товариств.

Українська „Бесіда“.

На засіданню Української „Бесіди“ у Львові, старий емерит виділовий:

Під Вашою лисою управою, отче голову, розвій „Бесіди“ дуже видатний. Патріоти вступають греміяльно тепер в члени і тому треба заздалегідь постаратися о новий наклад „Членських Грамот“.

Голова: — Я знав, що коли ми позбудемось „Українського Театру“ то всі патріоти з вдячності, що проф. Возняк не буде їх лаяти за це, що не ходять до театру, вступають греміяльно в члени „Бесіди“.

І як бачите панове, не помилувся!..

Просвіта.

Голова Просвіти до інженера П. Авліковського:

Ви пояснювали, на попередних Загальних Зборах Просвіти, що в услів'ях винайму, наших Угерців Винявських було застержено, щоби винаймаючий ці добра патріот, розплодив для маючої там повстати школи, — одного „расового“ Когута... Скажіть пане П. Авліковський, кілька вже маємо від того Когута яєць, бо і з цього треба зложити справу на найближчих зборах...

Всі виділові похваляють цю гадку, та кивають головами.

П. Авліковський оправдується, що мігби і нині, здати справу, але забув в Сільськім Господарі льогаритми і тому не може докладно обчислити тих яєць.

Рішено відложити обчислення до найближчого засідання.

Теперішні діти.

Перед склепом, де продають забавки, батько до сина, який не дає йому спокою:

— Та що ти мене мучиш, паяца не хочеш, коника не хочеш, може цю банду, що грає?!

— Я не хочу такої банди!

— А якуж?!

— Я хочу диверзійну...

У вагоні.

Молода добродійка до старого Жида:

— Тут для не курячих...

— Ну?...

— Ви здаєся не зрозуміли: для не палъонцих!

— Ну, ну, я вім: я ші до пані не палі, естем юж старші чловік!

В інституті Василянок.

Мати настоятелька: Мої панночки, за два місяці св. Андрея. Приготовіться з гарним концертом в честь Ексцеленції!

Матуристки: А мати настоятелька попросять Ексцеленцію, щоби зніс целібат?...

— Маю для тебе жениха.

— Кажіть який він, — білявий, чорнявий, кучерявий?

— Ні.

— А який?

— Лисий.

Чистий рахунок.

— Пане мецenas, чи за собаку, коли зробить вона шкоду, платиться?

— Певно, що платиться.

— То заплатіть, будь ласка, 5 зол. за вашого пса: вліз до коміркі і зів мені цілий сальцесон...

— Добре. А ви доплатіть ще 5 зол., бо за правну пораду належить мені 10 золотих.

Збори Союзу Українок.

На зборах Союзу Українок не можуть прийти до згоди щодо вибору голови. Всякі пропозиції та комбінації не виходять. Тому одна члениця радить пошукати когось серед муштин на голову. У другій кімнаті є між іншими заступник жіноцтва, проф. Берізка та Др. Лошина.

Голова Зборів: Чи пані конечно хотять на голову мужеського члена?..

(Тишина...)

— Можеби покласти ще когось з жінок?

?!

Гробовий голос заступника жіноцтва, проф. Берізка ізза дверей:

— Я найрадше поклавби паню С. Таранюкову...

Голова: Якеж пані.. не знати чи схоче котрийсь з панів?

Голос Др. Лошина ізза дверей:

— Я схочу, оскільки пані згодяться підімною щиро працювати...

(На салі слідне порушення. Нарadi оживлюються).

Ти відійшла...

(Поезія в прозі).

(Із записника мого приятеля „День і ніч кохання“).

Сиджу тихо, пробудившись з томлячого, мрійливого сну, без комірця і без краватки...

Омліваючий, тяжкий запах „шіпру“ говорить мені, що перед хвилиною була Ти, тут... На засохлих губах лежить ще подих безтями... Ще чую дотик гарячих уст...

Тепер, не має вже Тебе; не має мого — портфелю

Багрові троянди, вкладені ніжною Твоєю ручкою у флякон на столі, звисили сумно головки, жаліючі: Тебе вже не має... Ти відійшла...

Чому Ти оставила це хабазя, а портфель забрала злощасна?...

Твої ясні, голубі очі стоять уперто передімною. На шиї чую ще м'який дотик Твоїх сніжнобілих рамен, о божеська...

Тону, потапаю у споминах, радію ними та. — — Ах, забрала Ти мені серце, серце, думки і цих кількадесять нужденних, пренужденних злотих польських... Останні Могікане моєї сухітничої кишені. За щож нині їстиму обід, о скоронога...

Другі вечірком питимуть: у Лясоцкого, Кучека — а я?.. Хіба воду?...

В моїй кімнаті вже ясно, запах троянд морочить голову. З кутків здіймається безмежна туга, спиває мене цілого, шепоче до мене:

— Нема її, нема, нема...

— Чого нема, вона верне — кричить щось в розболілій душі — вона верне. Вона верне... і — портфель віддасть...

Ой і годинника нема?...

— Нема, нема, нема...

Ти відійшла...

Та чомуж, відходячи, оставила Ти запашні троянди, а портфель і годинник забрала?...

А в моїй кімнаті несеться далі омліваючий запах „шіпру“, в шлунку скиглить голод. У мене в кишені три гроші. За щож обід зім, нещасний?...

Нема Тебе скоронога...

Але нещасна Твоя година, як попадеш ще раз у мої руки... Chat noir.

Телеграми.

Прага. (Агенція Г. Е.) Сюди приїхав проф. Р. Смальський. Виголосив сам до себе промову і подякував сам собі за труди, в імені неprisутних студентів та професорів.

Прага. (Агенція „Схід“). Зараз повернувся по обов'язковій командировці посол і уповноважений по ліквідації посольства УНР в Берліні д-р Роман Стоц-Смальський якому було доручено, по відсутності інших вимог, з'ясувати деякі питання, відносно наміченої ним особистої пляніровки, по сформірованню майбутнього пленума професорського стажу, який являється не дійсним, по причинам, котрі буде негайно заподано після наміченої ним другої поїздки.

Пропонуємо, подати це до дальшого відома.

Прага. (Агн. Гал. Ем.) На днях прибули тут галицькі учені і письменники Юра Бабій та Олесь Шкрумеляк.

Делегат професійних спілок, о беднаних духових співробітників, привітав їх із приїздом та майбутнім ювілеєм, заявляючи, що тутешній уряд піде назустріч усім вимогам достойних гостей, надіючись, що з їхнім приїздом піднесеться не до пізнання духової продукція еміграційного тіражу.

Після обіду, зложили достойні гості вінець на гробі незнаного поета

В уряді.

— За цю прислугу, дістанете від мене тонну вугля...

— Тонну вугля?.. Добродію, ви числіться зі словами, знаєте що мене за це чекає: я маю жінку і діти!

— То кажіть відразу, що ви маєте жінку і діти. Значиться маєте кухню і піч. В такому разі, дістанете дві тонні вугля!

Добра няня.

— Не давай ще дитини до води, там температура 38 градусів.

— Та йдіть пані, де таке мале розуміється на температурі!

На вихіднім з тюрми.

Директор тюрми до політичного в'язня:

— Сподіюся, що ми більше, не побачимося.

— Чомужто? Ви може зредуковані?!

На цій сторінці сконфісовано сцен. жарт під наголовком: „Візит“ 90 рядків.

Між приятельками.

— Мушина за якого я вийду, мусить мати, що найменше два рази стільки літ.

— Моя дорогенька, я думаю, що таких старих мушин нема в світі...

Зробив дурницю.

— Я чув, що ваш шеф, оженився зі своєю машиністкою.

— Так, зробив велику дурницю.

— Чому?

— Бо досі диктував він, а тепер вона йому диктує.

Не дочула.

Жінка з заграничною освітою, до свого мужа в ресторані по шлюбі:

На світі, загалом за границею, таке водиться, що в сепаратці ніхто нікому не перешкоджує, а вже у ніякому разі кельнери: кельнери не сміють входити!..

Муж: А звідки, ти знаєш?..

Жінка: Як то, звідки!!

Муж: Так, звідки?..

Жінка: Ага! ти питаєш, — звідки? а я не дочула!..

На поchtі.

Хлопець приносить на поchtу лист. Держить у пальцях стару, зая-

ложену марку, стає і зазирає не певно крізь віконце. Тирхавий урядовець скулений за роботою, довго не звертає на його уваги — що йно по хвилі питає грізно:

— Ну! — киває на хлопця. — Ну...

— Та, ну! — киває й собі хлопець думаючи, що цей відгадав його нечисті думки: — та ходіть сюди, то вам скажу!

Урядовець здивований, виходить, а цей тягнейого просто в кут і шепотом:

— Єгомость, дали мені п'ятнайцять грошів на лист... Я ту маю якусь марку; помахлюйте і поділимося: вам 7 а мені 8.

— Що ти собі думаєш! — кричить урядовець.

— Та то, що й ви!..

— Як то?!

— Що ви, взялиби 8 а мені далиб 7, — ге, ге, нема дурних!..

На засіданню Консисторії в Станиславові.

Пралат.: Високопреподобні Отці референти! Думаю, що установити всі скарги на єпископських донощиків, підозріння владики, і наступивби мир у нашій дієцезії — якби Преосвящений наш владика були оженилися.. А так, то терпіть і чекайте аж опорожниться митрополія.

Рис. ПОДУШКА.

Романс.

Наш огонь, в тумані гине;

Шепчуть стомлені уста:

Нічю, нас ніхто не стріне —

Розійдемося близь хреста.

Ніч мене і блисне ранок,

Ти майнеш, буйним крилом

І підеш, в юрбі циганок

За перелетним шагром.

Пригадай колись кохана

То пращання близь хреста

Як танкам шаленим п'яна

Вчуєш спрагу на устах.

Мольо.

Чіпка на ловах.

Відомий фейлетоніст п. Галактіон Чіпка, захорів нервово недугою, з причини наступів, які повели на нього жінки з вищою освітою за фейлетони в „Ділі“, і мусів виїхати на лікування в перемишлянські праліси, де займається ловами.

- Чіпка!... то ти не є ворогом жінок?!
- Ніколи.
- А в Ділі?
- В Ділі так, а на ділі... ні...

Автентично.

Муж до жінки:
— Чомуж ти не пішла на збори С. Українок?!

Жінка: — Знаєш, що не маю ще зимового капелюха!

Приятелі.

— Ти що більше любиш: оперу чи каву?

— Мені найбільше подобається радникова покоївка Ганя.

Вершок наївності.

— Яка в тебе брудна шия... бруднійша ніж моя!

— Е! — я рік старша від тебе.

Теперішні діти.

Мамуся до 4-літнього Ромчика:
— Ти знова нечемний Ромчик! Тепер вже мушу сказати татові...

Ромчик: Розуміється! Жінки всі однакові. Ніколи не додержують тайни.

Я допивав чорну каву. Нараз — стріпнувся з парою очей: дивились на мене! Сині. Такі дуже сині, аж сірі.

Коли я зазримітив опустились до долу. Бачу тільки кінчик носа і два рівних рядочки брів: „Bubikopf“ під білим капелюшком.

Дивилась на мене чи не дивилась?.. Може мені видалось!...

Попробую.

Витягаю папіроску і дивлюся
Ага!... о, єсть...

Ну, так. Знов втікли.

Другого дня так само: Застаю білий капелюшок, на тім самім місці.

— Чи... можна?

— Прошу...

— Чому так самотно?

— ?!

— Пані скучно? Самі..

— Мало таких як ви!

— Яких?

— Таких сміливих.

Слово по словечку. Розбалакались.

— Не зношу жінок.

— Якто?

— А так.

— Виж самі жінка.

— Не зношу! Я зовсім мужеський тип.

Знаєте, як би це не викликувало сензації я ходилаб по мужеськи.

— Що ви?

— А так. Бачите, жіночі одяги, мені просто остогидли. Не могу дивитись на них. Все нагадують тую білу рабнію.

— Цікаво...

— Зважте, подумайте серіозно: Сьогоднішня жінка? Ну і хто вона? Рабня. Звичайна рабня, яка, хто зна чи визволиться так скоро!.. Дозвольте папіроску...

— Алеж прошу!

— Закурила. З її маленьких уст пішла струйка пахучого диму.

— Ви знаєте... Вірте мені.. Я не хочу, щоб ви мене зле зрозуміли...

— Алеж пані, я просто захоплений вами. Мені в мойому життю не траплялося бачити такої жінки. Ви... ви, просто мій, літами вимріяний ідеал!...

Засміялась. Очима.

— Кілько я мріяв, пані, щоби знайти жінку — якусь иншу жінку від усіх теперішніх: Жінку з якимись вищими цілями, і думками Теперішня жінка для мене — пуста.. тіло бездушне...

— Ах, так! — І пустила білий клубок диму. Лице зарум'яніло.

— І я не люблю жінок. Таких. Загалом жінок.. Не люблю.

Потім ми дивились на себе, говорили і просто пестили себе — думками. При відході запили ще „брудершафт“ і були від тоді на „ти“.

Не знаю скільки разів ми стрічались. Довго проводили хвили і години на строго научній диспуті: рішали навіть сексуальні проблеми. Спокійно, без зайвої жєнади; як мущина з мущиною. І я щораз то більше став цінити її і поважати.

Та одного разу — вона раптом зірвалась з місця і не подаючи руки побігла до дверей: Прощайте!

— Нуська! Друже мій! Приятелю мій! Що сталося!

Не вернула.

Тільки на другий день я дістав коротеньку записку:

„Шановний Пане! Ви знаєте із наших диспут, що не люблю баби в жєнці. Як-же можу любити її в мущині? Прощайте!“

Ельф.

Редакційні дорадники.

До нашої Редакції приходять багато дорадників. Подають свої пляни і переконують, як то з практичного боку повести журнал.

— Коли ви рішилися на таке небезпечне діло, то після мене... мусите задоволити широкі круги читачів: треба його видавати ефективно: з мистецького боку без найменших закидів! Тому не жалійте коштів на графіків, друк, кліші та на співробітників... Журнал між иншим, мусить бути таний. Конкуренційно таний! Обовязково таний! бо знаєте, що дорогих книжок, чи там журналів, у нас не купують: Це добре зятяте собі панове!

— Я знову думаю — каже другий дорадник — що тут рішає сам зміст... Головно, треба багато еротики і масного „репертуару“...

— Добродію, ви хибно поінформовані. За цей масний „репертуар“ відпокутовали бл. п. „Маски“. Деякі передплатники, головню батьки, виписували цілі тиради: „Ми маємо доньки! Що ви нам посилаєте такі журнали!“...

І порадьте.

— Ні, ні, — він не має рації — каже перший дорадник — Еротика мало, масних річей якнайменше! Найбільше політики! Обовязково політики!...

Вбігає третій.

— Видаєте журнал? Цікаво! Маєте настільки грошей... Знаєте, що видавець „Масок“ п. Мольо Голубець продав через Маски хату... А той, як його називають, Кренжаловський, що мав спілку з „Будяком“ то не міг довго отрястися. Аж перестав видавати Будяка і що йно тоді, купив собі два кіна Варшаву і Краків чи там Ванду...

— Будь ласка, оставте нас добродію! вже вуха болять від цих рад!...

— Та я нічого... я з доброго серця. Мені Вас просто жалко...

— Пусте, це все о'сінні настрої: ми не діти і знаємо, що робимо!

— Може бути, але... Ага! я хочу вам поручити одного співробітника. Він така сила, що може багато зробити до газети!

— Ми знаємо що він сила, але то що він може зробити до газети, не надається; хіба що, газета надаєть до того.

— Так думаєте?

— Певно...

Може ми вам мішаємо?...

— Помішайте краще собі. а тепер, будь ласка, не перешкоджуйте, бо забираєте даром час!

(Новий Час забирає — прим. складача).

Між наймолодшими письменниками.

— Ти чув... Анатоль Франс помер.

Найвищий час! Нехай вже хтось другий трохи пише.

Все є, тільки грошей нема.

— Ну, вийде ваш журнал „Без муки нема науки“?

— Так. Все вже готове: Назва є, начальний редактор є, відвічальний ред. є, векслеві бланкети виповнені, ціни означені, проспекти вислані, тільки — нема ще фондів. Р.

Золоті слова молодого політика

(Автентичне.)

Не треба бойкотів, ліпше якби наша молодіж, і то всі до одного, — зробила це без бойкоту. І коли так станеться, то будьте певні, що мої слова сповняться!...

Гарні вигляди.

Вона: Як тільки поберемось, ділитиму з тобою усі турботи!

Він: На щастя, тепер, не маю турбот.

Вона: Тепер ні — аж поберемось!

В каварні.

Оден з редакторів „Діла“ до гостя:

— Як „Слово Польське“ могло передрукувати статю де Курдене. Чи ці редактори не зійшли з глузів?!

— Ну...?! а стаття Томашівсько-го?!

Політики.

— Показується з цього, що наші справи, ведені до кінця консеквентно, при певній невідсутности національної чести, солідарности і характерів... — хочби така справа універзитетська — могли мати, повний успіх. А головню, колиб недіставались в непочитальні руки!

— А які наші справи діставались у почитальні руки?

— Що?... ви думаєте певно про мене! Пане товаришу, це свинство!...

Рис. Л. ГЕЦ.

Кажуть, що

під цю рубрикою, почавши від найближчого числа, будуть поміщувати дописи з провінції: правдиві і з достовірним засвідченням наших постійних співробітників.

Редакція „Зиза“.

Наші за границею.

Прага: На днях прибули тут відомі письменники О. Бабій та Ю. Шкрумеляк. Східна Тел. агенція.

Коли Олесь Бабій та Юра Шкрумеляк, перейшли небезпечні райони та опинилися на бруках золотої Праги, їм на зустріч вийшов заслужений представник еміграції.

— Чого тут шукаєте панове?

— Шукаю людини каже Бабій сумовито.

— А ви?...

— Я шукаю жінки! — відповідає не загикуючись, Юра непоправний.

— Но, но, зле ви вибрались. Тут нема дурних, шукайте краще доброї стипендії!

І пішли шукати.

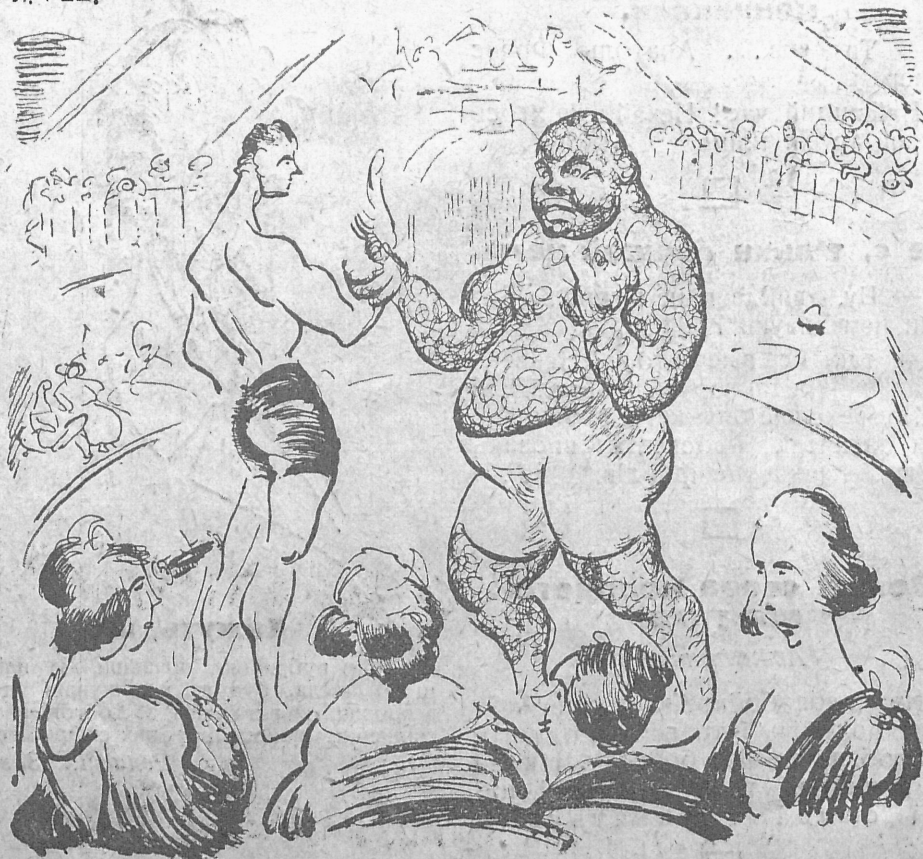

Український „Домейко і Домейко“.

В одному з фейлетонів „Діла“, у згадці про приїзд президента і „наліпки“ вимінено неправдиво, чесне ім'я п. Курца, власника фризєрні при вул. Руській.

П. Курц, має жаль до автора цього фейлетону, мовляв „чого той Чіпке чіпився, — як то не я, а мій сусід Фукс! Я все через нього біду маю: він в Дністрі, і я в Дністрі, я Курц а він, Фукс“..

Потішмо себе. Врешті і ми, діждалися свого Домейка та Домейка.

Жінки між собою:

- Як той Волинець інтелігентно бореться!
- Я волю Бамбулю! Він відразу кладе на лопатки...

На лопатки.

— Я знаю з певних джерел, — що статтю Томашівського, помішено тільки на те, щоби вже раз цього шкідливого балакуна, покласти на лопатки.

— Я бачу, що ви ще досі не перестали думати про — цирк.

На кредит.

— Прошу егомосця дати мені витяг метрики...

— А Ви шлюбні, чи нешлюбні?

— Та прошу егомосця, мої татуньо троха сиділи на кредит.

— Як то?

— А так по бориславськи.

— Та скажіть, як довго сиділи. Менше більше. Кілько?...

— Я йно то, прошу егомосця, памятаю — що як йшли до шлюбу, то зичили в мене нагавиць!

Злоба.

— Ви любите діти?...

— Тільки чужі..

— В такому разі, чому не женитесь?!

На забаві.

— Чому не говорите зі своєю жінкою?

— Бо я прийшов забавитись!

3 автентичних оголошень „Діла“.

Гості з провінції, полагоджуйте свої потреби у Карпяка...

Львів, Куркова 11. Полагодите там, скоро і солідно.

Чому посла жидівського клубу боряться проти податків?

— ?!

— Бо голова цього клубу, Д.р. Райх, крім всяких податків, доходових, оборотових, водоцонгових, — мусівби платити ще податок від свого назвиска.

Поворот із заграниці.

— Купилам свому чоловікови пісуар.

— Як то?!

— На стіл..

— Що!!?

— Та такий прилад до писання.

В кооперативі.

— Дятку! Та не плюйте на підлогу, видите, що тут стоїть написан: не плювати на підлогу!

— А як тут стоїть написано аби їсти тільки цукорки Фортуна, то я маю їсти тільки цукорки Фортуна?

Чи не досить часто.

Муж: Ти мене тільки тоді цілуеш, як потребуеш грошей.

Жінка: А може не досить часто?

Почтова скринька.

Вп. Буцманюк, І. Іванець, О. Бабій, Ю. Шкрумеляк Прага: дайте знати про себе!

Батович — Ляйпціг: Одержали. Очікуємо дальшої посилки. Лист в дорозі. Рівночасно і до Бодя.

Л. Перфецький і П. Карпенко — Краків: Незабудьте помянути.. Очікуємо!

Нацьо Гар. — Відень: Просимо надіслати ліпших віців чим на картці.. Може колективно?

Янко Ше... — Станиславів: Просимо, як за давних днів не забувати.

Др. Лисяк — Лютовиска: Ждемо на обіцяне.

Від Адміністрації.

Перше число оцього журналу висилаємо як число оказове. — Просимо надсилати передплату, якої висоту подаємо нище. — Хто одержить оказове число, а не бажає стати передплатником, зволить повернути нам бодай кошти за це число в висоті 50 сот.

„ЗИЗ“ виходить двічі в місяць. Чвертьрічна передплата виносить 3-50 зол., поодиноке число 50 сот. Для заграниці 3 доляри річно.

Видає і за редакцію відповідає Осип Боднарович. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Руська 18.

31975 Ж-17023

1924-2

IV

ЗМІСТ

ЖУРНАЛ КАТИРИ ТА ГУМОРУ

Після женеvського протоколу.

Рис. Р. Л.

Європа: І держави розброєні і народи вдоволені. Одним словом: мир і благоволеніє.

ЗИЗ.

Хто хоче розуміти світ
Із верху в низ
Як слід —
Цей мусить мати зиз.

Хоча би, друже, мав ти зір вірлиний,
ні, не доглянеш тайн душі дівчини!
— За те як маєш зиз
і вмієш все „робити око“,
ти володар усіх маркіз
і „смотриків“ — нівроку!

Ідеш на виставку. Бажаєш по всій змозі
найти красу в мистецтві всіх претензій —
ти не кладись горілиць на підлозі
під кожний образок,
не заглядай даремно в катальог,
не перечитуй фахових рецензій,
не лізь на стелю під карнизом,
— поглянь лиш зизом!

Сидиш на зборах. Глянь:
одна лиш нитка
єднає сотку поглядів-бажань
найбільших наших діячів
від ком-червоних до духовних риз
— це мов стріла на ворогів
випущений зрідка
є погляд-зиз.

Єдиним здобутком усіх воєнних криз
це зиз.

Ор. Ор.

В імені Річипосполитої Польської!
Суд окружний карний, яко Трибунал
пресовий у Львові рішив на внесок дер-
жавної Прокуратурії, що зміст часопису
„Зиз“ ч. 1. з дня 1. XI. 1924. в артикулах
під заголовком: 1) „Студюм“ цілий арти-
кул крім титулу до кінця. 2) „Візит“ цілий
артикул крім заголовка до кінця містить

в собі єство виступку з § 300 з. к. узнав
доконану в дни 1. XI. 1924 конфіскату за
оправдану і зарядив знищення цілого на-
кладу і видав по думці § 493. з. к. забо-
рону дальшого розширювання того дру-
кованого письма. Заразом видав наказ
відвічальному редакторові того часопису,
щоби це рішення помістив безплатно в

найблищому числі і то на першій стороні
Невиконання того наказу потягає за со-
бою наслідки передвиджені в § 21 зак.
друк. з 17. XII. 1862. Д. з. д. ч. 6 ех 1863,
а іменно засудження за переступство на
гривну до 400 зл. р — Львів, дня 4. ли-
стопада 1924. (Підпис нечиткий).

З бесарабських містерій.

Було це не де инде, а в Румунії.
В державі де цвітуть цитрини,
злодійства і помаранчі.

В самій столиці бука і арешту, —
Букарешті.

Після свята декорації одного
возьного міністерства закордонних
справ орденом „Патагонія Рестіту-
та“, зійшлися члени Ради Міністрів
на довірочну конференцію в справі
606 „неприємної афери“, якої геро-
єм був королівський комісар „для
боротьби з доріжною“ Каналіеску
і якого приловлено у спекуляції на
звичку цін середників першої по-
треби.

Проводив міністр Хабарескуль.

І вже закінчувано протокол, в
якому виправдано Каналіеску з огля-
ду, що тільки шість раз караний за
злочинство (яркий доказ хрусталь-
ності його характеру), коли ско-
їлось нещастя...

Прийшла телеграма.

Страшна, нечувана телеграма
з Акерману в Бесарабії.

На поїзд лінії Кишинів-Акерман,
в якому їхала державна каса, полк
румунського війська, трьох генера-
лів, губернатор, транспорт телят
і сотня поліції зі скорострілами, на-
пала диверсійна ватага в силі 60
чоловік, забрала касу, розібрала
присутніх і всипала всім (очевидно
за виїмком каси), по 25 буків.

Безсоромність диверсантів дійшла
до цієї міри, що казали собі по
кожкій виміреній порції, виставляти
поквітовання такого змісту:

*Отсим свідчу, що 25 (словами
двайцятьпять) буків, на задню ча-
стину тіла, як гонорар за страх,
в цілости одержав.*

Зі сердечною подякою

Х. У.

*королівський, румунський
губернатор.*

Ватагою проводив, як ствер-
джено, отаман Задобієнко, якого шу-
кала незрівняна румунська поліція
від двох літ, з постійними вигляда-
ми на скорі приловлення.

Після нападу диверсанти скри-
лися в поблизьких лісах.

...Вся залага поїзду — доно-
сила далі телеграма — з генералом
Героескуль на чолі та губернатором
Туманеску по заду, висіла в шість
годин після нападу з вагонів і око-
палася напроти згаданих лісів“.

...„Королівське румунське вій-
сько — читалось на кінці — вкупі
з королівським губернатором і кор.
поліцією чекають підмоги і запев-
няють, що не уступлять ні пяди із
зайнятої позиції хіба що — поя-
виться нова „банда“... Зі звору-
шенням читали міністри телеграму
від вірних синів геройської Румунії,
які там далеко на кресах могутньої

держави станули твердою ногою
в обороні престижу і маєстату Ко-
ролівства, доказуючи світови, що
ладу та упорядкованих відносин
в Румунії ніхто не в силі нарушити.

В кімнаті стихло.

Возьний міністерства, кавалер
ордену „Патагонія Рестітута“, стояв
при дверях, затиснувши кулаки й
зуби...

Цьогож для подав міністр війни
закаленого у відворотах вяруса ге-
нерала Героескуль до найвищої
кляси найбільшого ордену „Великої
Румунської Звізди“, з шарфою зі
звільненням від такси. Всі прочі
дістали „хрести заслуги“.

Вислана поміч в силі двох кор-
пусів війська і курія жандармерії
привернула порядок в області Акер-
ману, при чому румунська сігуранца
доказала неаби якого подвигу.
Із 60 членів ватаги, арештовано 550
душ, з чого поверх сотки привезено
без душі, на постерунок поліції.
Всіх, що скрились по селах, пере-
браних по мужицьки, в сіраках та
лаптях виловлено. До вини не призн-
нався ні один, заявляючи перфідно,
що нічого не знають (ніде не були
і нічого не чули). Та очевидно, що
всі ці викрути були даремні, бо по-
миловання для зрадників немає.

В тиждень пізніше донесли те-
леграми, що диверсійна ватага ота-
мана Задобієнка в силі 60 чоловік
довершила п'ять нових нападів на
панцирні кресові поїзди, висадила
у воздух 5 мостів, та постріляла
багато жандармів. В цілій Бесарабії
проголошено очевидно воєнний
стан, розстріляно знову 850 селян,
в лаптях і без лаптів а до запри-
язненої совітської держави вислано
нерішучі ноти з рішучим запитом.

Chat noir.

Цілком модерно.

Як ви пізнались, зі своїм другим
мужем?

— А так бачите: Ішла я на про-
хід з моїм першим мужем, надіхав
автом другий муж, розіхав першого
і так пізналася з другим.

*

— Кажуть, що подруже дане
ласкою неба, а чому ласкою неба,
не даний розвід?

— Бо в небі нема адвокатів.

*

— Чому після найновішої моди,
жінки підрізують собі волосся?

— ?!

— Бо хотять позбутися дав-
ної пословиці...

Мудрий дід.

Дідуню, я гроший даром не роз-
даю, але можете в мене найти
роботу.

— Яку роботу?

— Бульбу викопувати.

— Знаєте що: возміть того що
її садив, він вже знає де її шукати.

Наші діти.

Малий Юрко сидить у трамваї
батькови на колінах. Входить мо-
лода пані і не може найти місця.

Юрко до батька: Татку, можеби
ця пані заняла моє місце?

*

Івасикови стався випадок і учи-
тель казав йому вийти провітрити-
тися. Івасик вийшов і станув під
дверима.

— Івасику, а що ти зробив? —
питає його сторож.

— Та нічого.

— Як то нічого, а от ти не
в середині, тільки під дверима!..

— Бо в середині, щось дуже
чути.

На ратунковій стації.

Якийсь добродій приходить з роз-
битою головою.

Урядовець: Ви може жонаті?

— Ні, я вправ так нещасливо
з трамваю!

Досвід.

— Мамочко, виж знаєте, що
Влодзьо хоче мене зробити щас-
ливою.

— Дурниця. І твій тато казав
колись так до мене!

У торговлі.

— Прошу, дайте мені кільо
цукру.

— Ще бракує 15 сотиків, цукор
подорожив від вчора.

— То дайте той зі вчора.

Святошна кантата.

Як відомо, останніми днями Львів у жалобі пращав одного з найвизначніших своїх громадян, властителя славнї фабрики лікерів. У похоронах взяло участь все населення, без огляду на національність. Від нашого громадянства представниками були найбільше заслужені діячі, які відспівали святошну кантату, складану спеціально на цю сумну подію. Авторами її є, як зачуваємо, два славні українські поети, найбільше компетентні і з огляду на характер свята і з огляду на свою спеціальність - творення гимнів, автор „з глибини возвах“ і перекладчик III-го Інтернаціоналу.

Unisono; piano.

Ні, ти не вмер найвищий Суверене, якому все корився згідно Львів, чи були в ньому Німці чи Туркмени, чи в мирний час чи в дні палких [боїв!

Con amore.

Ти в нас живеш, глибоко попід [серцем, а ми Тобі на славу аж цвitem під кожним свіжо випитим відерцем і славимо Тебе, що-ночі, як не днем!

(сольо, 1-ий голос, баритон).

— Для Тебе в жертву склав я пар- [тії провід! —

(сольо, 2-ий голос, бас).

— Я жертвую народну торгoвлю!

(сольо, 3-ий голос, мужеський сопран).

— Хто як не я на вічу все промо. [вить,

Коли язик нектаром піділлю?!]

(Разом і фуга).

Ти житимеш наш творче еліксіру як довго люд терпіти ме з спраги як довго алькоголь вкрашає днину [сіру

і цілуватись муть при чарці вороги!

John Bull.

Инша віра!

Під таким наголовком „Діло“ подало вістку, що польські клерики, йдучи попри українську Волоську церкву, не здійсмають капелюхів, вважаючи мабуть українські церкви за іновірні.

Як довідуємося, внаслідок нотатки „Діла“, львівський польський архієпископ Твардовскі зарядив, щоби його клерики більше не ходили попри Волоську церкву на Руській вулиці, тільки площею Домініканською або Бернардинською, де нема ніякої української церкви.

Таким способом буде й вовк ситий і вівця ціла...

*

Купецька донька до свого нареченого.

— Ах, Ви ніколи не оженитесь зі мною!

Наречений: — Як, хіба ваш батько збанкрутував?!

Ці, що недавно доробилися.

Батько до своєї доні, що засіла до нового фортепяну і почала *pianissimo* Шопена...

— Відважно, як поломиться, то мене ще стати на другий!

Не змінилося.

— Чи змінилося багато з того часу як ви пібралися?

— Не дуже змінилося. Як ми були заручені, то я сиділа до півночі, та дожидала коли він піде до дому, а тепер сиджу до півночі та дожидаю коли він прийде до дому.

Яка жінка більше коштує — хора, чи здорова?

— Хора.

— Ні!

— ?!

З д о р о в а, бо хора коштує тільки гроші, а здорова ще й власного здоровля.

*

Жінка яка хоче дістати новий капелюх, до свого мужа.

— Мій коханий, ти вже мене тепер, не любиш... я знаю.

— Бог з тобою! Чому? — питає здивований муж.

— Бо певно, як ти можеш мене любити в такім старім капелюсі.

Вірш на пляшці.

Як важко повірити в щастя! як легко здобути цю мить, коли нога раз лиш признається руці, що від неї горить!

Вицмокував я Твою ручку як безліч поважаних дам, коліна й слова складав гнучко — — — далєбі, не чув цього сам!

Аж раз у розбавлену нічку схилившись нежданно під стіл, я — замість найти рукавичку відкрив електричність двох тіл!

З цієї пори, ненароком, пізнавши в чім смак, ділю пань на: „инші всі“ — воду зі соком й на Тебе — пінистий шампань.

І пю... Та навіщо придається питати вина, що пьанить: — чи легко повірити в щастя? — чи важко здобути цю мить? —

Орест Ордан.

Виїзд д-ра Стефановича з Миколаєва на Знесіння відбився широким гомоном по цей і той бік риської лінії. Причиною цього було зрушення з місця арт. мал. П. Холодного разом з усім його рухомим і нерухомим майном.

Портрети.

— Клімцю! Знаєш, що я надумав... Замовимо собі у маляря Кисточки наші портрети.

— Гроший багато...
— Ну, щож, хіба нас не стати Тільки подумай собі: На твої ім'янини висять у сальоні два величезні портрети! На цілий ріст... Ти і я. Знаєш, Хапаленки показаться із зависти...
— Він, як він, — але вона!...

Панство Заробкевичі, які в часі війни купили три кам'яниці, стукають до дверей, на яких видніє карточка: Трохим Кисточка, маляр.

— Увійдіть!
— Поважання... Вибачте, що вас...
— А леж, будь ласка! Сідайте! Чим можу...
— Не турбуйтеся... Ми тільки... Гм... Такби сказати... Ну, просто за ділом...
— Будь ласка! Будь ласка!...
— Ми хотілиб замовити портрети.
— Чому ні! Можна.
— Знаємо, що можна, але...
— Погоди, Клімцю! Я вже сам... Знаєте, пане, так на цілий ріст...
— Прошу дуже, — на цілий ріст, Розуміється, дуже радо...
— Але...
— Клімцю, душко! Хай вже я сам... Н...у... якби то сказати... Скільки би ви хотіли за труд?
— За труд?
— Егеж! За портрети...
— Ну, так! За портрети. Гм... За портрети... На цілий ріст... Тисяч золотих!

— Ти... тисяч...
— Клімцю, душко! Погоди!... Тисяч золотих? А це не...
— Може задорого?
— Егеж...
— Любий пане! Виж знаєте! Це портрети, не то що... Портрети — цеж ви: Які на портрети, такі і в життю. За такого вас люде мають, яким бачуть... Ну, та що тут казати, Ви на цім самі найкраще розуміється...
— Та так... Ну, хай вже... Ну, гаразд.

— Післязавтра почнемо портретувати До побачення!...

— Дорку!
— Що, душко?
— Я знаєш думаю, що за дорого...
— Та, що ти! Не розумієш, які це портрети.

— Може, але Хапаленкова також каже, що за дорого. Якогось там вони знають маляря, який робить такі самі портрети за п'ятсот золотих. Подумай: п'ятсот золотих, а не тисячу!

— Що тут думати, погодились і пропало!
— Знаю, серце.. А якби так...
— Ну, що?
— Якби так сказати, що не подібні... Не прийняти, а потім замовити в того за п'ятсот...
— Чудесна думка!... Ййбо, чудесна! Я все казав: Клімцю, ти геніяльна!

— Вибачте, пане артисте! Портрети чудесні, ну просто, чудесні!.. Тільки якось неподібні...

— Зовсім неподібні! — додає пані Заробкевич. — Хто пізнає що це ми...
— Та як-же? Не подібні?! На перший погляд видно, що оце ви, а це пані добродійка...

— Вам тільки так здається... А ми хочемо за свої гроші...
— Ну, щож! Не подобається, трудна рада!

— Та подобається, тільки неподібні... Ну, щоби хоч трошечки, а то зовсім ні.
— Значить ви не приймаєте?

— Не можемо, пане...
— Годі! Моя втрата. Тільки, будь ласка, підпишіть мені оцю карточку: Посвідчуємо, що таких то і таких то портретів не приймаємо, бо вони зовсім неподібні до нас".
— Дуже радо... дуже радо!

Стук, стук, стук!...
— Можна!
— Ах, пані Хапаленко! Що за щастя! Просимо, просимо!

Пані Хапаленко входить з пятилітньою донечкою Марусею.
— І хтоб подумав, що панству таке прийде до голови... — Знаєте, я була сьогодні з Марусею на мистецькій виставці. Тільки вертаю звідти. І поступила. Знаєте, я просто з дива не можу вийти. Всі люди сміються.

— З чого сміють-ся?!...
— Та з ваших портретів!
— З наших портретів?!
— А так! І що вам сталося... бійтесь Бога... на старість!...
— Нічого не розуміємо...
— Навіть Маруся пізнала. — Каже: „дивіться, мамусю, панство Заробкевичі, цілком голі!...“

— Голі?!
— Та що ви, ніби нічого не знаєте?!

Пігнали на виставку.
На стінці Кисточки, між иншими образами їхні портрети. Як мати родила!... Адам і Ева перед гріхом, бо без листя фігового. Великі на весь ріст. Цілком подібні. Капля води.

— Пане! — кинулись з кулаками до пана Кисточки.
— Будь ласка, чим можу...
— Пане!

Злість зціпила їм горло.
— Ви бачте! Ви нас осоромили! Ви нас осмішили перед цілим світом.

— В чім діло? Говоріть ясніше!
— Ви кпите ще?! Хіба ви не знаєте? Хто вам дозволив давати наші портрети на виставку та ще в такому виді?...

— Вибачте, це мабуть якась ошибка, які це портрети?
— Та ці, що ви для нас робили, а ми не прийняли...

— Не прийняли, бо неподібні... Прошу ось маєте вашу записку...
— Пане, змилюється, між старі люде.

Цілий світ сміється...
— Змилювання тут ні при чому: ви заплатите за роботу, а я заберу з виставки портрети і поверну вам.

— Заплатимо, заплатимо, скільки хочете... навіть тисячу...
— Вибачте... ви заплатите тепер дві тисячі: подвійно.

— Якже це?!
— А так: за намальовання ви згодились заплатити тисяч золотих. За те, що я мусів їх перемалювати на виставку других тисячу. А як хочете щоб я знову намалював одяг на портретах, то ще тисячу. Разом три тисячі золотих. Я не можу тратити!

Ельф.

На виставці.

На мистецьку виставку, приходять пані і довго подивляють портрет одної молодої мужатки. По хвилі питаються проф. Холодного:
— Не знаєте, хто робив цю сукню?

Кажуть...

Що у Винниках під Львовом появилася 7. ц. м. „Диверсійна банда“ в силі 3 людей і напала тим разом на Українців, які в числі 150 осіб втікали дверми та вікнами. У Винниках говорять, що наколиб згадана банда побула довше на побоєвищі, булаб змасакрована хоробрими Винничанами. Банду зорганізувала для конкуренції Калінінкови винницька „усемка“.

Що також і муштини ідучи за голосом жінок із високою освітою, рішили оснувати подібне товариство. Ціль і мета товариства: оборона муштин перед посяганням другого пола, заспокоєння потреб духових, ставових і тим подібних.

До товариства можуть належати тільки мужеські члени, за відповідною порукою.

Перший реферат на тему „Жена да убоїться свого мужа“ виголосить Вп. Галактіон Чіпка. Усіх муштин з вищою освітою, докторів, професорів, ригорозантів, крігсмурантів і т. д. — запрошується до численної участі.

Після зборів товариські забави.

Що це неправда, неначеб патріотичні, громадяне Бережан заснули на лаврах, рахуючи всяку громадянсько-суспільну роботу небезпечною для їхнього перерваного здоров'я. Також неправдою має бути це, що „Зиз“ має намір блище пригланутись успіхам громадянської роботи не тільки

ки в Бережанах, але й в цілій Бережанщині взагалі.

Що після заплачення податниками оборотного податку, польський міністр фінансів зарядить негайно стягання податку відворотного. Цей податок полягатиме на тому, що будуть стягнені вдруге всі дотепер вплачені податки, але в відворотнім порядку. Наколи ця операція вдасться і пацієнт не вмере, можна, надіятися, що скарб цим разом видужає.

Що про історію розвою і діяльності української кооперативи в Перемишлянах, можнаби писати цілі томи. Кажуть також, що початок першого тому повинен в коротці появитися в „Зизі“ в приємно-немилій рубриці „кажуть“.

Що молоді тернопільські адвокати, знеохочені браком клієнтів і перемучені громадською роботою, заложили товариство ім. св. Пятніка. В статуті сказано, що від кожного більшого „дугу“ стягається один процент на Рідну Школу, з тим що Управа УПП, попросить п. Герасимовича написати кільометровий зазив до суспільности, вступати в їхні сліди.

Що самбірські пані хотіли покласти на голову Союзу Укр. о. Когутинського, який перепав в останній хвилі — одним голосом одноі з „покривджених“.

Баталія у Винниках.

Дня 9. ц. м. давав у Винниках дир. Коссак театр. виставу. Трьох вуличників, запитих до безтями, счинили авантуру і розігнали всю публику. Вибрили одно око, два зуби і зломали пару кінчин найбільше заслуженим громадянам.

(З Газет.)

Кажуть, що ми Галичане невойовнича нація. Що ми вміємо тільки плакати і брати презенційні марки на засіданнях фінансових інституцій.

А прецінь це злобна і безлична брехня.

Вистарчить поставити на при-

клад славну баталію Винничан з диверсійною бандою Корчака, а вся оця нісенітниця про нашу невойовничість зникне, „яко ізчезає дим от лица огня“.

В аннали города Винник входить нова світла карта, на вічну пам'ять грядущим поколінням.

Було це памятного дня 9. листопаду 1924.

На протязі цілої довгої пів години боронилося 150 міщан, лікарів, адвокатів і студентів проти озброєної в палки і крісла банди в силі трьох людей.

Завзяті наступи очайдушного ворога розбивалися як марні хвилі польського моря об носи, очі і зуби необернених і об плечі та потилиці обернених витязів.

Ні кров, ні рани, ні зойки, ні метушня боротьби не спинювали їх вискакувати крізь вікна на лоб на шию і на вулицю.

Жажда доброї слави не дозволяла їм хапати за лавки та крісла, бо більше по геройськи є мати вибитий зуб, чи розвалену голову, як дати себе спровокувати до коршемної авантури.

І нашим героям це прекрасно вдалося.

Обеднані одною думкою „Все вперед, всі враз“, тиснулися з непереможною силою в вузькі вікна, безоглядно тратуючи по дорозі все і вся.

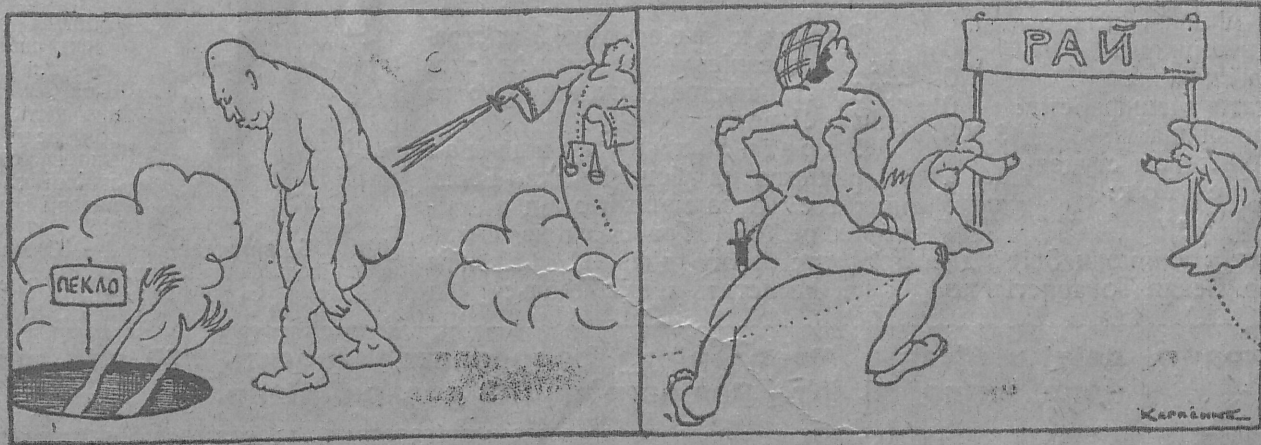
Вислід був несподіваний. По півгодинній боротьбі остали серед порожньої салі три напасники ні в цих ні в тих.

Виведені знаменитою тактикою противника в поле, мусли помало вицофатися, бо ше трохи булаб їх арештувала поліція.

Г. Чіпка.

Як собі уявляє пані Пчинська, що відбула цілу місію і всю понуту

свого мужа

і по смерті.

свого любчика

Доня: Мамусю, в цім карнавалі носитимуть декольт нише грудей, спідничку вище колін; я бачила це у найновіших журналах.
Мама: То вже краще à la Довнарівч під Лунінцем...

З наших товариств.

Комітет, що поставив мури школи у Львові, до касієра Головної Управи У. П. Т.: — „Дош, бляха, гроші!“

Касієр Головної Управи: „Супільність, байдужність, фіга!“

Звіт

з діяльності академічної молоді, за час від повакацій до видання 2-го числа „Зиза“:

Основано читальню:	0
Відчитів для міщан і селян:	0
Концертів і вечерниць:	0
Кольпортажа книжок:	0
Вивчено читати анальфабетів:	0
Розіграно партій шахів:	13.999
З того відбилося студентів і студенток:	12.999

Патріот студіюючи Звіт з діяльності Укр. Педаг. Товариства до

свогого сусіда в часі Загальних Зборів: На 60 кружків і комітетів У. П. Т. є 32 жонатих священиків головами, 31 містоголовами, касієрами або секретарями а зі Станіславова нема ніодного целєбса не то у виділі, але на 65 підписаних в знаних брошурах і відозвах, не дав з них ніодин хотяйби сотика на У. П. Т. і „Рідну Школу“.

Сусід: Вони тепер, як писали „внутрішно усовершенуються“ і за те надолужать та подбають про дітий.

Радник львівського магістрату: Збудовалісьми в остатнім часе 2000 метр. квадратних ходнікуф на улицах Львова.

Український кандидат на радного на місце Федака і Громніцкого: То за мало, бо від податкових реформ Грабского намножилося так багато дідів, що ті хідники їх не помістять і вже бються під

каменицями за місце. Тому будуйте дальших 2000 метрів квадратних.

Один деканат станіславської дієцезії ухвалив вислати такий меморіал аргументи проти целібату: Св. Петро був жонатий, Ісус Христос уздоровляв навіть тещу св. Петра і його жонатого назначив Спаситель першим папою в Римі. Петриха вмерла по св. Петрі. Св. Андрій їздив навіть до Києва з обома своїми доньками Св. Філіп, Вартоломеї і други апостоли були жонаті. Тільки Юда був — нежонатий.

Львівська приповідка: „Чим дальше в ліс під Львовом, тим більше залюблених пар“.

Почтова скринька.

Вп. Явєма — Николаїв. Ждемо на обіцяне. Просимо як найбільше.

Іванець — Прага. Лист одержали. Віримо, що при добрій волі і гумор найдеться. Просимо поздоровити О. Бабія і Ю. Шкрумеляка та спонукати їх, щоби раз перервали свою вперту мовчанку. Чим хата багата а наш журнал буде радий.

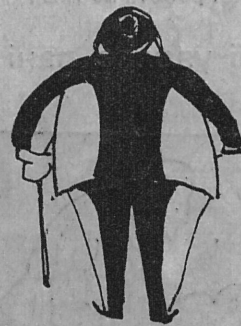
Проф. Сорохтей — Станіславів. Письмо висилаємо. У кріпкій вірі ждемо. Ануж може!..

Редакція „Зиза“ клянєся на чім світ стоїт, що жарт у 1. ч. про когута, відноситься таки до когута з Просвіти, якого мають закупити і на днях спровадити до Угерців Винявських на поправу раси — очевидно курий. Знавці впевняють, що когут цей, не тільки створить епоху в господарському життю Галичини, але й що більше: дасть змогу Т-ву Просвіта не доплачувати до своїх маєтків.

Вп. Аркадій Галушка — Станіславів. Пишете Добродію, що ви не сміялися з попереднього числа „Зиза“. Приїдьте чим скорійш до Львова. Ми винайняли спеціальну кімнату, де два бувші поліціанти мають скоботати нерозсмішених читачів.

НАДІСЛАНЕ

За цю рубрику Редакція не відповідає.

Д-р В. Б. виглядає як Д-р Юліан Гірняк, властитель фабрики мила „Мута“ (здається на Потоцького).

На підставі проекту одного професора географа, виготовив майстер куншту кравецького Ф. Ренцевич (робітня десь в Ринку) спеціальний одяг для б. посла Д-ра В. Б. Спеціальність одягу полягає на тім, що він виготовлений з білої та чорної матерії в той спосіб, що здалека Д-р В. Б. виглядає як Д-р Юліан Гірняк, властитель фабрики мила „Мута“ (здається на Потоцького).

„ЗИЗ“ виходить двічі в місяць. Чвертьрічна передплата виносить 3.50 зол., поодинокое число 50 сот. Для заграниці 3 долари річно.

Видає і за редакцію відповідає Осип Боднарівч. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Руська 18.

З друкарні видавничої спілки „діпо“, львів, ринок 10.

IV

ЖЕ-17023

ч. 3.

1924-3

Львів, 1. грудня 1924.

Ціна 50 сот.

Рік I.

ЗМІСТ

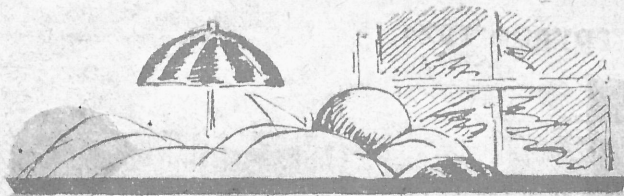
ЖУРНАЛ ЧАТИРИ ТА ГУМОРУ

Кольонізація України.

Рис. БУТОВИЧ.

Ну... Товариш! а скажіть будь ласка, чи Чорне Море також розступиться як будемо втікати?!

Галицька колисанка.

Мотто: Спіть хлопці, спіть
Про волю-долю тихо сніть!
Б. Ленкуй.

Ой люлі-люлі Червонороси,
Дрімота ходить довкола хати.
Сплять Ботокуди, сплять Ескімоси,
Чомуж би й вам не дрімати!?!...

Ой люлі-люлі, спіть Галичани,
Виж потемілись бажанням волі.
Нім ясне сонце знову загляне
Виспіться, браття, доволі

Люлі країни! Не переможе
Вас жадна в світі навала.
Бо все Антанта вам допоможе,
Як вже нераз помагала.

Хоч демагоги з просоння вічно:
„На Рідну Школу приступ!“ гукають
Люлі!... Атака йде анемічно:
.. По пару шкіл замикають...

Хоч інваліди з голоду гинуть
Мій Боже! кожний мусить умерти!
Хай вас недобрі думи покинуть:
Двері і вікна заперті!!

Хоч неврожай є, але не дуже.
Стане ще, стане бульби й цибулі.
Маємо різні Банки, Союзи,
Сільський Господар! Ой люлі!

Ой люлі-люлі Червонороси,
Дрімота ходить довкола хати.
Сплять Ботокуди, сплять Ескімоси,
Чомуж би й вам не дрімати!?!...

Г. Ч.

Яка є різниця, між кооперати-
вою і грайзлернею?

— Що грайзлерня продає тіль-
ки те, що має, а кооператива, про-
дає і те, чого не має.

*

Яка різниця — між господарем
зі села і Сільським Господарем?

— Що господар зі села рідко
буває у місті, а Сільський Госпо-
дар з міста ще рідше на селі.

*

— І що думають банківці про
теперішню кризу?...

— Нічого не думають, сидять...

— На чім сидять?!

Таж не на капіталах. На кри-
слах.

*

Господар: Цей портрет пред-
ставляє мого предка.

Гість: Мало що бракувало,
щоб не представляв мого, бо я
давав вже за нього 100 золотих на
ліцитації.

Audiat et altera pars або Sine sole sileo.

У кожній газеті повинна бути
передовиця. Обовязково. Бо як-же
буть газеті без цього. Купиш, роз-
горнеш, а тут тобі й на: нема!
Смішно. Газета без передовиці! Що
то за газета!

Кожна передовиця повинна за-
чинатись наголовком і кінчитись
підписом. Найбільше з двох букв
і найменше з двох букв. Приміром:
Н. Н. С. С. К. К. Ф. Ф. Д. Д. Д. П. і т. д.

Не підписують повним іменем
тому, щоби хтось не підозрівав їх
у авторстві, а підписуються яки-
мись ініціалами, щоби хтось не крав
ім авторства.

Наголовок це важна річ. Мож-
на сказати найважніша річ: чим
кращий наголовок тим краща пе-
редовиця. Підпис неважний, який
небудь аби підпис.

Наголовки бувають такі: Са-
veant consules. Темні хмари. Хмари
на горизонті. Перед бурею. З ве-
ликої хмари малий дощ. На роз-
доріжжю. На бездоріжжю. Бути чи
не бути. Що нам робити. Кудюю
йти. Що нас болить. Сумні перс-
пективи. Перевтома. Байдужність.
Анемія. Апатія. Кредитовий Со-
юз. Земельний Банк. Центро Союз.
Земля. Карпатія.

Перші — це політичні наголовки,
останні економічні.

Є ще й другі наголовки, які по-
чинаються з добре відомих фраз.
Коли й тих не стане, тоді найкраще
починати від слова на ш, на ша,
на ше:

Наш світотряд, наш напрям,
мок, на ша політика, наше без-
головля, наші партії, наші ви-
сновки, наші цілі і т. д. Загалом,
наш, наша, наше даються добре
відмінювати і добре примінювати.
Та це ще не пересуджує справи,
що всякий може писати статті, або
що всякий потрафить статтю на-
писати.

Наші достойні читачі зволють
ласкаво прийняти до відома, що „Зиз“
являється сатирично-політично-гу-
мористичним журналом, який оди-
нокий може обійтись без пере-
довиць. Його завданням є сміятись
з передовиць (хочби і крізь сльози)
а не містити передовиць.

Тому редакція „Зиза“ при такій
малій кількості видатків а при та-
кій великій кількості читачів,
може вдержатися аж до самої
смерти. Окрім коштів на друк, кліші,
папір і малярів, має майже все даром.

На численні запити, чому у
нас немає передовиць, не будемо
відповідати. Нема, бо не треба!
А що треба скажемо коротко:
у нас є добре! У нас, ще ліпше
як добре! Селяни панують, інте-

лігенція працює, (по селах) відроджуємося політично й економічно.

Усюди рух! В товариствах рух, в книгарнях рух, в кооперативах рух, в театрі рух, а на добавок всього, тисячі-тисячі засідань, зїздів і нарад.

„Клю“ усіх тих зїздів це Зїзд лікарів, Збори Кредитового Союзу, Сільського Господаря, Союзу Українок, Жінок з висшою освітою, з нищою освітою і т. д.

Видно Українці, прийшли врешті до переконання що: тільки засідання, збори, наради та безконечна балаканима дасть Україні незаслужену самостійність.

Живем, живем... (своїм життям). „Зиз“.

Дневний порядок засідання Союзу Українок у Львові.

Програма в кінах: Найновіші фільми і виховання Кугена.

Реферат М. Р. Лисяківської.

Перше число „Зиза“ і його вплив на розв'язку жіночого питання.

Реферат П. Барон Блянкової.

Найновіші моди теперішнього сезону: Короткі спідниці і каблучкові ноги (офіс).

Реферат п-ні Лецької.

З огляду на те, що Українці не мають своєї телегр. агенції, рішено оснувати постійне бюро, яке буде подавати найновіші „новинки“ для нашої преси, під загальним наголовком Вісти... з Союзу Українок.

Постійна рубрика над контролю 3 роки радив Союз Українок.

Ще 1921 року, ухвалено на Зїзді Союзу Укр. оснувати промислові курси в Станіславові.

По довшій підготовці дня 1. листопада Божого року 1924, малося ці курси відчинити.

Дня 30. жовтня наспіла до Львова телеграма з жаданням винайдення салі, прислання референтів, приборів, та вишукання учениць.

На свято приїхала голова Союзу зі Львова та відкриття не відбулося бо не було ні одної учениці...

Звіт з діяльності Сільського Господаря від 1917 р. до 1924 включно.

„Для піднесення господарської сили нашого краю, спроваджено 60 кріликів (словами шістьдесят). Заки вони дійшли до Львова, всі були заражені. Живих остало 32 (словами трийцять і два). Їх роздано підльвівському населенню, де

мабуть поздихали. Загалом, про стан їхнього здоровля не має блищих даних... (Зі стенограму відчиту інж. П. Авліковського).

Інтерпеляція

посла Хруцького і тов. з Українського Клубу, до Панів Міністрів Справедливости і Внутрішніх справ з приводу знасилування свободи української преси.

В першому числі Українського Сатиричного Журналу „Зиз“ виходячого у Львові, з дня 1. листопада 1924 р. сконфіскував польський прокуратор у Львові слідуєчий фейлетон, котрий подаю в дословному перекладі.

Візит.

— Ваша Ексцеленціє! якась пані!...

— Лілі?...

— Друга якась...

— Те старе пудло з „Комітегу“?

— Не.

— Просіть!

— Пане графе я... в... справі... (Ніжно мягкий, схвильований погляд).

— Проше ласкаве!... потихо. Що за нужкі... а очи.

(Короткий, уриваний погляд знавця).

— Тут?... Ту проше!... Ви годней!...

— Я пане графе...

— Слухам упшейме...

— Я в справі мужа...

— Розумем!... потихо: що за влоси! пан?

— Враца до ойчизни?...

— Так, але в справі катедри...

— Ах, пані о тей справе. Тиле клопотуф!

— Пані жінка? (довгий, дипломатичний погляд). Муж пані значить... можна блище? Пані пшебачи, але так для венкшей певносьці...

Ох, ми дипломати, а ще за граніцов...

Стіни уха і т. д. мають... А еще те Немци і большевікі... Пані Українка? Я над жице Українцуф...

— Овшем! Такі пожондни, вишталцони і відни учони...

Постарамсе...

А з тим другім, пан грабя ні слуфка...

Добже?... Я проше... і монж также...

— Алеж я тилько з паньов... власьціве з менжем. Юж телеграфує... ажеби цось там тимчасем на мейсцу...

— Може ласкава пані знову за кілька дні...

Цалує рончкі...

— Войтек! Герbate подаць... і на другі раз юж мі тей старей баби не впуцаць!... (р.)

Подаючи це до відома Панів Міністрів, підписані запитують:

Чи Панове Міністри готові повчити дотичні власти, що свобода преси заручена конституцією Польської Річипосполитої повинна бути збережена?

Варшава, дня 11. листопада 1924.

3 теки фільософа.

„Що це є правда?“ — спитали раз одну гарну жінку. А вона відповіла:

„Правдою є все те, в що може повірити мущина“.

Є питання, на які мовчанка є найкращою відповідю. В таких випадках навіть жінки мовчать.

Жінка присягає нераз більше вірности ніж десять мущин може видержати.

Жінка додержує тильки того, чого не обіцює.

Жінки граються з вогнем. Вони беруть обома руками жар, а мущина все попече собі при цім пальці.

Жінка завсїди буває дискретною — коли має розказати щось доброго про свою подругу.

Господар каварні до гостя: — Вибачте, але ви не можете собі тут підспівувати, коли музика грає.

Алеж, позвольте, я співаю цілком що иншого.

Жінка: Чого ти раз у-раз втікаєш на сходи, як я співаю? Чи тобі не подобається мій спів?

Муж: Алеж ні, моя дорогенька! Я тильки не хочу, щоб люде подумали, що я тебе бю.

Гість в готелю: Вибачте! Чи ви не є та сама пані, яку я осмілився вчора на сходах поцілувати.

Пані: А в котрій то годині?

Жінка: Чи ти не можеш перестати курити для моєї приємности?

Муж: Алеж дуже радо. Тепер куритиму тильки для своєї приємности.

Зміна президіяльного фотелю.

Новий президент Сільського Господара М. Луцький:

— А леж той фотель погаратаний!...

Майстер столярський: Небіщик Олесницький який був тяжкий, тай його витримував...

Ісп. Павліковський (злбно): Дістанете субсидії то купите новий.

През. Луцький (злбно): Щож може маємо ждати аж доробимось на Ваших кріликах?

Майстер: Таки краще подождати ніж жебрати.

Інтерпеляція

посла Хруцького і тов. з Українського Клубу, до Панів Міністрів Справедливости і Внутрішних справ з приводу знасилування свободи української преси.

В першому числі Українського Сатиричного Журналу „Зиз“ виходячого у Львові, з дня 1. листопада 1924 р. сконфіскував польський прокуратор у Львові слідууючий фейлетон, котрий подаю в до словному перекладі.

„Студіум“.

Відомий учений і знаний дзялач, Міхал Яцко, приїхав на днях до столиці і відбув ряд конференцій. (Із Газет)

Столичний город. Кабінет преміра-міністра. Обстановка люксузова. На стінах висять всі попередні міністри фінансів, — очевидно малювані. Долівка застелена грубо шкірами з хребтів податників. В кімнаті тихо, чути як нові податки ростуть... За бюрком сидить сам п. Ексцеленція з олівцем у руці, похилений над свіжим проектом відходоного податку. Затирає радісно руки...

— Шойно тепер їх притисну, Золотий скарб держави стане нічим Колюмбові яйця! (Рахує на „шотах“). Входить лякей.

— Ясно освічений пан міністр освіти...

(Ексцеленція спершу кривиться, опісля робить приємну міну).

— Просити!

(Входить міністр освіти з текою під пахою, лице його сяє як рефлектр Овчарського на балю „Порадні Матерей“).

— Слуга колегі.

— Слуга, чесьць. Прошу сідати.

Пан міністр певне в справі грамотної школи для безграмотних радників міністерства освіти?

— Ні. Цим разом приходжу в справі універ... — хотів сказати „студіум“ — очевидно з новим, знаменитим проектом. Кажу Ексцеленції, маю кандидатів, нічим почціви Томаш... і тим подібні.

(Ексцеленція підскакує нервово на кріслі та чіхається в потилицю).

— Ну, знаєте, тих проектів нині більше чим бандитів на креслах. Коби вже раз вилізи з цієї плутанини: аби хоча, цей проект добрий і останній!

— Знаменитий і правдоподібно останній. Знаєте Равіч?... Це там, де сидять звичайно... Околиця чудова, в горах, хай всі німецькі університети сховаються!...

— Знаю, знаю, ну?

— Там дамо „студіум“... Одно ціле крило цієї поважної будівлі дається опорожнити негайно. Предбачую три види: теологічний, філософічний і правничий. Кандидати на організаторів професури готові. Годяться на всі умовини.

(В кімнаті затихає, Ексцеленція склонив голову в поважній задумі. Потім лице його прояснюється, ясніє і сяє.. Встає та приязним жестом простягає руки до міністра).

— Друже, камінь з грудей зняв моїх... так то практично, дешево й безпечно подумане: Очевидно годжуся, давай організаторів!

— Вони є, вони є навіть тут у ждальні...

Просіть, розуміється, просіть! — (Сідає у фотель і прибирає маєстатичну позу).

Міністр відчиняє двері до ждальні:

— Прошу панів!... прошу дуже... (Входять Міхал Яцко, кс. Ілько і пос. Кравчишук). Міністр підсуває крісла.

— Прошу сідати..

Сідають.

Преміер. — Панове позволять що приступимо зразу до речі. Відомо: Час то злоті! Значиться, панове підіймаються організації того нібито „студіум“?...

Яцко: — З приємністю..

Кс. Ілько: — Овшем..

Кравчишук: — Овва, чомуби ні згарнізуем іно сі дивити!...

Яцко дає знак Кравчишукови — мовчати.

— Кравчишук хитро: — Гі, гі..

Преміер: — Пане Яцко, підіймається також викладати на цім нібито „студіум“?

Кравчишук (втручується): — Як ми колега вчора карти виложив то найсі циган який сховає!...

Кс. Ілько (тихцем, штовхаючи його в бік): — Та ціхо, хампетю якийсь!

Преміер (до міністра освіти, на боші): — Що це за індівідум?

Міністр: — дуже солідний дзялач. Можеб так його на бібліотекара?

Преміер до Яцка: — Ну як?...

Яцко. — З приємністю, розуміється.

Міністр осв.: — Прочитайте проект організації пане Яцко! Маєте, здається, готовий?!

Яцко: — Маю. (виймає з кишені плік паперів і читає):

„Фільософія: — організую я. Теологія: — кс. Ілько, який викладатиме разом теологію моральну. Право: — радник Палковацкій. Кождий з нас, розуміється, добирає собі на власну руку професорів та доцентів.

Преміер: — Добре..., а чи той Палковацкі вже викладав на якому університеті?

Яцко: — Він сам, ще ні, але має габілітуватися. Натомісьць тіточний брат бабки його нареченої, викладав колись на університеті (Підлогу паркетами, — прим. складача).

Міністр осв.: — Але право знає?

Яцко: — Знаменито. Мало що не цілими днями сидить в карному

суді До „карного“ він ідеальний: спеціально інтерпретує право су-пруже...

Міністр: Пальці лизати... догадуюся. Отже, коротко студіюм готове.

Кравчишук: То сі знає... то сі розуміє...

Ілько: Ціхо!

Яцко: Універ... хотів казати, студіюм я беру на себе. Можу його пустити в рух, навіть і зараз.

Прем'єр: Знаменито! Отже, дякую панам: справа значиться вирішена і негайно відійде до політичного комітету ради міністрів. Думаю, що це пекуче питання розв'яжемо з обопільним вдоволенням. — До побачення!

Яцко: — Слуга ніщи...

Ілько. Падам до нуг.

Кравчишук: Шанувані...

(Радісно усміхаються і виходять)

Прем'єр до міністра: Де ви вирвали такі окази?!

Міністр: Правда?... аж за добрі.

Прем: За добрі як за добрі, але в сам раз.

(Потапають у глибоких фотелях і закурюють пахучі Гавана. Приємна мрійлива мовчанка, яка переходить поволі в транс.)

— *Chat-noir.*

Годаючи це до відома Панів Міністрів, підписані запитують:

Чи Панове Міністри готові повчити дотичні влади, що свобода преси заручена конституцією Польської Річипосполитої повинна бути збережена?

Варшава, дня 11. листопада 1924.

Двох панів сидить при однім столі в каварні, а пес одного лежить коло ніг другого.

— Заберіть собі свого пса; я чую, що мені блохи скачуть по ногах.

Пан до свого пса: ходи сюди Бриську, бо той пан має блохи.

*

Суддя: Ви сказали, що обвинувачуючий ошуканець. Чи то правда?

Обвинувачений: Та правда, але я того не сказав.

*

Суддя до свідка: Скажіть мені, кілька часу треба, щоби перейти віддаль між шинком обвинуваченого і вашою хатою.

Свідок: То залежить... чи йдеться до шинку, чи назад.

*

— Кажеш, що число тринацять і для тебе нещасливе? Як же то?

— Дванацять дівчат мене зрадило, а тринацята лишилася мені вірною і стала моєю жінкою.

*

Пізнав.

В одному селі на Волині, був вїт такий гордий що й приступити страшно. Сидить він раз на рундуці, аж бачить — їде якийсь чоловік.

— Біжи но мерщій та спитайся, що воно за птиця їде через моє село — гукає він на хлопця.

Хлопець кинувсь миттю догнати. Біжить та гукає на проходячого, щоб подождав. Той став і питає.

— А чого тобі треба?

— Та наш вїт звелів поспитати вас, що ви за птиця така?

— Скажи своєму вїтови — озвався проїзжий — що ти дурний і він дурний.

Хлопець вернув.

А що? — питає вїт.

— Та нічо, то якийсь знайомий.

— Та як?

— А так, він і вас знає і мене знає.

*

До приятеля, який розбогатів на спекуляції, приїхав на імянини учитель зі села і в часі тоастів при вечері, глипнувши на велику електричну лампу, що висіла понад столом, каже:

— А я тобі бажаю: щоби і твої діти сиділи при електричній лампі..

*

Синок до мами.

— Як мамусю болить голова, то я піду до аптики по аспіріну...

— Та як підеш синочку, там таке на дворі що й пса не вигнави! Най краще піде тато...

Вчасна весна або інновації на горі св. Юра.

Делегація жіноцтва, під проводом членів Союзу Українок, Порадні Матерей та Вищої Освіти, просять ласки і благословення.

І-ий Зїзд українських лікарів у Львові.

Репортер „Зиза“ дізнався, що на Зїзді укр. лікарів у Львові дня 8 і 9. листопаду, крім рефератів прочитаних лікарем про які писала преса лікарі вислухали ще цілий ряд медичних справоздань на спеціальних засіданнях. Між іншими так:

Др. М. Панчишин: Техніка приймання пацієнтів.

Др. І. Куровець: і Др. Трешневський: Алькоголь як середник лічничий.

Др. Овчарський: Кіно як універсальний терапевтичний засіб.

Др. Мар. Долинський: Причинки до чистоти української медичної термінології.

Др. Подолинський і др. Щуровський: Найновіші середники на поріст волосся.

Д. Олекс. Барвінський: Чираки на язиці.

Др. Олексій: Яквилічити задрість кварцовою лямпою?

Др. Туна-Надрага: Вплив вищої освіти на мужеські недуги.

Слід подати до відома, що на лікарському зїзді брав у працях психіатричної комісії під проводом др. Ст. Балея увесь час участь також др. К. Студинський, який був захоплений докладами і від імені укр. пацієнтів склав здорові привіти вдячності.

Ор.

„Маленька“.

(Гумореска).

I.

Нарешті пан професор Брус постановив негайно оженитися. Сталося це після довгих вагань, але сталося. Побоювання „родинних клопотів“ змінилися мудрими роздумуваннями:

— Маруся — чудова!... Чудова, бо цілком маленька, а це в такі часи справжній скарб... Наприклад, купуєш сукню і береш рівно стільки, що для великої на одну лише спідницю... Значить, коли для великої дві сукні, то для неї — три... Потім так само й швачка: За менше — менше... А коли взяти на увагу майбутність, що в малій жінки — малі діти, то ясно, що всі „родинні клопоты“ є ніщо інше, як хороблива уява старого кавалера, яка немає ніяких реальних підстав і яка..

Тут пан професор Брус задовольнено потирає руки, запалював міцного „куба“ й думав далі:

— Дивно, як тільки може хтось женитися з великою!.. М'ясо — гроші, масло — гроші, до одягів і не смікайся, а вона, як не жирафа, то так як якийсь мастадонт... Правда, колись це не робило ріжниць, але тепер, коли все до найменшої дрібниці мусить бути обраховане й перераховане, найкраща жінка — маленька жінка... От, черевики також..

При згадці про маленьку ніжку Марусі, лице професора Бруса робилося сяючим, як лице місяця:

— Хе-хе-хе... Цілком дитяча... Навіть, як-би так коли не будь щось до чогось і вона шпурнулаб в мене своїм черевиком,

то це було б не більш, як муха... взагалі — чудово!.

Захоплений своїми мудрими думами, зривався й божевільно гнав до Марусі, щоб ще раз і ще раз приглянутися до неї, зважити все, обрахувати й перерахувати.

Думи не зрадили і навіть під вінцем був повний захоплення

— Справжній скарб природи!.. Справжній скарб!..

II.

Не далі як через тиждень, коли пан професор Брус зібрався до одного приятеля „на шахи“, маленька Маруся сказала:

— Як, ти знов до того безглузлого Рудчака?!

— Але-ж люба, я слово дав!

— Ага!.. так я для тебе ніщо!.. бідна я бідна!.. — розплакалася враз маленька Маруся.

Здивований цим професор Брус кинувся заспокоювати її, а потім роздягся й зостався дома, думаючи про себе:

— Хіба-ж можна, справді, за для якихсь там шахів ображати таку любу жіночку..

А десь через місяць пан професор зазирнув до рахунків швачки. Зирнув і очі витріщив:

— Така маленька, а такий великий рахунок!.. Несміло заговорив про це з нею, але вона перебила йому:

— Скажи мені, будь ласка, чого ти так всміхаєшся до тієї витріщуваті Скульської?..

Це вже була справжня несподіванка. Вражений, довго моргав очима й ніяково промовив:

Та-ж то давня знайома... Стринувши, мушу вклонитися...

— Не смій!.. — тупнула маленькою ніжною.

— Як то, чому саме?! — дивувався.

— Тому... тому, що це мої маленькі примхи...

— Слухай, Марусю! — поважно вже озвався бідолашний професор Брус. — Твої примхи не такі маленькі, як ти думаєш!.. Безпорадно розвела руками:

— Невже ти хочеш взривити цим моє маленьке серце? Нічого було робити. Подумав трохи й вирішив завжди ходити з опущеною на груди головою, щоби уникнути немилої зустрічі...

III.

— Куди-ж це ти так? — спитався якимсь, побачивши її одягненою.

— Іду на хвильку до жіночої громади... — кинула йому, надягаючи капелюшок.

— Приходь скорше, щоб разом по-вечеряти...

— Не турбуйся!..

Однак, дарма тільки чекав, бо вернулася аж по півночі в товаристві прилизаного юнака, якому за щось мусів дякувати, всміхатися й розклонюватися.

Коли юнак пішов, то він спитався:

— Як же це ти так пізно?..

— Ах, правда! — скрикнула Маруся.

— В мене така маленька пам'ять...

Це, так збентежило пана професора, що він цілу ніч не міг заснути, а на другий день пішов із дому й вернувся аж пізнім вечором, гадаючи, що застане свою маленьку жіночку всю в сльозах тривоги, але... але вона спокійно вже спала...

Вранці зразу-ж стала його допитувати, — де був, а коли він не все гаразд міг сказати, то Маруся шпурнула на нього своїм маленьким черевичком і тоді йому стало ясно, що кожний черевик — все черевик...

Прийшовши трохи до пам'яті, обурено вже сказав їй:

— Бійся Бога! Бути такою маленькою, а мати такі великі примхи?..

— А ти чого хотів?.. — злісно показала перламутрові зубки.

— Несправедливо це, он що!.. — доказував їй.

Маруся зневажливо здвинула раменами:

— Смішно... Та-ж і маленька жінка мусить щось велике мати!

Після такої відповіді пан професор Брус аж за голову схопився:

— От тобі й скарб!..

Кажучи ці слова, думав, що образиться, розплачеться, розкричиться, але все свідчило про те, що він помилився — остаточно і безповоротно...

Тоді несміливо якось виточився із затишної спальні, забрався до кабінету й став згадувати своє минуле бурлакування, а в тім — давню знайому Скульську, з її смачним „українським борщем“, пана Рудчака, з постійними шахами і його серце стиснулося від гострого болю...

— Ну й скарб!.. Ну й скарб!.. — безтямно говорив сам до себе. — раз пригадав собі, що Рудчак також збирається женитись і також вишукує маленьку.

Кинувся до писального стола, схопив кусник якогось паперу й написав:

„Приятелю! Коли ти збудився самотнім життєм і задумуєш женитись, то не дивись на те, яка та жінка: маленька, чи велика, а добре витріщай свої баньки — які у неї примхи“.

Тут пана професора стисло щось за горло і він, мимо своєї волі, — зайшовся довгим, тужливим плачем, крізь який хвилинами проривалося щось подібне на зойк:

— Ма-а-ле-енька... *Клим-Клим.*

Романс.

*Летіло листя, полігало,
І шелестіло тут то там —
Вона сердито все кричала,
Не можна цідуватись нам!*

*Проміння гасло, тінь спадала
Стихало все в вечірній час
Вона тремтюча промовляла,
Не обнимай, побачать нас...*

*Дивився місяць ясен з неба,
Сіяли зіроньки в п'ятмі
Вона просилася — не треба
Ми може тутки не самі...*

*Стемніло. Небо хмари вкрили,
І дощик накрапав з гори
Вона тоді, кричить що сили:
Цілуй, цілуй, цілуй, бери...*

Бондар.

На науці укр. літератури.

Учитель до ученика:

— А скажи мені сину, два іменники котрі гарно римуються.

Ученик: Гец... Голубец...

Учитель: Ти читав певно рецензії про мистецьку виставку! сідай дурню маєш двійку: такі іменники ніколи не римують!

3 волинських легенд.

У волинській тихій стороні.

В. Щураг.

Казка про біскупа, воеводу, його вірною жону та ще дванадцять страшних розбійників.

Рис. ЯРЕМА.

І золото і сrebro забрали.
Кого не перебили
Домів одпускали
Щоб за їх гріхи
Господа милосерного благали

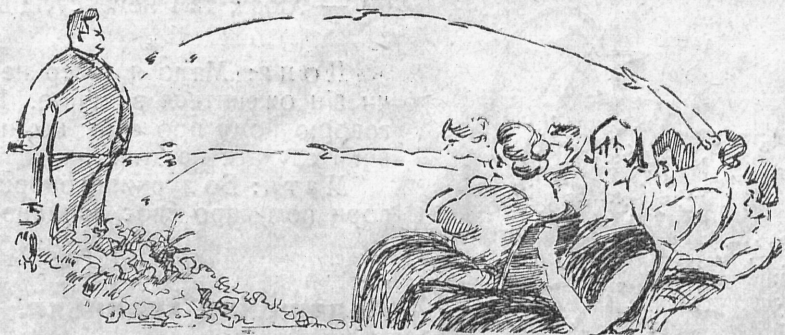

І біскуп благочестивий
Руки в гору піднімає,
Господа милосерного благає:
Зашли мене Боже

Назад, у той мир хрещений
У край веселий, на тихі води
На ясні зорі

амінь.

Щасливий...

Мій особистий приятель Михась Голинський, має кольосальне щастє! Покинчив de la Scal-y, заокруглив голос і поширив скалю, словом — станув на висотах своєї слави.

Таких привітів, таких оваційних пращань, не зазнавав мабуть в життю ніхто. (Тільки я один за війни, коли тріумфально вїздив до Уманя і виїздив з Чорткова. Але про це знають лишень мої найближчі приятелі).

Голинського витають. Витають зі сльозами і без сліз. Засипують цвітами (найбільше в літі), а жінки просто, божеволіють! Цвіти і листи. Листи і цвіти...

Представники товариств столичних та провінційальних, виголошують промови. Програмові, патріотичні і ліричні.

Голинський не говорить. Він не в силі всім відповідати. Не стає віддиху. Він тільки цілується. Цілується, бо у нього крім скалі та широкого голосу, є м'яке серце і уста такі, що самі складаються до поцілуя. Вони наче той цвіт льотосу: стулюються, м'яко і ніжно.

По концертах бувають комерси. Буває г. зв. „Мені“, промова та поцілуї (Голинський дякує). В Станиславові був також такий комерс. Зійшлися знакомі, прихильники його і його голосу. Засіли до стола.

Сидять. Мовчанка. Гробова тишина. Безгмірна. Ніхто нічого не замовляє, ніхто нічого не приносить. І Голинський також. Йому ніяково. Його витають, він гість.

Та кельнер знає. Він усе знає. Приносить кольосальний омлет. Омлет такий як його скаля і як його голос. Омлет безмірний. Безграничний як наше море як степ. Потім напитки горячі і холодні. Голинському робиться горячо і холодно.

Платить. Платить, бо Голинський має до всего щастя: має широку скалю, покінчив de la Scal-y, має великий голос, уста що самі стулюються до поцілуя і шире серце.

Та ніколи не має грошей.
Око.

На літературні теми.

I.

Дві великі події стрясають від двох тижнів Польщею.

„Креси“ дістали генерал-губернаторів, а польський письменник Нобель нагороду Реймонта... Чи пак на відворот.

— Реймонт дістав премію Нобеля.

А ми?...

Ми добилися заледви воєнного стану за „сокальським кордоном“.

А наші львівські письменники?... Дістають покищо премії Русалки, Місіонара, Української Антикварні, а в найкращому разі найбільшу в краю премію фундації Бардаха. По пять злотих від аркуша. На рати.

А батько згаданої фундації сам Авраам Шмульович Бардах, дуже вибагливий.

Минулого року признав головну літературну премію (пять золотих за аркуш, на рати). найкращому інтерпретаторови та кодифікаторови халдейського сонника д-ру Суботці, цьогож року признав цю премію д-ру Берлінському за визначну історичну працю...

Сумно, чорт побери.

Тільки подумати: Др. Б. Берлінський-лявреатом Бардаха на рік 1924. А всеж таки існує спосіб здобути премію Нобеля. Не дасть ради один львівський письменник, треба зі брати твори львівської музи гуртом і післати до Штокгольму. Невже не здобулиб?...

II.

Вчора, в час коли я думав якраз про невідрадний стан сучасної нашої науки і літератури, під впливом Реймонтово Нобелівської атмосфери і останніх бистроумних думок проф. Томашівського, загостила до нашої редакції п. Лехова. П. Лехову знають мабуть всі. Це поважна, енергійна матрона, властителька пса, чорного пуделя, який смертельно ненавидить поліцейників і прокураторських агентів, та властителька рухомої кнгарні під книгарнею Т-ва Шевченка.

Отож ця пані Лехова, принесла мені вчора два журнали для рецензії. „Розраду“ та „Науку й Письменство“. Що таке Розрада вже знаю, натомісь що таке журнал „Наука й Письменство“, покищо ще не знаю. Приглядаюсь.

Гм... Журнал зверхно імпазантний. Щось а ля „Господарський календар“.

Читаю: „Наука й Письменство“ журнал української молоді генераші. Начальний редактор А. Б. Ц. Д. Е. Цурковський (по скороченнях слідно, що комуніст), відповідальний редактор Петро Сосенко Молодший.

Розумію: А. Б. Ц. Д. Е. Цурковський старший бо начальний, п. Петро Сосенко молодший бо підначальний. На молодшого не подано відай з того огляду, що як мене інформовано, працює в „Світі Дитини“ а до „Науки“ тільки доскакує.

Зміст поданий по українськи та по німецьки. Це останнє певно для Німців, що читатимуть „Науку й Письменство“ по українськи. Знаменита іновация.

Співробітники: Самі відомі (родичам і своякам) члени наймолодшої генерації, а поруч з ними ветерани пера відмоджені дром Музикою системою Штайнаха. (Для інформації додаю, що всі нище наведені дали відмоджитися до років 18—20.) Гурток відмоджених наших наймолодших доволі великий. Маючи на увазі цікавість нашого П. Т. жіноцтва подаю їх прізвиза і недавній вік яким так жорстоко погордили, в хронологічному порядку. Проте:

Клим Полішук літ 40, др. Володимир Кучер літ 43, др. Степан Балей літ 46, Ілько Боршак літ 47, др. Остап Грицай літ 48, Галина Орлівна літ (незбагнута тайна, мати півтора дитини), др. Зенон Кузеля, літ 50, проф. Вячеслав Липинський літ 53, др. Іван Раковський літ 58, др. Осип Турянський літ 59, Микола Вороний літ 60, др. Роман Цегельський літ 62, проф. І. Шимонович літ 64, др. Роман Ковшевич літ 78 і вкінці два ВП. ПП. Сосенки (старший і найстарший „senex“) гуртом літ 152 і девять місяців.

З огляду на вдалу операцію всі новонаціплені наймолодші перейшли силою „теорії пізнання і натягання“ до табору Науки й Письменства“ а др. Музика, до історії „sztuki stosowanej“.

Відкриваю на сліпо початкові сторінки журналу. Зір мій паде зразу на кабалістичний наголовок:

Chat.

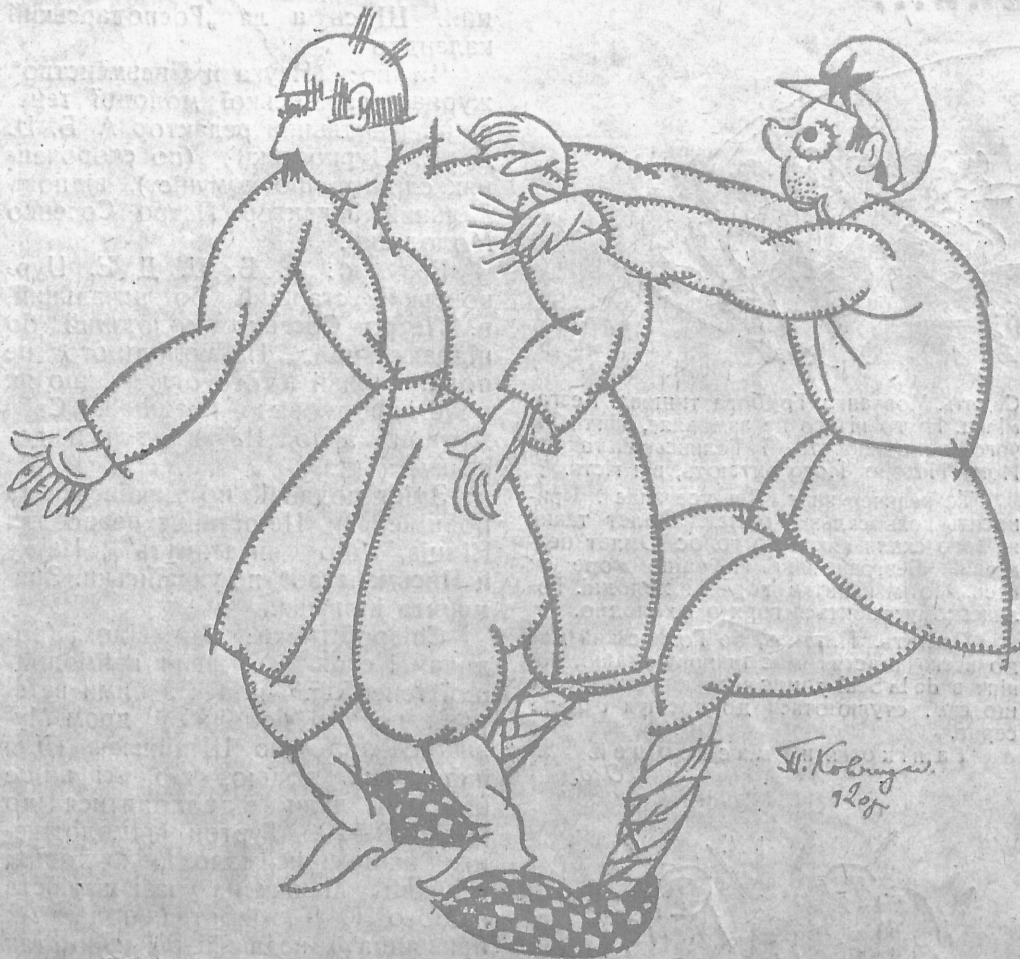
(Докінчення буде).

— Хто з українських письменників є найбільшим спортсменом?

— Купчинський, бо кидає диском.

— Ні, Орест Ордан. Він сформував вже Гору Кадецьку, а тепер форсує Гору Яцка...
Базьо.

— Значиться Марс, така сама земля як наша? якби я там хотів бути!
— Хібаж там нема сусідів?!

До ня: Мамо я тепер не знаю, чи він оженився зі мною. Коли я говорю йому про своє кохання то він і слухати не хоче...

Ма ти: Бо дурниці говориш. Говори йому про своє придане!

Редакційна скринька.

Вп. Мирницький. Відслонення пам'ятника в Чернівцях піде до слідуочого числа.

Л. Триб — Рогатин. У Вас справжній талант. Форма, ритміка, динаміка і все, що треба. Віддаєте прегарно настрої. Видно, що почування у Вас щирі. Ви не ділетант, а практик і знавець. Та вибачте „тремтіння ніг“ і т. д. це надто пікантні речі. „На твоїх гарячих грудях я забув осінній сум“... Сум і рум... що правда римуються та вони пахнуть „ангірфом“, „Буде рум, буде штурм“... В котрім полку служили за Австрії? „Тілом впиватися?“... Впиватись можна тільки щастем, раєм, а хочби Вашим „румом“. Попробуйте з іншої бочки, шкода хисту і талану. Поезія, любов, кохання вимагають тонкості і субтільності. По крайній мірі краси, коли не фільсофічного змісту. Читайте сонети Бобинського: і там побачите, що справжній поет це в першій мірі естет. І якби воно не було, всюда можна дошукатись краси. Навіть пікантерія має свої границі!

Посилайте щось підходячого, радо помістимо. Безперечно у Вас тліє іскра Бога.

Бутюч — Ляйпці. Сотнику, Ви геніальні! Точність і солідність прямо неукраїнська. Радіб нас бачити та поколядувати. Як Ваше сопрано? Грійдьте на свята, а поки що присилайте та за решту вибачайте: все буде гаразд!

Зірка — Перемишль. Редакційна тайна. Чесне слово. Ми наших очей не боїмось. (стрілецька пісня каже: І по світу блукав, на Україні бував та ще такої гордої дівчини на очі не видав). Егеж! Нічого але посилайте, якось воно буде.

Кум — Станиславів. Невжеж у Вас у цім „великім Станіславі“ нема нічого смішного?! Дивно! А що Ваша кума? Здоровіть від нас і не забувайте. Надіслане піде до різдвяного числа. Туди підходить.

Вп. Ліщинська — Броди. Дякуємо за пам'ять.

Одуд — Дьвів. „ригоду з послом“, оставляємо на свята. Зима, мороз, як раз настрої. Тепер самі бачите болото і малопольська осінь.

Усім „Добродіям“, які надсилають до нашої Редакції неправдиве „кажуть“ або тим, які забирають нам час своїми анонімними листами, не будемо відповідати

Вп. наших прихильників і дописувачів повідомлюємо, що найблище число буде миколаївське, а слідуоче по ній різдвяне. Задлегардів просимо надсилати до цих чисел речі підходячі настроями і змістом. Чим скорше тим краще, бо матеріялів досі не використаних у нас надмір.

Рубрика: „телеграм“ і „кажуть“ у цім числі відпадають з браку місця.

На Губзізді компартії більшовиків України в Полтаві, заявив Квірінг, що ситуація вимагає притягнути середняка до апарату радянської влади. (З Газет).

В кіоску з газетами.

- Маєте „Час“?
- Маю.
- А „Голос“?
- Також маю.
- То заспівайте собі.

Директор „Топасу“ по забаві в Богемі.

Фризієр: Чи пан директор позволять по голенню галуни, чи кольонської води?

Директор: Найрадше одну канапку і келішок коняку.

— Якже ти почуваєш себе як „малжонок“?

- Погано.
- Ов! А то чому?
- Бо моя жінка не вміє грати на фортепіані.
- Дурний! Цеж благодать.
- Так! Але вона грає...

Наші діти.

Теща до дітей:

- У що ви бавитесь, діти?
- У татка і мамцю.
- А що робить Брисько поміж вами?
- Це наша теща!

Молодий конкурент дякує мамусі за обід: „Такого доброго обіду, я вже давпо не їв“.

Малий Юрко, братчик панночки: „Ми також“.

Після зборів Сіль. Господаря.

Учасник зборів виходить і подорозі до одного мішуха.

— Ви чули... там щось балакали про кріликів. Яка є властиво різниця, між заяцем і кріликом?

Мішух задумано: Між заяцем і кріликом?.. Я знаю одного Заяця доктора прав... а крілик то мабуть комуніст...

„ЗИЗ“ виходить двічі в місяць. Чвертьрічна передплата виносить 3.50 зол., поодиноке число 50 сот. Для заграниці 3 долари річно.

Видає і за редакцію відповідає Осип Боднарівич. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Руська 18.

По конфікаті другий наклад!

Ціна 50 сот.

ч. 3.

Львів, 1. грудня 1924.

Рік I.

С1975 IV

Же-17023

1924-3

207

ЗМІСТ

ЖУРНАЛ «АТИРИ ТА ГУМОРУ»

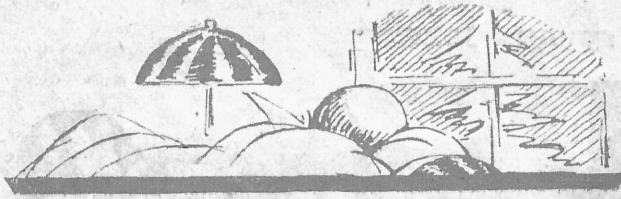
Кольонізація України.

Рис. БУТОВИЧ.

Ну... Товариш! а скажіть будь ласка, чи Чорне Море також розступиться як будемо втікати?!

Галицька колисанка.

Мотто: Спіть хлопці, спіть
Про волю-долю тихо сніть!
Б. Ленкий.

Ой люлі-люлі Червонороси,
Дрімота ходить довкола хати.
Сплять Ботокуди, сплять Ескімоси,
Чомуж би й вам не дрімати!?!...

С к о н ф і с к о в а н о !

Хоч демагоги з просоння вічно:
„На Рідну Школу приступ!“ гукають
Люлі!... Атака йде анемічно:
... По пару шкіл замикають...

Хоч інваліди з голоду гинуть
Мій Боже! кожний мусить умерти!
Хай вас недобрі думи покинуть:
Двері і вікна заперті!!

Хоч неврожай є, але не дуже.
Стане ще, стане бульби й цибулі.
Маємо різні Банки, Союзи,
Сільський Господар! Ой люлі!

Ой люлі-люлі Червонороси,
Дрімота ходить довкола хати.
Сплять Ботокуди, сплять Ескімоси,
Чомуж би й вам не дрімати!?!...

Г. Ч.

Яка є різниця, між кооперати-
вою і грайзлернею?

— Що грайзлерня продає тіль-
ки те, що має, а кооператива, про-
дає і те, чого не має.

Яка різниця — між господарем
зі села і Сільським Господарем?

— Що господар зі села рідко
буває у місті, а Сільський Госпо-
дар з міста ще рідше на селі.

— І що думають банківці про
теперішню кризу?...

— Нічого не думають, сидять...

— На чім сидять?!

Таж не на капіталах. На кри-
слах.

Господар: Цей портрет пред-
ставляє мого предка.

Гість: Мало що бракувало,
щоб не представляв мого, бо я
давав вже за нього 100 золотих на
ліцитації.

Audiat et altera pars або Sine sole sileo.

У кожній газеті повинна бути
передовиця. Обовязково. Бо як-же
буть газеті без цього. Купиш, роз-
горнеш, а тут тобі й на: нема!
Смішно. Газета без передовиці! Що
то за газета!

Кожна передовиця повинна за-
чинатись наголовком і кінчитись
підписом. Найбільше з двох букв
і найменше з двох букв. Приміром:
Н. Н. С. С. К. К. Ф. Ф. Д. Д. Д. П. і т. д.

Не підписують повним іменем
тому, щоби хтось не підозрівав їх
у авторстві, а підписуються яки-
мись ініціалами, щоби хтось не крав
їм авторства.

Наголовок це важна річ. Мож-
на сказати найважніша річ: чим
кращий наголовок тим краща пе-
редовиця. Підпис неважний, який
небудь аби підпис.

Наголовки бувають такі: Sa-
veant consules. Темні хмари. Хмари
на горизонті. Перед бурею. З ве-
ликої хмари малий дощ. На роз-
доріжжю. На бездоріжжю. Бути чи
не бути. Що нам робити. Кудюю
йти. Що нас болить. Сумні перс-
пективи. Перевтома. Байдужність.
Анемія. Апатія. Кредитовий Со-
юз. Земельний Банк. Центр Союз-
Земля. Карпатія.

Перші — це політичні наголовки,
останні економічні.

Є ще й другі наголовки, які по-
чинаються з добре відомих фраз.
Коли й тих не стане, тоді найкраще
починати від слова наш, наша,
наше:

Наш світотряд, наш нап-
рямок, наша політика, наше без-
головля, наші партії, наші ви-
сновки, наші цілі і т. д. Загалом,
наш, наша, наше даються добре
відмінювати і добре примінювати.
Та це ще не пересуджує справи,
що всякий може писати статті, або
що всякий потрафить статтю на-
писати.

Наші достойні читачі зволять
ласкаво прийняти до відома, що „Зиз“
являється сатирично-політично-гу-
мористичним журналом, який оди-
нокий може обійтися без пере-
довиць. Його завданням є сміятися
з передовиць (хочби і крізь сльози)
а не містити передовиць.

Тому редакція „Зиза“ при такій
малій кількості видатків а при та-
кій великій кількості читачів,
може вдержатися аж до самої
смерти. Окрім коштів на друк, кліші,
папір і малярів, має майже все даром.

На численні запити, чому у
нас немає передовиць, не будемо
відповідати. Нема, бо не треба!
А що треба скажемо коротко:
у нас є добре! У нас, ще ліпше
як добре! Селяни панують, інте-

лігенція працює, (по селах) відроджуємося політично й економічно.

Усюди рух! В товариствах рух, в книгарнях рух, в кооперативах рух, в театрі рух, а на добавок всього, тисячі - тисячі засідань, зїздів і нарад.

„Ключ“ усіх тих зїздів це Зїзд лікарів, Збори Кредитового Союзу, Сільського Господаря, Союзу Українок, Жінок з висшою освітою, з нищою освітою і т. д.

Видно Українці, прийшли врешті до переконання що: тільки засідання, збори, наради та безконечна балаканима дасть Україні незаслужену самостійність.

Живем, живем... (своїм життям). „Зиз“.

Дневний порядок засідання Союзу Українок у Львові.

Програма в кінах: Найновіші фільми і виховання Кугена.

Реферат М. Р. Лисяківської.

Перше число „Зиза“ і його вплив на розвязку жіночого питання.

Реферат П. Барон Блянкової.

Найновіші моди теперішнього сезону: Короткі спідниці і каблучкові ноги (офіс).

Реферат п-ні Лецької.

З огляду на те, що Українці не мають своєї телегр. агенції, рішено оснувати постійне бюро, яке буде подавати найновіші „новинки“ для нашої преси, під загальним наголовком Вісти... з Союзу Українок.

Постійна рубрика над котрою 3 роки радив Союз Українок.

Ще 1921 року, ухвалено на Зїзді Союзу Укр. оснувати промислові курси в Станіславові.

По довшій підготовці дня 1. листопаду Божого року 1924, малося ці курси відчинити.

Дня 30. жовтня наспіла до Львова телеграма з жаданням винайдення салі, прислання референтів, приборів, та вишукування учениць.

На свято приїхала голова Союзу зі Львова та відкриття не відбулося бо не було ні одної учениці...

Звіт з діяльності Сільського Господаря від 1917 р. до 1924 включно.

„Для піднесення господарської сили нашого краю, спроваджено 60 кріликів (словами шістьдесят). Заки вони дійшли до Львова, всі були заражені. Живих остало 32 (словами тридцять і два). Їх роздано підльвівському населенню, де

мабуть поздыхали. Загалом, про стан їхнього здоровля не має блищих даних... (Зі стенограму відчиту інж. П. Авліковського).

Інтерпеляція

посла Хруцького і тов. з Українського Клубу, до Панів Міністрів Справедливости і Внутрішних справ з приводу насилування свободи української преси

В першому числі Українського Сатиричного Журналу „Зиз“ виходячого у Львові, з дня 1. листопаду 1924 р. сконфіскував польський прокуратор у Львові слідууючий фейлстон, котрий подаю в дословному перекладі.

Візит.

— Ваша Ексцеленціє! якась пані!...

— Лілі?...

— Друга якась...

— Те старе пудло з „Комітету“?

— Не.

— Просіть!

— Пане графе я... в... справі... (Ніжно мягкий, схвильований погляд).

— Проше ласкаве!... потихо. Це за нужкі... а очи.

(Короткий, уриваний погляд знавця).

— Тут?... Ту проше!... Ви годней!...

— Я пане графе...

— Слухам упшейме...

— Я в справі мужа...

— Розумем!... потихо: що за влоси! пан?

— Враца до ойчизни?...

— Так, але в справі катедри...

— Ах, пані о тей справе. Тиле клопотуф!

— Пані жінка? (довгий, дипломатичний погляд). Муж пані значить... можна блище? Пані пшебачи, але так для венкшей певносьці...

Ох, ми дипломати, а ще за граніцов...

Стіни уха і т. д. мають... А еще те Немци і большевікі... Пані Українка? Я над жице Українцуф...

— Овшем! Такі пожондни, викшталцони і відни учони...

Постарамсе...

А з тим другім, пан грабя ні слуфка...

Добже?... Я проше... і монж также...

— Алеж я тилько з паньов... власьціве з менжем. Юж телеграфує... ажеби цось там тимчасем на мейсцу...

— Може ласкава пані знову за кілька дні...

Цалує рончкі...

— Войтек! Гербате подаць... і на другі раз юж мі тей старей баби не впущаць!... (р.)

Подаючи це до відома Панів Міністрів, підписані запитують:

Чи Панове Міністри готові повчити дотичні власти, що свобода преси заручена конституцією Польської Річипосполитої повинна бути збережена?

Варшава, дня 11. листопаду 1924.

З теки фільософа.

„Що це є правда?“ — спитали раз одну гарну жінку. А вона відповіла:

„Правдою є все те, в що може повірити мущина“.

Є питання, на які мовчанка є найкращою відповідю. В таких випадках навіть жінки мовчать.

Жінка присягає нераз більше вірности ніж десять мущин може видержати.

Жінка додержує тильки того, чого не обіцює.

Жінки граються з вогнем. Вони беруть обома руками жар, а мущина все попече собі при цім пальці.

Жінка завсїди буває дискретною — коли має розказати щось доброго про свою подругу.

Господар каварні до гостя: — Вибачте, але ви не можете собі тут підспівувати, коли музика грає.

— Алеж, позвольте, я співаю цілком що иншого.

Жінка: Чого ти раз у-раз втікаєш на сходи, як я співаю? Чи тобі не подобається мій спів?

Муж: Алеж ні, моя дорогенька! Я тильки не хочу, щоб люде подумали, що я тебе бю.

Гість в готелю: Вибачте! Чи ви не є та сама пані, яку я осмілився вчора на сходах поцілувати.

Пані: А в котрій то годині?

Жінка: Чи ти не можеш перестати курити для моєї приємности?

Муж: Алеж дуже радо. Тепер куритиму тильки для своєї приємности.

Зміна президіяльного фотелю.

Новий президент Сільського Господара М. Луцький:

— А леж той фотель погаратаний!..

Майстер столярський: Небішук Олесницький який був тяжкий, тай його витримував...

Инсп. Павліковський (злбно): Дістанете субсидії то купите новий.

През. Луцький (злсно): Шож може маємо ждати аж доробимось на Ваших кріліках?

Майстер: Таки краще подождати ніж жебрати.

Інтерпеляція

посла Хруцького і тов. з Українського Клубу, до Панів Міністрів Справедливости і Внутрішніх справ з приводу знасилування свободи української преси.

В першому числі Українського Сатиричного Журналу „Зиз“ виходячого у Львові, з дня 1. листопада 1924 р. сконфіскував польський прокуратор у Львові слідуочий фейлетон, котрий подаю в дословному перекладі.

„Студіум“,

Відомий учений і знаний дзялач, Міхал Яцко, приїхав на днях до столиці і відбув ряд конференцій. (Із Газет)

Столичний город. Кабінет преміера-міністра. Обстановка люксузова. На стінах висять всі попередні міністри фінансів, — очевидно малювані. Долівка застелена грубо скірами з хребтів податників. В кімнаті тихо, чути як нові податки ростуть... За бюрком сидить сам п. Ексцеленція з олівцем у руці, похилений над свіжим проектом відходоного податку. Затирає радісно руки...

— Шойно тепер їх притисну, Золотий скарб держави стане нічим Колюмбові яйця! (Рахує на „щотах“).

Входить лякей.

— Ясно освічений пан міністр освіти...

(Ексцеленція спершу кривиться, опісля робить приємну міну).

— Просити!

(Входить міністр освіти з текою під пахою, лице його сяє як рефлексор Овчарського на балю „Порадні Матерей“).

— Слуга колегі.

— Слуга, чесьць. Прошу сідати. Пан міністр певне в справі грамотної школи для безграмотних радників міністерства освіти?

— Ні. Цим разом приходжу в справі універ... — хотів сказати „студіум“ — очевидно з новим, знаменитим проектом. Кажу Ексцеленції, маю кандидатів, нічим почціви Томаш... і тим подібні.

(Ексцеленція підскакує нервово на кріслі та чіхається в потилицю).

— Ну, знаєте, тих проектів нині більше чим бандитів на кресах. Коби вже раз вилізти з цієї плутанини: аби хоча, цей проект добрий і останній!

— Знаменитий і правдоподібно останній. Знаєте Равіч?... Це там, де сидять звичайно... Околиця чудова, в горах, хай всі німецькі університети сховаються!...

— Знаю, знаю, ну?

— Там дамо „студіум“... Одно ціле крило цієї поважної будівлі дасться опорожнити негайно. Предбачую три виділи: теологічний, філософічний і правничий. Кандидати на організаторів професури готові. Годяться на всі умовини.

(В кімнаті затихає, Ексцеленція склонив голову в поважній задумі. Потім лице його прояснюється, ясніє і сяє... Встає та приязним жестом простягає руки до міністра).

— Друже, камінь з грудей зняв моїх... так то практично, дешево й безпечно подумане: Очевидно годжуся, давай організаторів!

— Вони є, вони є навіть тут у ждальні...

— Просіть, розуміється, просіть! — (Сідає у фотель і прибирає маєстатичну позу).

Міністр відчиняє двері до ждальні:

— Прошу панів!... прошу дуже... (Входять Міхал Яцко, кс. Ілько і пос. Кравчишук). Міністр підсуває крісла.

— Прошу сідати...

Сідають.

Преміер: — Панове позволять що приступимо зразу до речі. Відомо: Час то злоті! Значиться, панове підіймаються організації того нібито „студіум“?..

Яцко: — З приємністю..

Кс. Ілько: — Овшем..

Кравчишук: — Ова, чомуби ні згарнізуєм іно сі дивити!..

Яцко дає знак Кравчишукови — мовчати.

— Кравчишук хитро: — Гі, гі...

Преміер: — Пана Яцко, підіймається також викладати на цім нібито „студіум“?

Кравчишук (втручається): — Як ми колега вчора карти виложив то найсі циган який сховає!..

Кс. Ілько (тихцем, штовхаючи його в бік): — Та ціхо, хампетю якийсь!

Преміер (до міністра освіти, на боці): — Що це за індивідум?

Міністр: — дуже солідний дзялач. Можеб так його на бібліотекара?

Преміер до Яцка: — Ну як?..

Яцко. — З приємністю, розуміється.

Міністр осв.: — Прочитайте проект організації пане Яцко! Маєте, здається, готовий?!

Яцко: — Маю. (виймає з кишені плік паперів і читає):

„Фільософія: — організую я. Теольогія: — кс. Ілько, який викладатиме разом теольогію моральну. Право: — радник Палковацький. Кождий з нас, розуміється, добирає собі на власну руку професорів та доцентів.

Преміер: — Добре..., а чи той Палковацький вже викладав на якому університеті?

Яцко: — Він сам, ще ні, але має габілітуватися. Натомісьць тіточний брат бабки його нареченої, викладав колись на університеті (Підлогу паркетами, — прим. складача).

Міністр осв.: — Але право знає?

Яцко: — Знаменито. Мало що не цілими днями сидить в карному

суді. До „карного“ він ідеальний: спеціально інтерпретує право супруже...

Міністр: Пальці лизати... догадуєся. Отже, коротко студіюм готове.

Кравчишук: То сі знає... то сі розуміє...

Ілько: Ціхо!

Яцко: Універ... хотів казати, студіюм я беру на себе. Можу його пустити в рух, навіть і зараз.

Прем'єр: Знаменито! Отже, дякую панам: справа значиться вирішена і негайно відійде до політичного комітету ради міністрів. Думаю, що це пекуче питання розв'яжемо з обопільним вдоволенням. — До побачення!

Яцко: — Слуга ніщи...

Ілько: Падам до нуг.

Кравчишук: Шанувані...

(Радісно усміхаються і виходять)

Прем'єр до міністра: Де ви вирвали такі окази?!

Міністер: Правда?.. аж за добрі.

Прем: За добрі як за добрі, але в сам раз.

(Потапають у глибоких фотелях і закуряють пахучі Гавана. Приємна мрійлива мовчанка, яка переходить поволі в транс.)

— *Chat-noir.*

Годаючи це до відома Панів Міністрів, підписані запитують:

Чи Панове Міністри готові повчити дотичні власти, що свобода преси заручена конституцією Польської Річипосполитої повинна бути збережена?

Варшава, дня 11. листопаду 1924.

Двох панів сидить при однім столі в каварні, а пес одного лежить коло ніг другого.

— Заберіть собі свого пса; я чую, що мені блохи скачуть по ногах.

Пан до свого пса: ходи сюди Бриську, бо той пан має блохи.

*

Суддя: Ви сказали, що обвинувачуючий ошуканець. Чи то правда?

Обвинувачений: Та правда, але я того не сказав.

*

Суддя до свідка: Скажіть мені, кілька часу треба, щоби перейти віддаль між шинком обвинуваченого і вашою хатою.

Свідок: То залежить... чи йдеться до шинку, чи назад.

*

— Кажеш, що число тринацять і для тебе нещасливе? Як же то?

— Дванацять дівчат мене зрадило, а тринацять лишилася мені вірною і стала мою жінкою.

*

Пізнав.

В одному селі на Волині, був вїт такий гордий що й приступити страшно. Сидить він раз на рундуці, аж бачить — їде якийсь чоловік.

— Біжи но мерщій та спитайся, що воно за птиця їде через моє село — гукає він на хлопця.

Хлопець кинувсь миттю догнати. Біжить та гукає на проходячого, щоб подождав. Той став і питає.

— А чого тобі треба?

— Та наш вїт звелів поспитати вас, що ви за птиця така?

— Скажи своєму вїтови — озвався проїзжий — що ти дурний і він дурний.

Хлопець вернув.

А що? — питає вїт.

— Та нічо, то якийсь знайомий.

— Та як?

— А так, він і вас знає і мене знає.

*

До приятеля, який розбогатів на спекуляції, приїхав на імянини учитель зі села і в часі тоастів при вечері, глипнувши на велику електричну лампу, що висіла понад столом, каже:

— А я тобі бажаю: щоби і твої діти сиділи при електричній лампі..

*

Синок до мами.

— Як мамусю болить голова, то я піду до аптики по аспірину...

— Та як підеш синочку, там таке на дворі що й пса не вигнави! Най краще піде тато...

Вчасна весна або інновації на горі св. Юра.

Делегація жіноцтва, під проводом членів Союзу Українок, Порадні Матерей та Вищої Освіти, просять ласки і благословення...

І-ий Зїзд українських лікарів у Львові.

Репортер „Зиза“ дізнався, що на Зїзді укр. лікарів у Львові дня 8 і 9. листопаду, крім рефератів прочитаних лікарем про які писала преса лікарі вислухали ще цілий ряд медичних справоздань на спеціальних засіданнях. Між іншими так:

Др. М. Панчишин: Техніка приймавання пацієнтів.

Др. І. Куровець: і Др. Трешневський: Алькоголь як середник лічничий.

Др. Овчарський: Кіно як універсальний терапевтичний засіб.

Др. Мар. Долинський: Причинки до чистоти української медичної термінології.

Др. Подолинський і др. Щуровський: Найновіші середники на поріст волосся.

Д. Олекс. Барвінський: Чираки на язиці.

Др. Олексій: Як вилічити заздрість кварцовою лампою?

Др. Туна-Надрага: Вплив вищої освіти на мужеські недуги.

Слід подати до відома, що на лікарськїм зїзді брав у працях психіатричної комісії під проводом др. Ст. Балея увесь час участь також др. К. Студинський, який був захоплений докладами і від імені укр. пацієнтів склав здорові привіти вдячності.

Ор.

„Маленька“.

(Гумореска).

I.

Нарешті пан професор Брус постановив негайно оженитися. Сталося це після довгих вагань, але сталося. Побожання „родинних клопотів“ змінилися мудрими роздумуваннями:

— Маруся — чудова!... Чудова, бо цілком маленька, а це в такі часи справжній скарб... Наприклад, купуєш сукню і береш рівно стільки, що для великої на одну лише спідницю... Значить, коли для великої дві сукні, то для неї — три... Потім так само й швачка: За менше — менше... А коли взяти на увагу майбутність, що в малої жінки — малі діти, то ясно, що всі „родинні клопоті“ є ніщо інше, як хороблива уява старого кавалера, яка немає ніяких реальних підстав і яка...

Тут пан професор Брус задовольнено потирав руки, запаливав міцного „куба“ й думав далі:

— Дивно, як тільки може хтось женитися з великою!.. М'ясо — гроші, масло — гроші, до одягів і не смикайся, а вона, як не жирафа, то так як якийсь мастодонт... Правда, колись це не робило ріжниць, але тепер, коли все до найменшої дрібниці мусть бути обрховане й перерховане, найкраща жінка — маленька жінка... От, черевики також..

При згадці про маленьку ніжку Марусі, лице професора Бруса робилося сяючим, як лице місяця:

— Хе-хе-хе... Цілком дитяча... Навіть, як-би так коли не будь щось до чогось і вона шпурнулаб в мене своїм черевиком,

то це було б не більш, як муха... взагалі — чудово!..

Захоплений своїми мудрими думами, зривався й божевільно гнав до Марусі, щоб ще раз і ще раз приглянутися до неї, зважити все, обрахувати й перерахувати.

Думи не зрадили і навіть під вінцем був повний захоплення

— Справжній скарб природи!.. Справжній скарб!..

II.

Не далі як через тиждень, коли пан професор Брус зібрався до одного приятеля „на шахи“, маленька Маруся сказала:

— Як, ти знов до того безглузкого Рудчака?!

— Але-ж любя, я слово дав!

— Ага!.. так я для тебе ніщо!.. бідна я бідна!.. — розплакалася враз маленька Маруся.

Здивований цим професор Брус кинувся заспокоювати її, а потім роздягся й зостався дома, думаючи про себе:

— Хіба-ж можна, справді, за для якихсь там шахів ображати таку любу жіночку...

А десь через місяць пан професор зазирнув до рахунків швачки. Зирнув і очі витріщив:

— Така маленька, а такий великий рахунок!.. Несміло заговорив про це з нею, але вона перебила йому:

— Скажи мені, будь ласка, чого ти так всміхаєшся до тієї витрішкуватої Скульської?..

Це вже була справжня несподіванка. Вражений, довго моргав очима й ніяково промовив:

Та-ж то давня знайома... Стрінувши, мушу вклонитися...

— Не смій!.. — тупнула маленькою ніжкою.

— Як то, чому саме?! — дивувався.

— Тому... тому, що це мої маленькі примхи...

— Слухай, Марусю! — поважно вже озвався бідолашній професор Брус. — Твої примхи не такі маленькі, як ти думаєш!.. Безпорадно розвела руками:

— Невже ти хочеш вразити цим моє маленьке серце? Нічого було робити. Подумав трохи й вирішив завжди ходити з опущеною на груди головою, щоби уникнути немилі зустрічі...

III.

— Куди-ж це ти так? — спитався якимсь, побачивши її одягненою.

— Іду на хвилику до жіночої громади... — кинула йому, надягаючи капелюшок.

— Приходь скорше, щоб разом по-вечеряти...

— Не турбуйся!..

Однак, дарма тільки чекав, бо вернулася аж по півночі в товаристві прилизаного юнака, якому за щось мусів дякувати, всміхатися й розклонюватися.

Коли юнак пішов, то він спитався:

— Як-же це ти так пізно?..

— Ах, правда! — скрикнула Маруся. — В мене така маленька пам'ять...

Це так збентежило пана професора, що він цілу ніч не міг заснути, а на другий день пішов із дому й вернувся аж пізнім вечером, гадаючи, що застане свою маленьку жіночку всю в сльозах тривоги, але... але вона спокійно вже спала...

Вранці зразу-ж стала його допитувати, — де був, а коли він не все гаразд міг сказати, то Маруся шпурнула на нього своїм маленьким черевичком і тоді йому стало ясно, що кожний черевик — все черевик...

Прийшовши трохи до пам'яті, обурено вже сказав їй:

— Бійся Бога! Бути такою маленькою, а мати такі великі примхи?..

— А ти чого хотів?.. — злісно показала перламутові зубки.

— Несправедливо це, он що!.. — доказував їй.

Маруся зневажливо здвинула раменами:

— Смішно... Та-ж і маленька жінка мусить щось велике мати!..

Після такої відповіді пан професор Брус аж за голову схопився:

— От тобі й скарб!..

Кажучи ці слова, думав, що образиться, розплачеться, розкрититься, але все свідчило про те, що він помилився — остаточно і безповоротно...

Тоді несміливо якимсь виточився із затишної спальні, забрався до кабінету й став згадувати своє минуле бурлакування, а в тім — давню знайому Скульську, з її смачним „українським борщем“, пана Рудчака, з постійними шахами і його серце стиснулось від гострого болю...

— Ну й скарб!.. Ну й скарб!.. — безтямно говорив сам до себе, і раз пригадав собі, що Рудчак також збирається женитись і також вишукує маленьку.

Кинувся до писального стола, схопив кусник якогось паперу й написав:

„Приятелю! Коли ти збудився самотнім життєм і задумуєш женитися, то не дивись на те, яка та жінка: маленька, чи велика, а добре витріщай свої баньки — які у неї примхи“.

Тут пана професора стисло щось за горло і він, мимо своєї волі, — зайшовся довгим, тужливим плачем, крізь який хвилинами проривалося щось подібне на зойк:

— Ма-а-ле-енька... *Клим-Клим.*

Романс.

*Летіло листя, полігало,
І шелестіло тут то там —
Вона сердито все кричала,
Не можна цідуватись нам!*

*Проміння гасло, тень спадала
Стихало все в вечірній час
Вона тремтюча промовляла,
Не обнимай, побачать нас...*

*Дивився місяць ясен з неба,
Сіяли зіроньки в півнімі
Вона просилася — не треба
Ми може тутки не самі...*

*Стемніло. Небо хмари вкрили,
І дощик накрапав з гори
Вона годі, кричить що сили:
Цілуй, цілуй, цілуй, бери...*

Бондар.

На науці укр. літератури.

Учитель до ученика:

— А скажи мені сину, два іменники котрі гарно римуються.

Ученик: Гец... Голубец...

Учитель: Ти читав певно рецензії про мистецьку виставку! сідай дурню маєш двійку: такі іменники ніколи не римують!

3 волинських легенд.

У волинській тихій стороні.

В. Щурат.

Сконфісковано!

Рис. ЯРЕМА.

І золото і сrebro забрали.
Кого не перебили
Домів одпускали
Щоб за їх гріхи
Господа милосерного благали

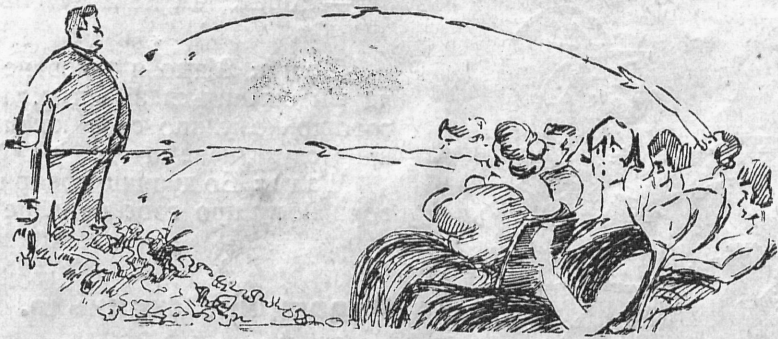

І біскуп благочестивий
Руки в гору піднімає,
Господа милосерного благає:
Зашли мене Боже

Назад, у той мир хрещений
У край веселий, на тихі води
На ясні зорі

амінь.

Щасливий...

Мій особистий приятель Михась Голинський, має кольосальне щастє! Покінчив de la Scal-y, заокруглив голос і поширив скалю, словом — станув на висотах своєї слави.

Таких привітів, таких оваційних пращань, не зазнавав мабутє в життю ніхто. (Тільки я один за війни, коли тріюмфально віздив до Уманя і виїздив з Чорткова. Але про це знають лишень мої найблисші приятелі).

Голинського витають. Витають зі сльозами і без сліз. Засипують цвітами (найбільше в літі), а жінки просто, божеволіють! Цвіти і листи. Листи і цвіти...

Представники товариств столичних та провінціональних, виголошують промови. Програмові, патріотичні і ліричні.

Голинський не говорить. Він не в силі всім відповідати. Не стає віддиху. Він тільки цілується. Цілується, бо у нього крім скалі та широкого голосу, є м'яке серце і уста такі, що самі складаються до поцілуя. Вони наче той цвіт льотосу: стулюються, м'яко і ніжно.

По концертах бувають комерси. Буває т. зв. „Мені“, промова та поцілуї (Голинський дякує). В Станиславові був також такий комерс. Зійшлися знакомі, прихильники його і його голосу. Засіли до стола.

Сидять. Мовчанка. Гробова тишина. Безгмірна. Ніхто нічого не замовляє, ніхто нічого не приносить. І Голинський також. Йому ніяково. Його витають, він гість.

Та кельнер знає. Він усе знає.. Приносить кольосальний омлет. Омлет такий як його скаля і як його голос. Омлет безмірний. Безграничний як наше море як степ. Потім напитки горячі і холодні. Голинському робиться горячо і холодно.

Платить. Платить, бо Голинський має до всего щастя: має широку скалю, покінчив de la Scal-y, має великий голос, уста що самі стулюються до поцілуя і щире серце.

Та ніколи не має грошей. *Око.*

На літературні теми.

I.

Дві великі події стрясають від двох тижнів Польщею.

„Креси“ дістали генерал-губернаторів, а польський письменник Нобель нагороду Реймонта... Чи пак на відворот.

— Реймонт дістав премію Нобеля.

А ми?...

Ми добилися заледви воєнного стану за „сокальським кордоном“.

А наші львівські письменники?... Дістають покищо премії Русалки, Місіонара, Української Антикварні, а в найкращому разі найбільшу в краю премію фундації Бардаха. По п'ять злотих від аркуша. На рати.

А батько згаданої фундації сам Авраам Шмульович Бардах, дуже вибагливий.

Минулого року признав головну літературну премію (п'ять золотих за аркуш, на рати). найкращому інтерпретаторови та кодифікаторови халдейського сонника д-ру Суботці, цьогож року признав цю премію д-ру Берлінському за визначну історичну працю...

Сумно, чорт побери.

Тільки подумати: Др. Б. Берлінський-львратом Бардаха на рік 1924. А всеж таки існує спосіб здобути премію Нобеля. Не дасть ради один львівський письменник, треба зі брати твори львівської музи гуртом і післати до Штокгольму. Невже не здобулиб?...

II.

Вчора, в час коли я думав якраз про невідрадний стан сучасної нашої науки і літератури, під впливом Реймонтово Нобелівської атмосфери і останніх бистроумних думок проф. Томашівського, загостила до нашої редакції п. Лехова. П. Лехову знають мабутє всі. Це поважна, енергійна матрона, властителька пса, чорного пуделя, який смертельно ненавидить поліцейників і прокураторських агентів, та властителька рухомої кннгарні під книгарнею Т-ва Шевченка.

Отож ця пані Лехова, принесла мені вчора два журнали для рецензії. „Розраду“ та „Науку й Письменство“. Що таке Розрада вже знаю, натомісць що таке журнал „Наука й Письменство“, покищо ще не знаю. Приглядаюсь.

Гм... Журнал зверхно імпозантний. Щось а ля „Господарський календар“.

Читаю: „Наука й Письменство“ журнал української молоді генерації. Начальний редактор А. Б. Ц. Д. Е. Цурковський (по скороченнях слідно, що комуніст), відповідальний редактор Петро Сосенко Молодший.

Розумію: А. Б. Ц. Д. Е. Цурковський старший бо начальний, п. Петро Сосенко молодший бо підначальний. Наймолодшого не подано відай з того огляду, що як мене інформовано, працює в „Світі Дитини“ а до „Науки“ тільки до-скакує.

Зміст поданий по українськи та по німецьки. Це останнє певно для Німців, що читатимуть „Науку й Письменство“ по українськи. Знаменита іновачія.

Співробітники: Самі відомі (родичам і своякам) члени наймолодшої генерації, а поруч з ними ветерани пера відмолоджені дром Музикою системою Штайнаха. (Для інформації додаю, що всі нище наведені дали відмолодитися до років 18—20.) Гурток відмолодженних наших наймолодших доволі великий. Маючи на увазі цікавість нашого П. Т. жіноцтва подаю їх прізвиза і недавній вік яким так жорстко погордили, в хронологічному порядку. Проте:

Клим Поліщук літ 40, др. Володимир Кучер літ 43, др. Степан Бaley літ 46, Ілько Боршак літ 47, др. Остап Грицай літ 48, Галина Орлієна літ (незбагнута тайна, мати півтора дитини), др. Зенон Кузеля, літ 50, проф. Вячеслав Липинський літ 53, др. Іван Раковський літ 58, др. Осип Турянський літ 59, Микола Вороний літ 60, др. Роман Цегельський літ 62, проф. і. Шимонович літ 64, др. Роман Ковшевич літ 78 і вкінці два ВП. ПП. Сосенки (старший і найстарший „senex“) гуртом літ 152 і дев'ять місяців.

З огляду на вдалу операцію всі новонашіплені наймолодші перейшли силою „теорії пізнання і натягання“ до табору „Науки й Письменства“ а др. Музика, до історії „sztuki stosowanej“.

Відкриваю на сліпо початкові сторінки журналу. Зір мій паде зразу на кабалістичний наголовок:

Chat.

(Докінчення буде).

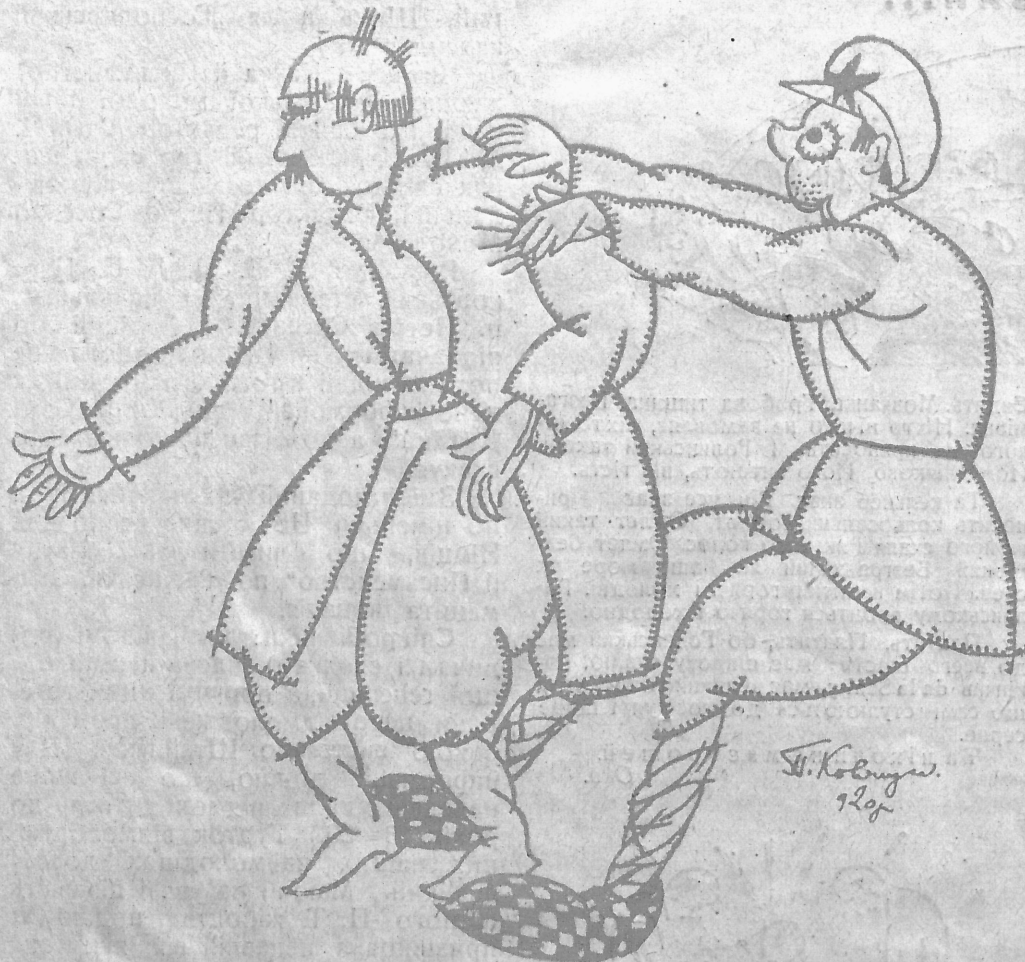

— Хто з українських письменників є найбільшим спортсменом?

— Купчинський, бо кидає диском.

— Ні, Орест Ордан. Він сформував вже Гору Кадецьку, а тепер форсує Гору Яцка... *Базьо.*

— Значиться Марс, така сама земля як наша? якби я там хотів бути!
— Хібаж там нема сусідів?!

На Губзїзді компартії більшовиків України в Полтаві, заявив Квірінг, що ситуація вимагає притягнути середняка до апарату радянської влади.
(З Газет).

В кіоску з газетами.

- Маєте „Час“?
- Маю.
- А „Голос“?
- Також маю.
- То заспівайте собі.

Директор „Топасу“ по за- баві в Богемі.

Фризієр: Чи пан директор дозволять по голенню галуни, чи кольонської води?

Директор: Найрадше одну канапку і келішок коняку.

— Якже ти почуваш себе як „малжонок“?

- Погано.
- Ов! А то чому?
- Бо моя жінка не вмє грати на фортеп'яні.
- Дурний! Цеж благодать.
- Так! Але вона грає...

Наші діти.

Теща до дитий:

- У що ви бавитесь, діти?
- У татка і мамцю.
- А що робить Брисько поміж вами?
- Це наша теща!

Молодий конкурент дякує мамусі за обід: „Такого доброго обїду, я вже давно не їв“.

Малий Юрко, братчик паночки: „Ми також“.

Після зборів Сіль. Господаря.

Учасник зборів виходить і подорозі до одного мішуха.

— Ви чули... там щось балакали про кріликів Яка є властиво ріжниця, між заяцем і кріликом?

Мішух задумано: Між заяцем і кріликом?.. Я знаю одного Заяця доктора прав... а крілик то мабуть комуніст...

„ЗИЗ“ виходить двічі в місяць. Чвертьрічна передплата виносить 3-50 зол., поодинокое число 50 сот. Для заграниці 3 долари річно.

Видає і за редакцію відповідає Осип Боднарівич. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Руска 18.

31975

IV
Же-17023

ч. 4.

1924-4

Львів, 15. грудня 1924.

Ціна 50 сот.

Рік I.

ЗМІСТ

ЖУРНАЛ ЧАТИРИ ТА ГУМОРУ

ГОСТИНА СВ. МИКОЛАЯ.

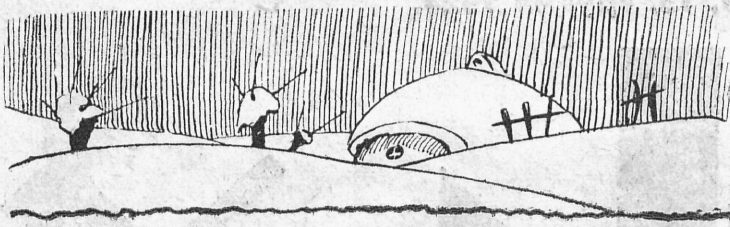
Рис. УТОВИЧ

Архангел Михайло до св. Миколая: „А що несеш Угоднику Божий для Українців?

Св. Миколай: Несу дарунки українським партіям: свинку — хлібоїдам, деревляну шабельку — фашистам, лапті — москвофілам, свиставку — радикалам, овечку — христ. суспільникам, рака — трудовикам, а китайця — большевикам, для поселення на Україні.

Св. Андрій і Миколай.

Прийдуть до нас Угодники Господні:
Святий Андрій і Миколай,
Прийдуть у наші села... неголодні,
В міста, де... праця, згода, рай.

Святий Андрій ворожитиме долю
Кому, коли, що небо дасть:
Одним арешти, дйби і неволю.
А другим гроші, славу, власть.

Одним жінкам дівоцтво аж до гробу
(Святий не возьме хабаря!)
А другим мужа — визначну особу,
Може й самого Чубаря!

За Андрієм прийде святий Микола
(Прийде і чорт, та лихо з ним!)
Роздасть свої даруночки довкола,
Роздасть великим і малим.

Кому ріжки, кому нові близнята,
Кому катедру і... чоло!
Кому на радість (конче!) клепку п'яту,
Кому копистку й помело.

Та думаю, що нам просити треба
„Святих“ як злинуть на часок:
В Андрія ворожби на ласку з неба
В Миколи-ж: на всю Русь різок!

Т. С.

Два свята.

Два великі свята сходяться на оден час. Св. Андрія та св. Миколи. Одно свято молоді а друге дточе. Та на мою думку, св. Андрій має все першєнство. Раз, тому, що слїдує перед Миколаєм, а по другому, тому, що він національний святий. Справжній наш святий а не штучний або канонїзований...

Він благословив наші київські гори, він поклав андрєївський хрест на холмі Перуна і виворожив Київ велику будучність. І заяснів Київ після цього, широко й далеко. Зазолотїв своїми верхами, залунав гомоном слави та могучости.

Довший час був він столицею великих князїв, а короткий час Центральної Ради, Гетьмана та Директорії.

Якою він ще столицею не буде, Бог святий знає та відає. Ніде правди діти, то і сусїди туди зизом позирають, і всякі нові Республіки оглядаються за столицею. Отвезьїм прим. нову Молдавську Республіку. Хоча вона недавно перенєсла свою столицю з Тирасполя до Балти, то з Балти через Бершадь, Христинівку, Білу Церкву до Києва недалечко...

Та по мойому, першєнство на столицю в Києві, малиби не якісь там Молдаване а Німці. Їхні предки Остготи колись сидїли над Дніпром і на Печерську.

З рештою Німці були в Києві за Центральної Ради як гості, за гетьмана як окупанти, а за большевиків як інструктори, тому мають повне право. Але Німці не з тих. Вони хоч і не більші політики від наших та розуму їм не бракує. Відома річ: Німець мудрий... ану що до чого і Чубар готов використати клявзулю з радянської конституції, відлучитись та сказати, — гов: я тут пан! Київ з поконвіка наша столиця!

Але ми почали від Андрія...

Колїсь наш традиційний Андрій, славився гучними вечерами по ріжних наших „Хатах“, „Родинах“, „Стріхах“, „Бєсїдах“ і т. д.

Мами провадили туди своїх пещених донь, і не почувалися з радости та надмірного щастя.

На довгих лавках клали намазані салом балабухи, зголоднілі пси заїдали їх смашно і в цей спосіб, доні могли без великого клопоту повиходити замуж.

Зновуж кавалерам, виливали традиційний віск та мережали на воді

В іменї Рїчипосполитої Польської!
Суд окружний карний, яко Трибунал пресовий у Львові рїшив на внесок державної Прокураторії, що зміст часопису „Зиз“ ч. 3. з дня 1. XII. 1924. в артикулах під заголовком: 1) „Галицька Колисанка“ звороски друга та третя. 2) „З волинських легенд“ міститьв собі єство ад 1) злоч. з §

65 а з. к., ад 2) виступку з § 302 з. к. узнав доконану в дни 4. XII. 1924 конфїскаату за оправдану і зарядив знищення цілого накладу і видав по думці § 493. з. к. заборону дальшого розширювання того друкованого письма. Заразом видав наказ відвїчальному редакторови того часопису, щоби це рїшення помїстив безплатно в

найблишому числї і то на першїй сторонї Невиконання того наказу потягає за собою наслідки передвидженї в § 21 зак. друк. з 17. XII. 1862. Д. з д. ч. б ех 1863, а іменно засудження за переступство на гривну до 400 зл. п — Львів, дня 4. листопада 1924. (Підпис нечиткий).

майбутність. Одним виходив ангел, другим аванз, третім добра посада а все те означувало — також жє- нячку.

Було добре, радісно, і яблуново- цвітно...

Нині ці часи, безповоротно ми- нули. Пси не їдять балабухів бо скупі комітетові жалують сала, а з рештою вони неголодні. Мають багато здохлих коний яких практичні господарі забивають, то- му, що нема чим годувати а про- дати не вернеться й за шкіру.

Також і віск не виливається якось, від коли техніка піднялася так високо. Прімуси зовсім вбили той давний романтизм а поганий дим з нечистої нафти, розганяє на- віть найцікавіших, що хотілиб до- відатись про свою будучність.

Тай що зрештою, тепер може вилитися?! Цепуха! — як кажуть зпридніпрянці Галичане.

Замість ангела може вилитись чорт жінка, замість аванзу редуція, а замість посади інтернат на Ба- торого. Добре, коли директорам всяких Спілок та Союзів не ви- лиються їхні вірителі або запро- тестовані векслі.

Погано тай тільки! Але на селі— як то кажуть „у нас і на Укра- їні“ трохи інакше. Там рахують ще коли в плоті, сіють коноплі та вга- дують чинось тінь.

Ми люди з міста Села не зна- ємо і кожний боїться своєї власної тіни. Добре що сам дихає.

Україну, народ, українську пісню ми знаємо тільки з газет, з Ринку та... з концерту Котка.

А з цим Котком... Також біда! Ще й яка біда! Наші композитори та диригенти як почули, то хотіли покласти на себе руку: оден біг то- питися, оден стрілятися а ще оден вішатися... Чи надто поіритувались, що мовляв „Котко не додержує такту і не має слуху та рутини“, чи так може просто — з подиву. Певно не скажу, бо не знаю.

На сам кінець, годиться ще зга- дати, про свято Чудотворця Ми- колая.

Та спитаю Вас Шановні при- хильники і гратісові читачі „Зиза“: чи варто згадувати?!

У нинішних часах коли десять- літний Куген став генієм, а якийсь дванайцятьлітний Швед здавав док- торат, коли діти творять не тільки на теми сценічні, політичні але й фі- льозофічні — нині дуже мало та- ких які повірилиб у правдиве чудо.

Навіть серед тих найбільше ві- руючих — підростаючих і переро- стаючих дівчаток, мені не доводи- лось стрінати таких, які вірилиби ще в бузька та святого Миколая.

Ле-ле.

У редакції.

Співробітник „Діла“ до шефа: — Пане редактор! Прошу о одно- дневу відпустку.

— Знову?

— Тепер уже конче потрібно

— Щож такого?

— Хочу повіситись.

Лікарська рада.

— Коли, моя поважана пацієн- ко, хочете на себе вважати, то я радивби вам не мати слідуючої атаки серця в неділю, бо тоді аптики є зачинені, а стриматись бодай до понеділка...

Час і любов.

— То це є та жінка, яку ти так пристрасно любив?

— Так, вона.

— І довто тревала любов?

— Бігме, не знаю. У кімнаті не було тоді годинника.

Нема турботи

— Іване, ти ніколи не стукаєш заки увійдеш. А якби я так купа- лася?...

— Не турбуйтесь, ласкава до- бродійко, я заки увійду, все загля- даю крізь дірку від ключа.

Радість.

— Чого ти такий радий?

— Вертаю від зубного лікаря.

— Тут хіба немає чого тішитись.

— Алеж його не було дома.

*

Вдова: Якщо убрання могого покійного мужа будуть на вас добрі то згода, а як ні то я мушу огля- нутись за ким иншим.

В ніч під Андрєя.

Ти лякаєшся подружя, мій любий хлопче — говорила до мене ворожка в ніч під Андрєя. — Розумію. Його боїться вся- кий. Навіть жонатий. Та я раджу тобі же- нитися. Широ раджу. Не лякайся і послу- хай мене:

Коли ти оженишся, то з двох можли- востей є певною одна: або ти оженишся щасливо або ти оженишся нещасливо.

Як що ти оженишся щасливо, то тоді нема чого тобі лякатися подружя. Бо тоді воно стане для тебе раєм на землі. Але коли оженишся нещасливо, то тоді знова з двох можливостей є певною одна: або ти привикнеш до своєї жінки або до ньої не звикнеш.

Як що ти до жінки привикнеш, то тоді подружя не лякайся, бо людина це звіря при звичаєння. Колиж ти до жінки не при- викнеш, то тоді з двох річей певною одна: або твоя жінка привикне до тебе, або вона до тебе не привикне.

Якщо твоя жінка до тебе звикне, то тоді не треба тобі лякатися подружя, бо матимеш як найбільшу свободу. Як що однак твоя жінка до тебе не звикне, то тоді з двох можливостей певна одна: або ти з жінкою розведешся або ти не схо- чеш розійтись.

Коли ти схочеш розвестися то ляка- тись подружя нема чого, бо тоді матимеш його вскорі вже за собою. Колиж ти не розведешся, то й тоді з двоїх є одно певне: або ти пережиєш свою жінку, або ти її не пережиєш.

Як що ти свою жінку пережиєш, то не маєш чого лякатися подружя. Бо і жінку і подружя матимеш вже поза со- бою. Та коли ти своєї жінки не пережиєш, то тоді з двох можливостей є обі певні: що ти вмиєш і що тебе поховають.

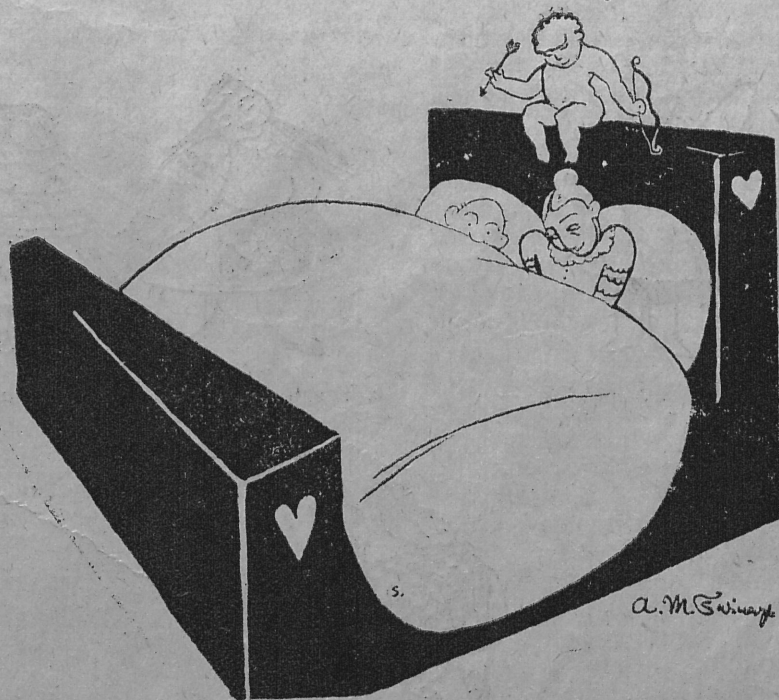
І щож, любий хлопче, не сказала я правди? Не маєш чого лякатися!

Дзюньо.

На зїзді лікарів.

— Чому ти, мій друже, врешті не женишся?

— Та як? Я ще не навчився у свого фаху причинятись до змен- шення людськості, а ти хочеш, щоби я її побільшував...

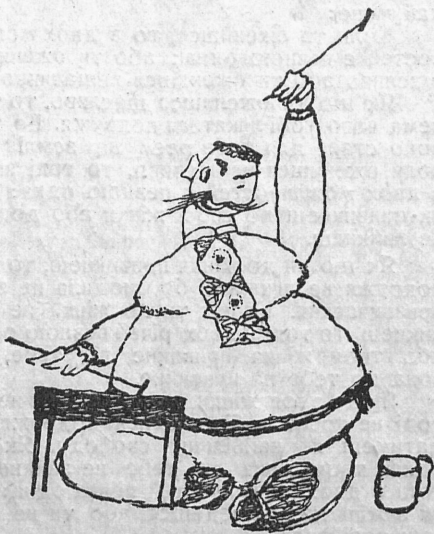
Предивні є Твої дарунки, Миколає!
Замість різки... стара жінка під подушку влізає...

З нагоди виступу славнозвісного придніпрянського хору Дм. Котко у Львові.

(Ілюстрації до українських народніх пісень.)

Ой там на горонці у злогій коршомці,

Рис. БУТОВИЧА.

1. Там грають кобзарі на золотії цимбали.

2. Там Гандзя була, мед-вино пила.

3. Пришов до неї батенько її, —
— „Іди, Ганусю, іди до дому“.
Прийшла до неї матінка її, —
— „Іди, Ганусю...“

4. — „Як танця дійду, до дому піду!“

5. Пришов до неї миленький її, —
— „Іди Ганусю...“

6. Танцю не дійшла, до дому пішла...

7. ...Щастя ізнайшла...

Що таке Богема?

Є в нас у Львові товариство „Богема“. Воно хоч не зареєстроване, переслідувань поліції не боїться, бо не має ні статутів, ні ціли, а існує тому, що існує Централка, Бесіда і кілька редакцій.

Членів „Богема“ має дуже багато, хоч ніюдин з них до неї не вписувався. Голови там нема, тому й панує вічне безголов'я, таке симпатичне, як нелад у дівочій кімнаті. Члени Богемі діляться на: фізичних, більше ніяких.

Фізичні члени рекрутуються з жінок (до невинних включно) і муштин (до невинних виключно). Тому й зібрання „Богемі“ мають невинний характер.

Спеціальністю товариства є те, що воно навпаки як всі інші подібні підприємства, псує собі нарочно марку, розсіваючи несотворені річі про себе.

Це є й причиною, що товариству прибуває чим раз більше членів і... ворогів. Членів до 50 літ, ворогів від 50.

Крім звичайних членів має ще „Богема“ членів — симпатиків, переважно серед доростаючої молоді, жіночого пола.

Але останніми часами хтось почав шкодити товариству.

Іменно: страшить усіх Орестом Орданом, який був довший час у Франції і бачив при допомозі окулярів на власні очі оригінального Ляндри (свят, свят, свят!!)

Це може й було причиною, що одна панночка так поставилася до Богемі, як це зараз розкажу.

Один з ямників (молоді і більше зіпсуті члени) просив цю панночку на богемічний суботник до „Бесіди“.

— На Богему?!... За кожок ви мене маєте? — фукнула поіритовано.

Припускала бідачка, що на Богемі *conditio sine qua* пол... невинність.

Ні Пані! Богема вимагає тільки культури, інтелігенції і доброго виховання.

богеміст.

Гостина Ганса Еверса у Львові.

Відомий письменник Ганс Еверс після побуту в Індях, написав твір: „Indien und ich“, а після побуту у Львові, задумує написати: „Die Polynesien und ich“. Знана кінова фірма „Ufa“ в Берліні закупила цей ненаписаний ще твір як „шлягер“ на найблищий сезон для Європи...

Які очі.

В одній з наших мужесько-жіночих шкіл, яких так багато на західних землях України, професор укр. літератури, розуміється, молодий і симпатичний, каже одній з краших учениць (краших з личка, прим. складача) читати виїмок з повісті Левицького „Над Чорним Морем“.

В місці де згадується про гарного грека Селябрюся перебиває професор: „А скажіть панно Галю, які очі називаємо карими?“

— Які очі? Такі очі... як у пана професора!.. — відповіла панна Галя.

Модерні університети.

Chwila s 27. XI. доносить: *Zydowski uniwersytet w Jeruzolimie ma siedzibę w Warszawie. Nalewki 2, III piętro.*

Дивний збіг обставин, Український університет у Львові, має осідок у Кракові: Головна почта (також III поверх). *Як.*

За тих пару градусів...

Як відомо, радянська влада заборонила зпершу продавати спирт. Дядьки гонили самогор. Потім дозволено продавати „монополку“ в таких самих плящинках, як колись за царя. Та вона на пару градусів слабша від „ніколаївської“.

Дядьки раділи, але не без цього, щоб, не похитували головами: „Ну, і вартаж було, за тих пару градусів робить революцію?!“...

І тут даром і там даром.

В теперішній столиці України Харкові якраз напроти Головного Собору, є грандіозне кіно Тевелева, де висвітлюють антирелігійні образи. Народ товпиться, оглядає рекламні афіші і йде до кіна. Вступ вільний.

Вийшовши з кіна, стає потім такий „обиватель“ під церквою, знімає шапку, хреститься тричі, і йде до церкви...

„І тут даром, і там даром“ — каже, як його запитати.

Змінив плян.

Полковник генштабу до чури: Подай мені скоренько пантофлі! Скоро!!!

(за хвилику) Ні, ні... я вже змінив плян: Подай чисте біле...

З жіночій гімназії на годині історії.

Професор до учениці, що зачукалась.

— Ну... отже Араби стрінулися на Сході... — з чим стрінулися?

— ?!

— Та стрінулися з вищою... ну!...

— З Вищою Освітою, — прошу пана професора!

— Вища Освіта, це жіноче товариство: стрінулися з вищою культурою!

До історії конкордату.

(Автентичне.)

Коли св. Юр витав апостольського візитатора о. Дженокія, тоді сказав до нього пралат Лешкович-Бачинський в митр. палаті: „Будемо просити Бога, щоби дав Вам дар Мудрости (Мається розуміти, пізнати тутешні відносини).“

о. Дженокій, незнаючий нашої мови, відповів по латині: „Та честь і ваша молитва відноситься не до мене а до особи Святійшого Отця, котрий мене післав“ (*qui me misit*). *Як.*

Романс.

*Була зима Довкола хати
Носився вітер раз у раз
Вони самі сидять в комнаті
Хоч зимний непривітний час.
В печі вогонь вже догасає
Часом головня зашкверчить —
Єї здається що хтось лякає...
А він говорить — цить ах цитть.*

*І гула буря — страшно глянуть!
На дворі некло всіх чортів
Він все тулив її безгямно
І весь дрожав і весь горів.
А часом тихими словами
Схилив до насолод дивних
То знов жагучими устами
Палив у жилах молодих.*

*Вонаж біднесенька просилась —
Лиши мене, не можу я
Я ще нікого не любила
Я перше всього молода —
Як ангел чиста і невинна
І дальше хочу быть така.
А друге в мене після цього
Болить звичайно голова...
(Тут плач роздався вітру злого
І дальші заглушив слова).*

Бондар.

Рис. Бутович.

Зелена рута, жовтий цвіт...

Вісти з зеленої Буковини.

Дня 11. ц. м. в шесті роковини звільнення Буковини відкрито святочно в присутності короля та високих достойників пам'ятник на ринку в Чернівцях.

(З рум. Газет.)

Довго носилися „освободителі“ Буковини, з виставленням пам'ятника „Унії“ аж врешті обдарували місто Чернівці другим чудом світа.

Позабирали з ринку будки, де продавали перекупки збурили навіть так конечні для культурної людини інституції, як публичні потребники, і на цім місци виставили „monumentum aere perennius“.

Щож, чия сила, того й воля! Та мені жаль бідних перекупок. А думаю черновецьким міщанам потребників. Останніх добутків культури, які залишилися по Австрії Тепер хоч сядь.. тай плач! Ромунам все одно. Вони, звикли до кокорудзи: Давна традиція ходити в кокорудзу...

Отже на тому видному та широкому місці поставили пам'ятник.

З переду на сходах пам'ятника бачимо вояка. Він одягнений цілком пристойно: Не босий і не в постолох; не підперезаний шнурком як в Сіная або в Букарешті — а так собі ніби справді який вояк! Черевики шнуровані, в руках прапор. Перед ним, клячить молода жінка в благаючо вдячній позі. Це має бути Буковина. Вона боса. Символічно згідно з правдою, історично також. Ромуни як мали входити до Черновець зимою 1918 р. то ждали далеко поза містом, аж з міста винесуть черевики. Соромно входити побідникам босо. А може зі страху воліли „взути“ віддати чоботи „босим“...

Над тими історичними фігурами, стоїть великий розюшений бугай і допче безборонного австр. орла. Також символіка. Бугай ромунський герб а що він допче вже неживого орла, то це також згідно з традицією. Бо Ромуни хоч і геройський народ, то вони, ніколи живому не шкодять. тільки трупови. Так було свого часу з Болгарами, так було з Турками з Австрією, з Галичанами і т. д.

І стоїть той символічний розюшений бугай, задер хвіст і випняв зад. Ознака сили, ознака того, що бугаєви не конче потрібний розум. Вистане того, що має... Оден байкар, називає у байці „Lew i tucha“, якраз такі місця „stabiz-ною“. Та ніхто з Ромунів не дасть цьому віри. Всеж таки в Чернівцях зав'язався особний комітет, який день і ніч стереже оцих національних гордошів, перед злобною рукою.

А бідний залаканий буковинський народ складає бугаєви в пожертву сіно. Цілі копиці! Марі-

страт (т. зв. примарія) має з цього велику користь, бо годує ним магістрацькі коні.

Та бугасви і так байдуже. Він не дивиться ані на сіно, ані хочби з вдячності, на ратуш. Він звертає з острахом свої „закровавлені“ очі кудись далеко. На різницю... М.

На лекції французької мови.

— То не є „la soeur“ тільки „le soeur“, Любочко.

— А чому вуйко все каже „лікер?“

*

— Але-ж з тебе бараняча голова, мій друже!

— Чи я бараняча голова тому, що я твій друг, чи тому твій друг, що бараняча голова.

*

— Кого ти найбільше любиш?

— Крім жінки нікого...

— А я всіх, крім жінки.

*

Лікар до пацієнта:

— Вам треба відпочинку. Не можете займатися умовою працею.

— Але-ж я поет!...

— Вірші можете писати.

Філософія.

— Коли тебе запитують що корисніше, сонце, чи місяць, то кажи що місяць, бо сонце світить в день коли і без того видно.

Автентичне

— А проше... на воздушну фльоту.

— Пані дарують, але я не маю охоти літати.

— То бардзо зьле, що ви не маєте охоти.

— Най красше пані літають, а я вже буду дивитись!

З авіаційного тижня.

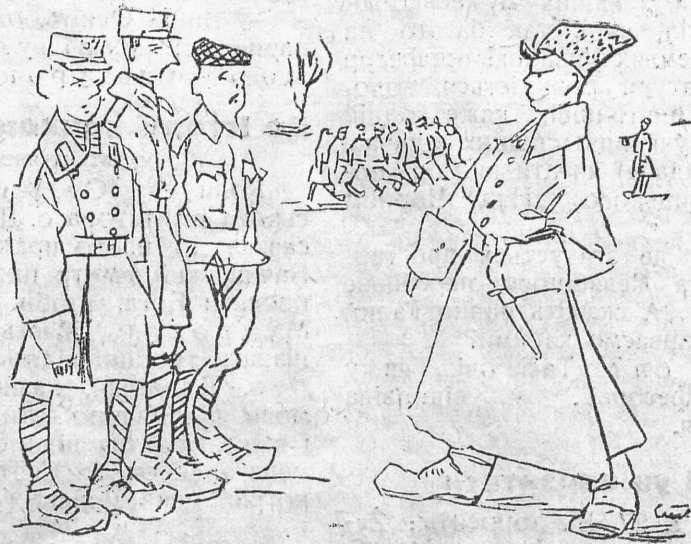
(Проект афіша для пропаганди).

Дядько: Куме, подайте драбину а то ще впаде і забеться нужда!

З минулого.

Рис. О КУРИЛАС

Буньчужний до новобранця: — Ви чим є в цивілю?

— Артист-маляр.

— То беріть фарбу і йдіть малювати підлогу.

*

В одному містечку на Волині, ще за часів української влади, стояв полк козаків в червоних штанах.

Нежданно цей полк перевели у друге містечко, а на його місце прислали інший в синіх штанах. Ця переміна визвала багацько балачок між людьми:

„І на що було стільки грошей тратити! — роздумували вони, — хібаж це дешево стоїть перевезти стільки людей, гармат, і коней! взя либ да переслалиб від нас тільки червоні штани, а звідти сині, і дешевше обійшлосяб“.

Також доктор.

Одна львівська дама взяла адресу лікаря і пішла шукати лікарської поради. Входить в означене число дому на перший поверх, бачить вивіску „д-р Шимко“, дзвонить і ввійшовши до вітальні, питається:

— Ви доктор?

— Я.

— Мені вас порекомендували знайомі. Будь ласка, оглянути мене.

— Дуже радо.

— Чи маю роздягнутись?

— Як ваша ласка...

Дама роздягається, доктор оглядає її дбайливо і мовчить.

— Ну, як? — питає дама.

— Прегарно...

— Чи я здорова?

— Цього я вже вам сказати не можу. Ви мабуть помилились. Я є доктор філософії, а на II-ім поверсі мешкає доктор медицини, до якого, будь ласка, зверніться, щоби поставив діагнозу.

Автентичне.

На підгіррю до кооперативи заходить бойко. Бойки бідний народ, та ще по вдачі купці і люблять торгуватися.

„А скільки у вас, літра нафти?“ — питає.

„32 сотики“ — відповідає склепар“.

„А 30 не буде?“...

„Ні, не буде. Ми не торгуємось!“

Бойко платить і виходить.

„Як я не люблю слухати коли хтось торгується“ — каже місцевий інтелігент, власник нафтових теренів. „Як платити то платити!“

По хвилі бере табличку чеколяди:

„Скільки оця чеколяда?“...

„Один золотий, прошу“...

„Що?!... Ви поварювали: один золотий!!! Я в Бориславі в жида за вісімдесять сотиків, таку дістану. Це вже вибачте, здирство!“

Дзідзі.

Приватні справи.

Поїхав пан Емче до Праги

У справі дуже делікатній —

Йшла чутка: в університетській... —

Він заявляє, що в... приватній.

Післав дружину Хтось до Лося

І десь розвідались цікаві,

Що річ тут з університетом...

Хтось каже: Це в приватній справі.

Воно то так! Це правда щира!

Виходить лишній раз на яву:

В нас є люди, що все робили

З загальної — приватну справу

ЕЛЬФ.

На літературні теми.

(Продовження).

Елементологія.

Читаю: Also sprach A. Б. Ц. Д.
Е. Цурковський (літ 20):

Уважаючи а priori за виключне правильне: в першій мірі подати індивідуальними субективізаційними функціями науку про елементи відчуження і вичуження всеістінності аж до його вичуття, як мети істінності індивідуума, — яку корочко називаю *елементологією* — приступаю до мозольного орання в різних напрямках поораної ниви

Вичужаючи відчуваю, — що читаю. Читаю вступ пів години і довідуся:

Трактую працю своерідно, на підставі власного вичуття не оглядаючися поза себе. Ерудицію уважав я все тільки за імпульс...

Отже без ерудиції!

Наприкінці слід зазначити, що ця на протязі короткого часу звершена праця, являється обширнішим вступом до могого вичерпуючого, суцільного, філософського систему.

Філософія! Самостійна українська філософія! Проч зі „Світом Дитини“! Горою суцільна, нова філософська система! Пророгация ментальної прострації індивідуумів з Руської і Бляхарської вулиці динамічно знівельована, субстрат до уобективізованої дискутології відкритий!

Кричу з радості, а перенормовізований голос в камерній атмосфері нашої редакції дзвоном дзвонить. Двох клієнтів що прийшли до адміністрації за даровими числами втікає стрімголов по сходах у долину.

Встромлює голову адміністратор:

— Чудово зробили, грандарі повтікали до „Червоної Калини на перший поверх. Думали, що редактор збожеволів!

Махаю на відчипного рукою, двері тихо замикаються. Читаю далі:

Відмінно від доосередного прямування, він результує специфічну субективізацію індивідуума, зісубективізувавши або усубективізуваючи в субектосфері зобективізоване зглядно уобективізоване.

.. На основі кінцево розваженого, треба нормосферу вважати сферою par excellence нормовізації індивідуума; то-б-то нормофункціонування та відосередненого відчуження; субектосферу сферою його субективізації, значить відчуження відчуженого або вичуженого зглядно вичуженого; а обектосферу сферою обективізації, це є вичуження та вичуття.

Мені слабо. Ні я рішучо не доріс, щоби зрозуміти тайни ментологічної філософії. Автор з молодечим одушевленням наймолодшої генерації оре поорану ниву. Пером і носом. Виорав вступ до перед-

мови першого морга поораної ниви. Орати на спілку (системою колективів) запросив молодців, наймолодших з відмолоджених старуганів. Один із них візьме на себе відай вдячне завдання перекласти „Ментологію“ на українську мову, наближуючися по можності до оригіналу.

Вечором довідався я випадково, про грандіозне непорозуміння яке мало місце при останній редакції та складанню журналу „Наука й Письменство“. В згаданому журналі поміщено м. и. феліетона Миколи Павлуса п. н. „У кігтях божевілля“. В дійности автор назвав феліетон „Ментекаптологія“, а наголовок праці п. А. Б. Ц. Д. Е. Цурковського звучав „У кігтях божевілля“. Метрампаж перемінив необачно наголовки і вийшов скандал. Праця п. А. Б. Ц. Д. Е. Цурковського дістала неправильну ше й до цього назву „Ментологія“ а бідака Павлусь попав зі своїм феліетонем у безпощадні „кігті божевілля“.

Всьому був винен метрампаж, якого забрано необачно від складання „Розради“ до „Науки й Письменства“.

Chat noir.

Жіноча мода.

— Навіщо мені грошей?! Адже ти повинен знати, що я не можу ходити у цім смішнім немоднім капелюсі!..

— Моя кохана... Я маю на стрику зовсім невживаний циліндер мого батька. Ти моглаби додати до нього яку стяжку або пряжку і малаби капелюх останнього моделю ..

На ловах.

— Мій друже, твоя собака чорта варта... Ти повиненби її давно продати...

— Я знаю про це, але моя жінка мені не дозволяє...

— Що твоя жінка може розуміється на ловецькій собаці?

— Е, мій брате, вона не має часу, ходить вічно по засіданнях, а собака має тарілки...

Елегант.

— Що, ти в лякерах?! Такий елегант!..

— Ні це звичайні черевики тільки вичищені пастою „Елегант“ з одинокої української фабрики пасти Левицька і Скау Львові.

Кажуть...

Що наші львівські міщане приймаючи нову орієнтацію мають прийняти і нову відповідну назву „Нова українсько-радянська буржуазія“, в скороченню „Нурабузія“. Органом партії остане і на дальше „Українське Слово“.

Що „Українська Рада“ з Новим Рокком виходитиме замість на сатиновім, на крейдовім папері.

Що „Українське Слово“, як орган фронди, лається тому з органом фронди „Українською Радою“, щоби хтось не подумав, що в цих редакціях, недостає правдивих українських журналістів, або що в наших партіях нема життя.

Що до редакції „Діла“ приїхало нове чорне американське бюрко для нового редактора. Супроти цього в редакції „Діла“ від кількох днів небувалий стиск, цікавих на нову орієнтацію.

Що перемиський „Український Голос“ тому так остро виступав проти іменовання єпископом-суфраганом о. Боцяна, бо орган цей заложений для поборювання целібату, а по номінованню єпископом о. Боцяна, справа целібату являється неактуальною.

Що „Громадський Голос“ тепер устаткувався, бо начальний редактор ненадійно вступив в содружний стан і запустив бороду.

Що на основі умови заключеної поміж російськими есерами і ПП-есами, начальну редакцію „Волі Народа“ обнімає посол ППС. Левенгерц.

Що деякі члени Української Секції Ліги Мира і Свободи подають до публичного відома, що „мир“ відноситься тільки до заграничної політики а „свобода“ до содружного співжиття. Тому сварка або побиття свого рідного мужа вповні годиться з програмою Ліги.

Що д-р Назарук розводиться зі своєю жінкою та має женитися зі старшою донькою гетьмана Скоропадського, щоби продовжити в той спосіб рід „одної особи“. Дружною має бути новопомазаний цар Кирило. (не Трильовський).

У пашпортовім бюрі.

Урядовець (записує): ніс — рівний, очі чорні, волосся — чорне, спеціальні знаки — — ?

— Який знак?

— Яке-ж, ви не розумієте? Чи не маєте на тілі яких слідів від нещасливого випадку?

— Ага! Ви питаєте, чи я... не жонатий?

Заблуканий ангел мира необачно зайшов до Ліги Мира, але й там не прошених гостей викидають за двері.

Концерт „Просвіти“.

Засідання Виділу „Просвіти“. Порозсідались виділові. Радять. Головний секретар Т-ва, відомий український шахіст, реферує справу до річного концерту „Просвіти“.

— Пані й Панове! Великий час влаштувати вже раз наш великий концерт. Хілий Львів і т. д. і т. д. *Редактор Мудрагель*: Я взагалі не розумію, як можна було і т. д. і т. д.

Інж. Мудренко: Я також і т. д. і т. д.

Дир. Контонюк: Я з жінкою вже давно і т. д. і т. д.

Дискусія стає горяча. Всі за виїмком о. Степановича здіймають футра.

Всі, за виїмком о. Степановича, який остає в опозиції, ухвалюють концерт.

Всі за виїмком о. Степановича виходять в піднеслому настрої.

На великому концерті „Просвіти“ 8. грудня 1924 р. були непри-

сутні всі виділові за виїмком о. Степановича. (Голова мусів бути). Пішли до кіна.

У кіні Анолльо цьогож вечора етиск: синьобородий мордує свою сему жінку...

Я переконаний, що директор Галушинський радо помордувавби в цей мент, всіх своїх виділових. *Муха.*

— Ви дістали на Миколая ці черевички? Гарні. А що коштують?

— Нічого, мамуся взяла на рати.

Слідуюче чнсло „ЗИЗА“ вийде 1-го січня у збільшеному обемі, з нагоди Різдва.

Анонси до святочного числа (можуть бути ілюстровані, віршом, віцями) приймає Адміністрація журналу, тільки до 30 с. м.

Адміністрація журналу „ЗИЗ“
Львів, Руська 18. III пов.

До св. Миколая.

(Лист з тюрми.)

Святий наш Отче! Як зійдеш з неба
І будеш дари розносити,
Уклінно просимо на хвилику
До нас під „номер“ загостити.

Ми люде скромні, нам не багато —
Крихітку хліба і фасолі,
Трошки поради і слів розради:
Надій, потіхи і волі.

Та, коли ласка, наш любий Отче,
Візьми на блохи ще отрути!
А то кров нашу пють наче воду,
Не можна хвилечки заснути.

Різочок скільки вложи в торбину
На рід жіночий придасться...
Сварки і сплетні, заздрість погана
В них називається праця.

І бучків добрих бери з собою
На всі кружки та комітсти,
Що вічно радять, кричать, сваряться,
Лайки пускають в Газети.

Всім лиходіям, нашій опіці
Бажаєм щастя слокою
Ппри цій нагоді, молимо Отче,
В небо візьми їх з собою.

М. КОКО.

Всім нашим приятелям Андріям та Миколаям, в тюрмі, в неволі і на волі сущим, бажаємо щастя та кращої долі і богато кредиту в банках...

Редакція і Адм. „ЗИЗА“.

Редакційна скринька.

М. Кокко — Стрий: Одержали. Дуже вдячні. росимо не забувати.

Фартух — Прага: Рисунки використаємо. Сподіємось нової посилки. Лист в дорозі. За надіслане щира подяка.

Карпенко — Краків: З листа Вашого до П Дука довідуємось, що Ви не відкажете від співпраці. Посилайте що маєте. Може на святочні теми. Політика також. Дуже радо будемо містити Ваші цінні речі. Щиро здоровіємо Вас і всіх знакомих.

Бугович — Ляйпциг: Капітальне! Не забудьте про коляди та святочне число. Спішіть. (Zeit ist Gold). Бодя обніміте... від нас.

Іванець — Прага: За карточку дякуємо. Графіка-прегарна. Всі подивляємо. Яка тепер адреса бо не знаємо де писати. Щирий привіт!

Наших прихильників та співробітників, просимо надсилати як найскорше до Різдяного числа. Вийде подвійне. Богате, змістом та ілюстраціями.

„ЗИЗ“ виходить двічі в місяць. Чвертьрічна передплата виносить 3.50 зол., поодиноке число 50 сот. Для заграниці 3 долари річно.

Видає і за редакцію відповідає Осип Боднарівч. — Адреса Редакції і Адміністрації: Львів, вул. Руська 18.

з друкарні видавничої спілки „діло“, львів, ринок 10.